

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİZE ÇIKAN

YOLLAR

← Rachel Cohn & David Levithan

**“Senin için birtakım ipuçları bıraktım.
Görmek istiyorsan sayfayı çevir.
İstemiyorsan lütfen defteri yerine bırak.”**

Aşkta şansı yaver giden kardeşinin zorlamasıyla on altı yaşındaki Lily en sevdiği kitapçının rafına kırmızı defterini bırakır ve içine yazdığı cesaret gerektiren görevleri doğru erkeğin yerine getirmesini beklemeye koyulur. Noel yüzünden keyfi hiç de yerinde olmayan meraklı ve alaycı Dash ise böyle görevlerden kaçınacak biri değildir... ve Meydan Okuma Defteri kafasını dağıtması için mükemmel bir bahanedir.

Bir defterle başlayan hikâyelerinde yaşanan fırtınalı romantizm Dash ve Lily'nin hayallerine, arzularına ve birbirlerine kafa tutmalarına sahne olacak, kırmızı defter New York'un en ücra köşelerine kadar elden ele dolaşacaktır. Peki gerçek hayattaki kişilikleri, defterdeki kişilikleri kadar iyi uyum sağlayabilecek mi, yoksa sayfalarda başlayan macera, komedi filmlerinden fırlamışa benzer korkunç bir felaketle mi sonuçlanacak?

**“Okurları hemen bir defter alıp sayfalarını doldurarak
potansiyel bir sevgili bulmaya teşvik ediyor.**

Rafta tozlanacak türde bir kitap değil.”

School Library Journal

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-366-6

"İlginç karakterler, alaycı espri anlayışı ve mutlu tesadüflerle dolu bir kitap. O kadar komik ki elinizden bırakamayacaksınız."

The Guardian

"Cohn ve Levithan ikilisi bu kış temalı kitapta tanıdık fakat eğlenceli bir öykü kaleme almış. Okuyanları gerçek romantizm vaadiyle heyecanlandırıyorlar ve önceki kitaplarında olduğu gibi okurun ilgisini canlı tutacak pek çok sürpriz var."

Publishers Weekly

"Bu iki yazarlı masalda alaycı bir hipster aşk hikâyesi, ironiden uzak bir Noel aşkıyla birleşiyor. Biraz garip fakat gerçekliklerinden şüphe etmediğiniz bir çiftin öyküsü."

Kirkus Reviews

"Komik, zekice ve dokunaklı. Yaratıcı bir sonla okuru tatmin ediyor."

Children's Literature

"Kitap bittiğinde yüzümde koskocaman, tatminkâr bir gülümsemeyle oturuyordum."

YA Crush

The New York Times çöksatan yazarları Rachel Cohn ve David Levithan daha önce birlikte iki kitap kaleme aldı. *Nick & Norah's Infinite Playlist* ve *Naomi and Ely's No Kiss List* romanlarından sonra gelen *Bize Çıkan Yollar*'ı yazarken kırmızı bir defter değış tokuş etmemiş olsalar da, kitabın bölümlerini, birbirlerine herhangi bir ön hazırlık yapmadan e-postayla gönderdiler.

Rachel ve David hakkında daha fazla bilgi edinmek için RachelCohn.com ve DavidLevithan.com adreslerini ziyaret edebilirsiniz. Ayrıca yazarlara Strand koridorlarında rastlayabilirsiniz.

Pegasus Yayınları: 1817
Gençlik: 349

Bize Çıkan Yollar

Rachel Cohn & David Levithan
Özgün Adı: Dash & Lily's Book of Dares

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Aycan Ak
Düzeltili: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Fatma Can

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2017 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-366-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Rachel Cohn & David Levithan, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
William Morris Endeavor Entertainment'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

RACHEL COHN
DAVID LEVITHAN

BİZE ÇIKAN 5 YOLLAR

İngilizceden çeviren:
Gizem Yeşildal

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bir

–Dash–

21 Aralık

Bir düşünün:

En sevdiğiniz kitapçada raflara göz gezdiriyorsunuz. En sevdiğiniz yazarın kitabının olduğu bölüme geliyorsunuz ve oldukça tanıdık kitap sırtlarının arasında usulca kırmızı bir defter duruyor.

Ne yaparsınız?

Cevap bence gayet açık:

Kırmızı defteri alıp açarsınız.

Sonra size ne yapmanızı söylüyorsa yaparsınız.

New York'ta Noel zamanıydı, yani yılın en iğrenç zamanı. Koyun sürüsü gibi kalabalık, bahtsız akrabaların bitmek bilmeyen ziyaretleri, yapmacık sevinç çılgınlıkları, neşeli olmak için gösterilen neşesiz çaba... Yapım gereği insan iletişimine duyduğum tiksinti, bu koşullar altında yalnızca artıyordu. Nereye gitsem izdihamın yanlış tarafında oluyordum. Herhangi bir “ordu”

aracılığıyla “kurtuluşu” kabul etmek istemiyordum. Noel’in beyazlığını asla umursamıyordum. Ben bir Dekabrist’tim, bir Bolşevik, azılı bir suçlu, bilinmez bir ıstırapın pençesine düşmüş bir pul koleksiyoncusu... İnsanların olmak istemediği ne varsa ben onu olmak isterdim. Pavlov’un para harcamaya ve sarhoş olmaya koşullanmış kalabalıklarının, ruhen çökmüş kış tatilcilerinin, dünyanın bir ucundan buraya bir ağacın ışıklarının yakılışını izlemeye gelen ve bunun aslında tam bir pagan ritüeli olduğunun farkında olmayan yabancıların arasında olabildiğince görünmez bir şekilde yürüyordum.

Bu sönük sezonun en parlak yanı okulun tatil olmasıydı. (Sanıyorum herkes kusana kadar alışveriş yapabilsin ve aileye de, tıpkı arsenik gibi, ufak dozlarda maruz kalmanın en iyisi olduğunu keşfedebilsin diyeydi... Tabii ölmeyi tercih ediyorsanız ayrı...) Bu sene Noel’de gönüllü öksüz olmayı başarmıştım; anneme tatili babamla geçireceğimi, babama da annemle geçireceğimi söylemiştim, böylece ikisi de boşandıktan sonra yaptıkları sevgilileriyle çıkacakları tatilin geri ödemesi olmayan biletlerini almışlardı. Ebeveynlerim sekiz senedir birbirleriyle konuşmuyorlardı ki bu da bana doğrunun ne olduğu hususunda oldukça esnek davranma imkânı ve haliyle kendime ayıracağım daha fazla zaman sağlıyordu.

Onlar yokken bir annemin bir babamın evine gidiyordum ama çoğunlukla yirmi sekiz kilometrelik raflarına edebi hurda serpilmiş, bir çatı altında topladığı yüzlerce farklı kitapçının kargaşasına pek de kitapçı denemeyecek olan Strand’de, iç gıdıklayıcı bilgeliğin kalesinde vakit geçiriyordum. Oradaki tüm satıcılar dar kotları ve ikinci el mağazasından aldıkları gömleklerinin içinde, tıpkı arkadaşları etraftaysa –ki her za-

man etraftadırlar– sizinle asla konuşmayan, ilgilenmeyen, hatta varlığınızın bile farkında olmayan büyük kardeşler gibi, kafası dağınık bir şekilde aylak aylak dolaşıyordu. Bazı kitapçılar toplum merkezi olduklarına inanmanızı isterler; sanki size Proust satmak için kurabiye yapma kursu düzenlemeleri gerekiyordur. Fakat Strand, muhalif güçler olan düzen ile kişisel tercihleriniz arasında bocalarken –kişisel tercihler her zaman kazanırdı– sizi tamamen kendi halinize bırakırdı. Diğer bir deyişle, tam benlik bir mezarlıktı.

Strand'e gittiğimde çoğu zaman özel bir şey arıyor olmazdım. Bazı günler o akşamüstünün belirli bir harf sponsorluğunda olduğuna karar vererek her bir bölümün soyadları o harfle başlayan yazarlarını ziyaret ederdim. Diğer günler tek bir bölümü talan ederdim ya da kolilerden yakın zamanda çıkarılmış ve daha alfabetik sıraya sokulmamış kitap ciltlerini araştırırdım. Ya da yalnızca yeşil kapaklı kitaplara bakardım, yeşil kapaklı bir kitap okumayalı uzun zaman oldu diye.

Arkadaşlarımla takılabilirdim ama çoğu aileleriyle ya da Wii'leriyle takılıyorlardı. (Wii'ler? Wiii? Çoğul hali nasıl acaba?) Ben ölmüş, ölmek üzere ya da çaresiz kitaplarla takılmayı tercih ediyordum: onlara *kullanılmış* kitaplar diyoruz; acımasız olmak istemediğimiz sürece bir insan için asla söylemeyeceğimiz bir kelime. ("Clarissa'ya baksanıza... ne kadar da *kullanılmış* bir kız.")

Korkunç derecede kitap kurduydum; sosyal olarak kabul edilmediğini bildiğim halde çıkıp açıkça söyleyecek derecede. *Kitap kurdu* sıfatını özellikle seviyordum; diğer insanların bu kelimeyi *salta*, *babayani* ya da *zamkinos* kelimelerini kullandıkları sıklıkta kullandıklarını fark etmiştim.

Bugünse, yeni vefat etmiş birilerinin kütüphanesinin satışı sırasında en sevdiğim birkaç yazarın eski basımlarının ortaya çıkıp çıkmadığını kontrol etmeye karar vermiştim. Özellikle sevdiğim bir yazara bakacaktım ki (ismini vermeyeceğim çünkü bir gün ona düşman olabilirim) bir kırmızılık gözüme çarptı. Kırmızı bir Moleskine'di; ne köstebek ne de deriden yapılmıştı¹ ama yine de elektronik olmayan bir şekilde not tutma ihtiyacı hisseden dostlarımın kullanmayı tercih ettiği bir defterdi. Not tutmayı tercih ettiği deftere bakarak bir insan hakkında çok şey anlayabilirdiniz; ben, şahsen, çizim yeteneğim olmadığı ve geniş çizgili defterde bolca boşluk bırakan mikroskobik bir yazım olduğu için dar aralıklı çizgileri olan defterleri tercih ediyordum. Genelde en popüler olanı çizgisiz defterler; kareli tercih eden ise yalnızca Thibaud diye bir arkadaşım var. Yani rehberlik öğretmenleri, tarih öğretmenini öldürme planı yaptığını kanıtlamak için defterlerine el koyana kadar kareli kullanıyordu. (Bu gerçek bir hikâyedir.)

Bu defterin sırtında herhangi bir şey yazmıyordu; kapağını görmek için onu raftan almak zorunda kaldım ve bir maskeleme bandının üzerine siyah markörle yazılmış CESARETİN VAR MI? sorusuyla karşılaştım. Kapağı açınca ilk sayfada bir not buldum.

*Senin için birtakım ipuçları bıraktım.
Görmek istiyorsan sayfayı çevir.
İstemiyorsan lütfen defteri yerine bırak.*

1 İngilizcede "mole" köstebek ve "skin" de deri anlamına gelmektedir. (ed.n.)

Elyazısı bir kıza aitti. Yani bunu anlayabiliyordunuz. O büyüleyici bitişik yazılardandı...

Kim yazmış olursa olsun, sayfayı çevirmek istiyordum.

Pekâlâ, başlıyoruz.

French Pianism² kitabıyla başlayalım.

*Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum
ama kimsenin onu raftan almayacağını tahmin ediyorum.*

Adamın, Charles Timbrell.

88/7/2

88/4/8

Boşlukları doldurana kadar

sayfayı çevirme.

(yalnız lütfen deftere yazma).

Daha önce Fransız piyanistleriyle ilgili bir şey duyduğumu söyleyemem ama sokakta adamın biri (melon şapkalı biri tabii ki) Fransızlarda piyanist havası olduğunu düşünüp düşünmediğimi sorsa kesinlikle olumlu cevap verirdim.

Strand'in koridorlarına kendi ev(ler)imdeki koridorlardan daha aşına olduğum için tam olarak nereden başlayacağımı biliyordum: müzik bölümü. Aslında kızın, yazarın ismini vermesi biraz kopya gibi gelmişti. Benim alık, boşgezen, *mankafa* biri olduğumu mu sanıyordu? Henüz kazanmamış olsam da hakkımın verilmesini istiyordum.

2 (İng.) Fransız Piyanistliği. (ç.n.)

Kitabı kolayca buldum –kolay derken on dört dakika ayırabilecek biri için kolay– ve tam da hayal ettiğim gibi yıllarca raflarda durabilecek türden bir kitaptı. Yayıncı kapağa illüstrasyon koyma zahmetine bile girmemişti. Yalnızca *Fransız Piyanistliği: Tarih'den Bugüne*, Charles Timbrell, (ardından alt satıra geçiyordu) *Gaby Casadesus'un Önsözüyle* yazıyordu.

Moleskine'deki sayıların tarih olduğunu düşündüm –1988 Fransız piyanistleri için hareketli bir yıl olmalıydı– fakat 1988'e... ya da 1888'e... ya da 1788'e ya da herhangi bir 88'e dair gönderme bulamadım. Şaşkındım... ta ki ipucunu veren kişinin asırlık kitap mantrasından yararlandığını fark edinceye dek: *sayfa/satır/kelime*. 88. sayfayı açıp 7. satırdaki 2. kelimeyi ve ardından 4. satırdaki 8. kelimeyi buldum.

Tamamen saf

Tamamen saf olan neydi? Bulmak zorundaydım. Boşlukları doldurdum (isteği üzerine çizgileri boş bırakarak zihnimden doldurdum) ve sayfayı çevirdim.

Tamam. Hile yapmak yok.

*Bu kitabın kapağıyla ilgili seni en çok rahatsız eden şey neydi
(görsel eksikliği dışında)?*

Düşün ve sonra sayfayı çevir.

Eh, bu kolaydı. Doğrusu *Tarihten* olması gerekirken *Tarih'den* yazmaları hiç hoşuma gitmemişti çünkü “tarih” kelimesi sanki özel isimmiş gibi kesme işaretiyle ayrılmıştı.

Sayfayı çevirdim.

Eğer lanet “Tarih’den” kelimesi dediysen
lütfen devam et.

Başka bir cevap verdiysen
lütfen bu defteri yerine bırak.

Bir kez daha sayfayı çevirdim.

2. Fat Hoochie Prom Queen³

64/4/9

119/3/8

Bu kez yazarın ismini yazmamıştı. Hiç yardımsever değildi. Fransız Piyanistliği’ni de yanıma alarak (birbirimize alışmıştık; onu bırakamazdım) biri içtiği Cola Zero’nun içine lityum atmış gibi duran bir çocuğun oturduğu danışmaya gittim.

“Balo Kraliçesi Şişko Sürtük’ü arıyordum,” dedim.

Cevap vermedi.

“Bir kitap,” dedim. “İnsan değil.”

Tepki yoktu.

“En azından yazarının kim olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Sanki o hiçbir şey yazmadan bilgisayarın benimle konuşabilmesinin bir yolu varmışçasına bilgisayarına baktı.

“Benim göremediğim bir kulaklık mı takıyorsun?” diye sordum.

Dirseğinin içini kaşıdı.

3 (İng.) Balo Kraliçesi Şişko Sürtük. (ç.n.)

“Beni tanıyor musun?” diye üsteledim. “Anaokulunda seni ezip suyunu çıkarttığım için şimdi böyle saçma bir şekilde intikam almaya mı çalışıyorsun? Stephen Little, sen misin? Sen o musun? O zamanlar çok küçüktüm ve seni çeşmede neredeyse boğmam tam bir aptallıktı. Kendimi savunmam gerekirse, kitap özetimi yırtman kesinlikle hoş görülemez bir saldırıydı.”

Sonunda bir karşılık aldım. Danışmadaki çalışan, kabarık saçlı başını iki yana salladı.

“Hayır mı?” dedim.

“*Balo Kraliçesi Şişko Sürtük*’ün yerini söylemeye iznim yok,” diye açıklama yaptı. “Ne sana ne de başka birine. Ayrıca Stephen Little değilim ve ona yaptığın şey için kendinden utanmalısın. *Utanmalısın.*”

Pekâlâ, bu düşündüğümden daha zor olacaktı. Çabucak araştırmak için telefonuma Amazon’u indirmeye çalıştım ama mağazada telefon çekmiyordu. *Balo Kraliçesi Şişko Sürtük*’ün kurgu olduğuna karar vererek (aksi olabilir miydi!) roman bölümündeki rafları taramaya başladım. Bu pek işe yaramayınca gençlik edebiyatı bölümünün üst katta olduğunu hatırlayarak hemen yukarı çıktım. Üzerinde pembe olmayan tüm kapakları es geçtim. İçgüdülerim bana *Balo Kraliçesi Şişko Sürtük*’ün kapağında az da olsa pembe rengin mutlaka olduğunu söylüyordu. Ve işte orada! M harfine geldiğimde karşımda duruyordu.

64. ve 119. sayfaları açtım:

arzunun verdiği

Defteri açtım.

Oldukça beceriklisin.

*Bu kitabı gençlik edebiyatı bölümünde bulduğun için
Sana şunu sormam gerek:
Genç bir erkek misin?*

*Cevabın evetse lütfen sayfayı çevir.
Hayırsa lütfen defteri bulduğun yere bırak.*

On altı yaşımıydım ve uygun genital bölgeye sahiptim,
yani bu engeli kolayca aşmıştım.
Sonraki sayfa.

3. *The Joy Of Gay Sex*⁴
(üçüncü basım!)
66/12/5
181/18/17

Eh, *bunun* hangi bölümde olduğu barizdi. İnsanların birbirine sinsi veya cürekâr bakışlar attığı Seks ve Cinsellik bölümündeydi. Şahsen kullanılmış bir seks elkitabı (hangi türde seks olduğundan bağımsız) almaya pek sıcak bakmıyordum. Belki de raflarda *Eşcinsel Seksin Hazzı*'nın dört kopyası olmasının sebebi buydu. 65. sayfayı açtım, 12. satıra geldim ve 5. kelimeyi buldum:

kaldırmak

Bir daha sayıp kontrol ettim.

Tamamen saf arzusunun verdiği kaldırmak?

4 (İng.) Eşcinsel Seksin Hazzı. (ç.n.)

Belki de başka bir şeyin kaldırılmasından bahsediliyordur, diye düşündüm. (Örnek: İçeri girdiğinde paltonu kaldır lütfen.)

Biraz kaygılanarak 181. sayfayı açtım.

Ses çıkarmadan sevişmek, tıpkı ses çıkarmadan piyano çalmaya benzer, pratik yapmak için idealdir ama kendinizi muazzam sonuçları duymaktan mahrum bırakmış olursunuz.

Tek bir cümlenin beni hem sevişmekten hem de piyano çalmaktan bu kadar soğutabileceğini hiç düşünmezdim ama olan tam olarak buydu.

Neyse ki metne eşlik eden bir görsel yoktu. 12. kelimeyi buldum:

için

Yani şöyle bir cümleyle karşı karşıyaydım:

Tamamen saf arzunun verdiği kaldırmak için

Doğru görünmüyordu. Her şeyden önce gramer bakımından yanlıştı.

Deftere yeniden baktım ve sayfayı çevirme arzuma karşı koydum. Kız yazısına dikkatli bakınca 6'yı 5 sandığımı fark ettim. 66. sayfaya bakmam gerekiyordu (şeytanın numarasının bir küçüğü).

heyecan

Çok daha mantıklıydı.

Tamamen saf arzunun verdiği heyecan için...

“Dash!”

Arkamı dönünce okuldan Priya diye bir kızı gördüm. Arkadaş ile tanıdık arası bir şeydi; *arkanıdık* denilebilirdi. Şimdi İspanya'da olan (benim yüzümden değil) eski kız arkadaşım Sofia'nın arkadaşıydı. Priya'nın farkına vardığım belirgin bir

karakter özelliği yoktu, gerçi dürüst olmam gerekirse hiçbir zaman çok dikkat etmemiştim.

“Selam, Priya,” dedim.

Elimdekilere baktı: kırmızı bir defter, *Fransız Piyanistliği*, *Balo Kraliçesi Şişko Sürtük* ve iki adamın bu ana dek girebilmelerinin mümkün olduğunu dahi bilmediğim bir pozisyonadaki görselinin açık olduğu *Eşcinsel Seksin Hazzı*.

Durumun nasıl görünebileceğinin bilincinde olarak, bir açıklama yapmam gerektiğini fark ettim.

“Hazırladığım bir ödev için,” dedim sahte entelektüel bir tonda. “Fransız piyanosu ve etkileri hakkında. Fransız piyanistlerinin etki alanlarının genişliğine inanamazsın.”

Neyse ki Priya adımı söylediğine pişman olmuşa benziyordu.

“Tatilde buralarda mısın?” diye sordu.

Eğer burada olduğumu söylersem beni bir *eggnog* partisine veya grupça gidilecek *Büyükanneme Geyik Çarptı* isimli Noel filmine davet edebilirdi. Bu filmde, muhtemelen aralarında bir aşk yeşerecek olan dişi Rudolph dışındaki, tüm rolleri oynayacak siyahi bir komedyen olurdu. Gerçek bir davetle karşı karşıya kaldığımda bir anda sararıp solduğum için önleyici kaçamak ifadeler kullanmanın sıkı destekçisiydim; diğer bir deyişle, sonradan kendimi kurtarmak için önceden yalan söylemenin.

“Yarın İsveç’e gideceğim,” diye cevap verdim.

“İsveç mi?”

Hiçbir şekilde İsveçli tipim yoktu (şu anda da yok), bu yüzden aile ziyareti seçeneği ortadan kalkıyordu, ben de şöyle bir açıklama yaptım: “Aralıkta İsveç’e bayılırım. Günler kısa... geceler uzun... ve tasarım anlayışları da çok sade.”

Priya başını onaylarcasına salladı. “Eğlenceli görünüyor.”

Orada öylece durduk. Sohbet kurallarına göre sıranın bende olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda bu kurala uymazsam Priya'nın gideceğini de biliyordum ve bunu çok istiyordum.

Otuz saniye sonra daha fazla dayanamadı.

"Şey, benim gitmem gerek," dedi.

"Hannukkah bayramın kutlu olsun," dedim. Sırf karşımdakinin nasıl tepki vereceğini görmek için yanlış tatil ismi söylemek hep hoşuma gitmiştir.

Priya buna takılmadı. "İsveç'te iyi eğlenceler," dedi ve gitti.

Kitaplarımı kırmızı defterin yeniden en üstte duracağı şekilde düzenledim. Bir sonraki sayfayı açtım.

Strand'de, elinde Eşcinsel Seksin Hazzı kitabıyla durmayı dert etmemen ilişkimizin geleceği için iyiye işaret.

Fakat bu kitaba zaten sahipsen ya da kitabın işine yarayacağını düşünüyorsan korkarım vaktimizin sonuna geldik.

Ben bir kızım ve yalnızca kız-erkek ilişkisine açığım, yani eğer erkek-erkek durumuna ilgi duyuyorsan bunu kesinlikle destekliyorum ama bu tabloda bana yer yok ne yazık ki.

Şimdi, son bir kitap kaldı.

4. What The Living Do,⁵ Marie Howe

23/1/8

24/5/9, 11, 12, 13, 14, 15

5 (İng.) Yaşayanların yaptıkları. (ç.n.)

Fazlasıyla meraklanarak çabucak şiir bölümüne gittim. Bana seslenen bu gizemli Marie Howe okuyucusu kimdi acaba? İkimizin de aynı şairi tanınması bir tesadüf olamazdı. Cidden, çevremdeki insanların çoğu hiç şair bilmiyor. Birisiyle –herhangi biriyle– Marie Howe hakkında konuştuğumu hatırlamaya çalıştım ama aklıma bir şey gelmedi. Sadece Sofia'yla konuşmuş olma ihtimalim vardı ama bu Sofia'nın elyazısı değildi. (Ayrıca kendisi İspanya'daydı.)

H harfine baktım. Kitabı bulamadım. Tüm şiir bölümünü gözden geçirdim. Bulamadım. Öfkeyle çılgık atacaktım ki gördüm; kitaplığın en üst rafında, yerden en az üç buçuk metre yükseklikteydi. Sadece küçücük bir köşesi görünüyordu ama inceliğinden ve koyu mor renginden onun aradığım kitap olduğunu biliyordum. Bir merdiven bulup çektim ve tehlikeli tırmanışa başladım. Tozlu bir tırmanış oldu; kolun yetişmediği yerler ilgisizlikten tozlanmıştı, bu yüzden de yukarı çıktıkça nefes almak güçleşiyordu. Sonunda kitap elimdeydi. Sabırsızlanıyordum; hızlıca 23. ve 24. sayfaları açtım ve ihtiyacım olan kelimeleri buldum.

Oynamaya var mısın yok musun?

Az kalsın merdivenden düşecektim.

Tamamen saf arzunun verdiği heyecan için oynamaya var mısın yok musun?

Kibarca ifade etmem gerekirse cümleyi kuruş biçiminden tahrik olmuştum.

Dikkatlice merdivenden indim. Yere ulaştığımda kırmızı Moleskine'i tekrar elime alıp sayfayı çevirdim.

Pekâlâ...

Bize Çıkan Yollar

*Artık ne yapacağımız (veya yapmayacağımız)
sana kalmış.*

*Bu sohbeti devam ettirmeye istekliysen
lütfen bir kitap seç, herhangi bir kitap ve
e-posta adresini yazdığın bir kâğıdı arasına sıkıştır.
Kitabı danışmadaki Mark'a ver.*

*Eğer Mark'a benimle ilgili herhangi bir soru sorarsan
kitabını bana vermeyecek.
Bu yüzden soru sormak yok.*

*Kitabını Mark'a verdikten sonra
lütfen bu defteri bulduğun yere geri bırak.*

*Tüm bunları yaparsan benden haber alabilirsin.
Teşekkür ederim.
Lily*

Aniden, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa, kış tatili için sabırsızlandım ve ertesi sabah İsveç'e postalanmayacak olduğum için rahatladım.

Hangi kitabı bırakacağım konusunda fazla düşünmek istemiyordum; tereddüt edip fikir değiştirirsem asla karar veremeyecek ve Strand'den asla çıkamayacaktım. Bu yüzden hiç düşünmeden bir kitap seçtim ve e-posta adresim yerine başka bir şey bırakmaya karar verdim. Mark'ın (danışma masasında oturan yeni arkadaşım) kitabı Lily'ye vermesinin biraz zaman alacağını düşündüm, böylece biraz önden başlamış olacaktım.

Tek kelime etmeden kitabı Mark'a uzattım; başını onaylarcasına salladı ve kitabı çekmeceye koydu.

Bir sonraki adımın, başka birinin de bulma şansı olması için defteri yerine koymak olduğunu biliyordum. Bunu yapmak yerine defteri aldım. Dahası, *Fransız Piyanistliği* ve *Balo Kraliçesi Şişko Sürtük*'ün birer kopyasını satın aldım.

İkinci olaraksa, oyunu oynamaya karar verdim.

iki

(Lily)

21 Aralık

Noel'e bayılıyorum.

Noel'le ilgili her şeye bayılıyorum: ışıklar, neşe, geniş aile buluşmaları, kurabiyeler, ağacın etrafına yığılmış hediyeler, herkese iyi dilekler dileme. Aslında tüm insanoğluna iyi dilekler dendiğini biliyorum ama ben kendimce insanoğlu kelimesini kullanmıyorum çünkü o hali ayrımcı/türcü/cinsiyetçi/genel olarak kötü bir şeyci geliyor. İyi dilekler yalnızca erkekler için olmamalıydı. Kadınlar, çocuklar ve tüm hayvanlar için, hatta iğrenç metro fareleri için bile geçerli olmalıydı. Hatta iyi dilekleri yalnızca yaşayan yaratıklar için değil, vefat edenler için de dilemeliydik ve eğer onları dahil ediyorsak sözde efsanevi varlıklar olan vampirler gibi yaşayan ölüleri de işin içine katabilirdik ve onlar dahil olursa o zaman elfler, periler ve cüceleri de dahil etmemek olmazdı. Hazır grubumuzu genişletmek konusunda bu kadar cömert davranıyorken oyuncak bebekler ve pelüş hayvanlar

gibi sözde cansız nesneleri neden katmayalım (şık çiçekli yastığımın üzerinde yaşayan denizkızım Ariel'e selamlarımı gönderiyorum; seni seviyorum kızım!). Eminim Noel Baba da bana katılırdı. Herkese iyi dilekler.

Noel'i o kadar seviyorum ki bu yıl kendi Noel şarkıları grubumu kurdum. Soylulaştırılmış East Village bohemyasında yaşıyor olmam kendimi Noel şarkıları söylemeyecek kadar havalı ve sofistike bulduğum anlamına gelmiyordu. Hatta tam tersiydi. Kendi aile üyelerim bu yıl "seyahat ettikleri" ya da "çok meşgul oldukları" ya da "artık bunu istemeyecek kadar büyüdüğümü sandıkları" için koro grubumuzun dağılmasını tercih ettiklerinde Noel şarkılarına daha da bağlanmıştım. Sorunumu da eski usulle çözdüm. Kendi ilanımı yapıp oturduğumuz caddedeki bazı kafelere astım.

Dur!

Ey, gizli Noel şarkıcısı!

Biraz Noel şarkısı müjdelemeye var mısın?

Gerçekten mi? Ben de! Öyleyse haberleşelim.*

Sevgilerimle, Lily

Tuhaf tipler başvurmasın; büyükbabam mahalledeki herkesi tanır ve başvurunda samimi değilsen gruba alınmazsın.*

Tekrar tşk, en içten saygılarımla, Lily

****Bu kadar şüpheli olduğum için üzgünüm ama burası New York.**

Bu seneki Noel şarkıcıları topluluğumu bu ilan sayesinde kurdum. Katılımcılar şöyleydi: ben, Melvin (bilgisayarcı çocuk), Roberta (emekli lise koro öğretmeni), Shee'nah (karşı cinsin kıyafetlerini giyen yarı zamanlı koreograf/yarı zamanlı garson) ve partneri Antwon (Home Depot'da müdür yardımcısı), öfkeli Aryn (isyancı vegan, NYU film öğrencisi) ve Mark (kuzenim, büyükbabama bir iyilik borcu olduğu için katıldı gruba). Şarkıcılar bana Üçüncü-Dize Lily diyorlardı çünkü tüm Noel şarkılarının ikinci dizesinden sonrasını tek hatırlayan bendim. Bunu hiç sallamayan Aryn dışında resmi olarak alkol alma yaşında olmayan tek kişi bendim, dolayısıyla neşeli koro grubumun Roberta'nın matarasındaki nane likörlü sıcak çikolatayı elden ele geçirmesi sayesinde üçüncü dizeyi yalnızca benim hatırlamam şaşırtıcı bir durum değildi.

*Birbirimizi gerçekten sevmeyi bize O öğretti.
Onun emirleri sevgidir ve öğretileri huzurdur.
Zincirleri kırar, ne de olsa köle bizim kardeşimizdir.
Ve O'nun sayesinde tüm zulümler sona erer.
Minnettar koromuzdan tatlı ilahiler yükselir,
Tüm kalbimizle O'nun kutsal adını överiz.
İsa Mesih Rabbimizdir! Hiç durmadan överiz,
O'nun gücünü, şanını yere göğe sığdıramayız!*

Sen çok yaşa üçüncü dize!

Açık söylemem gerekirse Tanrı'nın varlığını çürüten bir sürü bilimsel kanıt incelediğimi itiraf etmeliyim ve sonuç olarak sanırım ona, Noel Baba'ya inandığım kadar

inanıyorum. Fakat Şükran Günü ile Noel arifesi arasında Sakin Gece, Kutsal Gece ilahilerini söylerken ismini tereddütsüz ve keyifli bir şekilde anıyor ve karşılıklı anlaşmamız çerçevesinde Noel günü hediyelerin açılmasıyla birlikte onunla olan tüm ilişkimi ertesi yılın Macy's geçit törenine dek rafa kaldırıyorum.

Tatil döneminde şirin, kırmızı bir kıyafetle Macy's'in önünde durup insanların Kurtuluş Ordusu'na bağış yapması için elindeki çanı sallayan kişi olmak isterdim ama annem olmaz demişti. O çanlı insanların muhtemelen dindar ucubeler olduğunu ve bizim eşcinselliği ve kadınların seçme hakkını savunan, yalnızca bayram dönemi Katoliklerden olduğumuzu söylemişti. Macy's'in önünde durup para dilenmezdik. Hatta Macy's'den alışveriş bile yapmazdık.

Sırf bir tür protesto olarak Macy's'e gidip dilenebilirdim. Ailemiz hayatımda ilk defa –yani on altı yılımı kapsayan süreçte– Noel'de bir arada olmayacaktı. Ebeveynlerim beni ve ağabeyimi bırakıp yirmi beşinci evlilik yıldönümlerini kutlamaya Fiji'ye gitmişlerdi. Evlendiklerinde fakir birer yüksek lisans öğrencisi oldukları için doğru düzgün bir balayına paraları yetmemiş, bu yüzden yirmi beşinci yıldönümlerinde büyük bir şey yapmaya karar vermişlerdi. Bence evlilik yıldönümlerini çocuklarının da onlarla birlikte kutlaması gerekirdi ama görünüşe bakılırsa bu şekilde düşünen bir tek ben vardım. Benim dışımdaki herkes, ağabeyim ve ben de onlarla gidersek tatillerinin o kadar “romantik” olmayacağını düşünüyordu. Çeyrek asırdır yüzünü neredeyse her gün gördüğün eşinle tropikal bir cennette bir hafta geçirmenin nesi bu kadar “romantikti”, anlamıyor-

dum. Birinin benimle o kadar uzun süre yalnız kalmak isteyeceğini hayal bile edemiyordum.

Ağabeyim Langston, “Lily, anlamıyorsun çünkü hiç âşık olmadın. Erkek arkadaşın olsaydı anlardın,” dedi. Langston’ın yeni bir erkek arkadaşı vardı ve tek anladığım bunun acınası bir bağıllık hali olduğuydu.

Ayrıca hiç âşık olmadığım da tam olarak doğru sayılmazdı. Birinci sınıftayken Spazzy isimli evcil bir gerbilim vardı ve onu tutkuyla seviyordum. Spazzy’yi sunum için okula götürdüğüm için kendimi hiç affetmeyecektim. Benim bakmadığım bir sırada Edgar Thibaud kafesini açmıştı. Spazzy, Jessica Rodriguez’in kedisi Tiger’la karşılaşmıştı ve gerisi malum... Gerbil cennetindeki Spazzy’ye iyi dileklerimi gönderiyorum. Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm. Spazzy’ye kefaretimi ödemek için katliam gününden sonra et yemeyi bırakmıştım. Bir gerbil aşkı uğruna altı yaşımdan beri vejetaryendim.

Sekiz yaşımdan beri *Ajan Harriet* kitabındaki Sport karakterine âşıktım. O kitabı okuduğum ilk günden beri Harriet gibi günlük tutuyordum –büyükbabamın bana Strand’den aldığı kırmızı Moleskine defterleri kullanıyordum– fakat Harriet’in bazen yaptığı gibi insanlarla ilgili acımasız gözlemlerimi yazmıyordum. Genellikle resim çiziyor, okuduğum kitapların akılda kalıcı cümle ile pasajlarını, yemek tarifi fikirlerimi ya da sıkıldığımda uydurduğum kısa hikâyeleri yazıyordum. Yetişkin Sport’a kötü dedikodular yazarak dalga geçmemek için çok uğraştığımı gösterebilmek istiyordum.

Langston âşık olmuştu. İki defa. İlk büyük aşkı o kadar kötü sonlanmıştı ki üniversitedeki birinci senesinin ardından Boston'dan ayrılarak kalp kırıklığı iyileşene kadar evde kalması gerekmişti; o kadar kötü bir ayrılıktı. Kimseyi Langston kadar üzülmemeye neden olacak derecede sevmemeyi umuyordum; o kadar incinmişti ki tek yaptığı ağlamak, evin içinde surat asarak gezmek ve benden kendisine fıstık ezmeli ve muzlu, ktır kısımları kesilmiş sandviç yapmamı, sonra da onunla Boggle oynamamı istemektir ki tabii ki oynuyordum çünkü genelde Langston benden ne isterse yapardım. Sonunda iyileşti ve şimdi yeniden âşık oldu. Sanırım bu yeni sevgilisi fena değil. İlk buluşmalarında senfoniye gittiler. Mozart seven bir erkek ne kadar kötü olabilirdi ki? İyi olmasını umuyordum.

Tabii Langston'ın tekrar erkek arkadaşı olduğu için ne yazık ki beni tamamen unutmuştu. Sürekli Benny'yle birlikte olmak zorundaydı. Langston için annemlerin ve büyükbabamın Noel'de evde olmamaları bir nimetti; benim için olduğu gibi bir hezimet değil. Langston'ın Benny'ye Noel boyunca evimizde kalıcı oturma izni vermesine itiraz ettim. Annemin ve babamın Noel'de burada olmadığını, büyükbabamın da Florida'daki kışlık evinde olduğunu ve benimle ilgilenme sorumluluğunun kendisinde olduğunu hatırlattım. Sonuçta onun ihtiyacı varken ben yanında olmuşum.

Fakat Langston, "Lily, anlamıyorsun. Seni meşgul tutacak birine ihtiyacın var. Bir erkek arkadaşına ihtiyacın var," diye karşılık verdi.

Tabii kimin erkek arkadaşı ihtiyacı *yoktu* ki zaten? Fakat gerçekçi olmam gerekirse o egzotik yaratıkları bulmak zordu. En azından nitelikli olanını. Ben kız okuluna gidiyordum ve lezbiyen kardeşlerime saygısızlık etmek istemem ama orada romantik bir partner bulma arzum yoktu. Tanıştığım akrabam ya da eşcinsel olmayan nadir erkek yaratıklar genellikle beni fark etmeyecek kadar Xbox'larına bağlılardı ya da genç bir kızın nasıl görünüp davranması gerektiğine dair fikirleri *Maxim* dergisinden ya da açık saçık video oyunu karakterlerinden geliyordu.

Ayrıca bir de büyükbaba sorunum vardı. Yıllar önce East Village'da Avenue A'de mahalle bakkalı vardı. İşyerini satmıştı ama ailesini yetiştirdiği köşedeki binayı elinde tuttu. Ailem şimdi o binada yaşıyordu, büyükbabam da dördüncü kattaki "çatı katı dairesinde" kalıyordu. Bir zamanlar tavan arası stüdyosu olan ve tadilat geçiren bu alana öyle diyordu. Bir zamanlar bakkalın olduğu yerde artık suşi restoranı vardı. Büyükbabam mahallemizin dar gelirli göçmen aileleri için sığınak olmaktan çıkıp zengin gençlerin tercih ettiği bir bölgeye dönüşümüne tanık olacak kadar uzun süredir burada yaşıyordu. Onu herkes tanırdı. Her sabah yerel İtalyan fırınında minik fincanlarda leziz espressolarını içen iriyarı, cüsseli dostlarının yanına giderdi ve *Sopranos* ile *Rent* dizilerinin karışımı bir görüntü ortaya çıkardı. Bu da şu anlama geliyordu: Herkes büyükbabama şefkat duyduğu için onun evcil hayvanına -bana, ailenin bebeğine, on torunun en küçüğüne- göz kulak oluyordu. Langston'a göre, şimdiye kadar bana olan ilgilerini belli eden mahalleden birkaç çocuk henüz erkeklerle çıkmak

için çok küçük olduğuma “ikna edilmişti”. Bu tıpkı sokakta yürürken yakışıklı çocuklara karşı görünmezlik pelerini giymek gibi bir şeydi. Bir sorundu.

Bu nedenle Langston (1) Noel boyunca yalnızca Benny’yle ilgilenebilmesi için beni meşgul edecek bir projem olmasını sağlama ve (2) o projeyi büyükbabamın koruma kalkanından çıkarıp Birinci Cadde’nin batısına taşıma amacı edindi. Büyükbabamın hediye ettiği son kırmızı Moleskine defteri alıp Benny’yle birlikte bana uygun birini bulmak için bir dizi ipucu yazdılar. Yani öyle yaptıklarını söylediler. Ama ipuçları benimle daha alakasız olamazdı. Yani Fransız Piyanistliği mi? Edepsiz bir şey olma ihtimali var gibi duruyordu. Eşcinsel Seksin Hazzı mı? Düşüncesi bile kızarmama yetiyor. Kesinlikle edepsizdi. Balo Kraliçesi Şişko Sürtük? Lütfen. Sürtük kelimesi dünyadaki en az iyi dilek sunan küfür olabilir. Başlığında bu kelimenin geçtiği bir kitabı okumak şöyle dursun, adını bile söylemezdim.

Bu defterin Langston’ın gelmiş geçmiş en aptalca fikri olduğunu düşünüyordum, ta ki onu nereye bırakacağını söyleyene dek: eskiden ebeveynlerimizin bizi her pazar götürdüğü ve kişisel oyun alanımızmış gibi koridorlarında dolaşmamıza izin verdiği kitapçı Strand’e. Dahası, şahsi kutsal kitabım olan *Franny ve Zooey*’nin yanına bırakmıştı. “Eğer bir yerlerde senin için mükemmel bir erkek varsa,” dedi Langston, “Salinger’ın eski baskılarını arıyor olacaktır. Oradan başlayacağız.”

Ailemin evde olduğu ve her zamanki geleneklerimizin gerçekleştirildiği sıradan bir Noel tatili olsaydı Langston’ın kırmızı defter fikrini asla kabul etmezdim. Ama hediye

açma ve daha az önemli olan diğer eğlence şekilleri olmayınca Noel kavramı çok boştu. Açıkçası okulda da sosyal kelebek olmadığım için tatil zamanı başka vakit geçirme seçeneğim de yoktu. Sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şeye ihtiyacım vardı.

Ama –oldukça gıpta edilen fakat aynı zamanda bulunması güç “Gerçekten Kitap Okuyan ve Strand’de Takılan Genç Erkek” cinsi şöyle dursun– herhangi birinin gerçekten de defteri bulup içindeki talimatları yerine getireceğine, tıpkı yeni kurduğum Noel şarkıları grubumun sadece iki gece sokakta şarkı söyledikten sonra Avenue B’deki bir pub’da İrlanda içki şarkıları söylemek için beni terk edeceğine ihtimal vermediğim gibi, birinin Langston’ın şifreli ipuçlarını çözüp kendisinden isteneni yapacağına da ihtimal vermiyordum.

Fakat işte telefonumda kuzenim Mark’tan gelen ve böyle bir insanın gerçekten var olduğunu bildiren bir mesaj duruyordu:

Lily, Strand’de bir talibin var. O da sana bir şey bıraktı. Senin için kahverengi bir zarfın içinde buraya bırakıyorum.

Buna inanamıyordum. Cevap yazdım: TİPİ NASILDI?!?!

Mark cevap yazdı: Alaycı. Hipster özentisi.

Kendimi alaycı bir hipster özentisiyle arkadaşlık kurarken hayal etmeye çalıştım, başaramadım. Ben iyi bir kızdım. Sessiz bir kızdım (Noel şarkısı söylemediğim zamanlar tabii). Notlarım iyiydi. Okul futbol takımının kaptanıydım. Ailemi seviyordum. Şehir merkezindekilerin neyi “havalı” bulduğunu bilmiyordum. Gayet sıkıcı bir inektim ve bu özelliklere ironik ya da hipstervari bir şekilde sahip değildim. On bir yaşındaki üstün zekâlı erkeksi Ajan Harriet’ı bir düşünün, sonra da onun birkaç sene sonraki halini okul yokken bile giydiği okul gömleğinin altına sakladığı göğüsleriyle ve ağabeyinin eski kot pantolonuyla hayal edin. Bu görüntüye bir de hayvan figürlü kolye, yıpranmış Converse’ler ve siyah kemik çerçeveli gözlükler ekleyin. İşte kafanızdaki benim. Büyükbabam bana bazen Tarla Zambağı⁶ derdi çünkü herkes benim çok tatlı ve narin olduğumu düşünürdü.

Bazen böyle tatlı ve masum bir beyaz zambak olmayı bırakmanın nasıl hissettireceğini merak ediyordum. Belki denemeliydim.

Defteri alan gizemli kişi bana her ne bıraktıysa onu almak için Strand’e koştum. Mark gitmişti ama bana bıraktığı zarfın üzerine bir not yazmıştı: *Cidden, Lily. Çocuk bayağı alaycı.*

Zarfı açtım ve... ne göreyim?!? Alaycı bana *Baba*’nın bir kopyasını ve Two Boots Pizza’nın menüsünü bırakmıştı. Menü’nün üzerinde kirli ayak izleri vardı; belki de Strand’de yerde bulmuştu. Sağlıksız ve kirli konseptine uygun olarak *Baba* kitabı da yeni bir basım değil, sigara dumanı kokan

6 Lily ismi İngilizcede zambak çiçeği anlamına gelmektedir. (ed.n.)

eski, yıpranmış bir basımdı ve kırıksık sayfaları ile ölmüş de ağlayanı olmayan bir cildi vardı.

Bu saçmalığı deşifre etmesi için Langston'ı aradım. Açmadı. Ailemiz Fiji'ye sağ salim indiklerine dair mesaj attıklarına göre Benny muhtemelen resmi olarak bize yerleşmişti, Langston'ın kapısı kilitli ve telefonu da kapalıydı.

Gidip bir dilim pizza yiyip kırmızı defterin peşine tek başıma düşmekten başka seçeneğim yoktu. Başka ne yapabileirdim ki? Şüpheye düştüğünde karbonhidrat ye.

Servis menüsünde adresi yazan Two Boots şubesine gittim, Houston'ın biraz yukarısındaki Avenue A'deydi. Tezgâhtaki çalışana, "Baba'yı seven alaycı bir çocuk tanırıyor musunuz?" diye sordum.

"Keşke," diye yanıtladı tezgâhtar. "Sade mi sosisli mi?"

"Calzone lütfen," dedim. Two Boots tuhaf cajun aromalı pizzalar yapıyordu. Bana ve hassas sindirim sistemime göre değildi.

Köşedeki bir masaya oturdum ve Alaycı'nın bana bıraktığı kitabın sayfalarına göz attım ama herhangi bir ipucu bulamadım. *Eh, sanırım bu oyun başladığı gibi bitti,* diye düşündüm. Bunu çözemeyecek kadar beyaz bir zambaktım.

Ama sonra kitabın içine sokulmuş menü yere düştü ve daha önce fark etmediğim yapışkanlı not kâğıdının ucu göründü. Notu aldım. Kesinlikle bir erkeğin yazısıydı: deşiklendi, farklıydı ve güçlkle okunuyordu.

Korkutucu kısım şuydu. Bu mesajı *çözebilirdim*. Notta Marie Howe'un bir şiiri yazıyordu, annemin en sevdiği. Annem yirminci yüzyıl Amerikan edebiyatında uzmanlaşmış bir edebiyat profesörüydü. Langston ile ben çocukken bize

uyumadan önce masal yerine şiir okurdu. Ağabeyim ve ben Amerikan şiirinde korkutucu derecede bilgi sahibiydik.

Notta annemin en sevdiği Marie Howe şiirinden bir dize yazıyordu ve ben de bu şiiri oldum olası severdim çünkü şairin kendini bir video dükkânının camında görmesiyle ilgili bir bölüm vardı. Bu bana her defasında komik gelirdi çünkü deli bir şairin sokaklarda dolaştığını ve video dükkânının camından, Jackie Chan ya da Sandra Bullock ya da çok ünlü ve muhtemelen hiç de şair havasında olmayan birinin yanındaki yansımasını izlediğini hayal ederdim. Şiirin en sevdiğim kısmının altını çizmiş olduğunu gördüğümde bu Değişken Çocuğu daha da sevdim:

Yaşıyorum. Seni hatırlıyorum.

Marie Howe, Two Boots Pizza ve *Baba*'nın birbirleriyle nasıl bağlantılı olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Langston'ı bir kez daha aradım. Yine açmadı.

Dizeyi tekrar tekrar okudum. *Yaşıyorum. Seni hatırlıyorum.* Şiirden pek anlamazdım ama bu şaire hakkını ver-meliydim: güzel yazmıştı.

Yanımdaki masada oturan iki kişi masanın üzerine kiraladıkları videoları koyuyordu. O an bağlantıyı anladım: *köşedeki video dükkânının penceresi mesela* diye bir mısrası vardı şiirin. Two Boots'un bu şubesinin içinde aynı zamanda video dükkânı da vardı.

Calzone'umu yanlışlıkla Louisiana acı sosuyla yemişim de acilen tualete gitmem gerekiyormuş gibi apar topar video bölümüne gittim. Hemen *Baba*'nın olduğu bölüme gittim. Film orada değildi. Tezgâhtara nerede bulabileceğimi sordum. "Alındı," dedi.

Yine de B harfi'ne gittim ve yanlış yere bırakılmış filmi buldum: *Baba III*. Kutusunu açtım ve –evet!– Alaycı'nın elyazısıyla yazılmış bir başka not daha vardı:

Kimse Baba III'ü almaz. Özellikle de yanlış yerdeyse. Bir ipucu daha ister misin? Eğer istiyorsan Fırlama Kızlar'ı⁷ bul. O da yanlış yerde; kederin şefkatle buluştuğu yerde.

Tezgâhtarın yanına geri gittim. “Kederin şefkatle buluştuğu yer neresi olabilir?” diye sordum tamamen varoluşsal bir cevap bekleyerek.

Kız tezgâhın altından okuduğu çizgi romandan başını kaldırmadı. “Yabancı belgeseller.”

Ah.

Yabancı belgeseller bölümüne gittim. Ve evet, *The Sorrow and Pity*⁸ isimli bir filmin yanında *Fırlama Kızlar* duruyordu! *Fırlama Kızlar*'ın içinde başka bir not vardı:

Bu kadar ilerlemeni beklemiyordum. Yoksa sen de mi toplu katliamlarla ilgili iş karartıcı Fransız filmlerinin hayranısın? Eğer öyleysen seni şimdiden sevdim. Değilsen, neden değilsin? Woody Allen filmlerini de mi sevmiyorsun? Kırmızı Moleskine defterini geri istiyorsan talimatlarını istediğin bir filmin içine bırakıp tezgâhtaki Amanda'ya vermeni öneririm. Lütfen Noel filmi olmasın.

Tezgâha geri döndüm. Kıza, “Sen Amanda mısın?” diye sordum.

Kız yukarı bakarak tek kaşını kaldırdı. “Evet.”

7 Orijinal ismi *Clueless* olan gençlik filmidir. “Clue” sözcüğü ipucu anlamına gelirken “clueless” bir şeyden anlamayan, bilgisiz, budala gibi anlamlara gelmektedir. (ed.n.)

8 (İng.) Keder ve Şefkat. (ed.n.)

“Birine vermen için sana bir şey bırakabilir miyim?” diye sordum. Az kalsın anlarsın ya, diye ekleyecektim ama o kadar da belli edemedim.

“Bırakabilirsin,” dedi kız.

“34. *Cadde'deki Mucize* filmi var mı?” diye sordum.

üç

–Dash–

22 Aralık

“Bu bir şaka mı?” diye sordum Amanda’ya. Ve bana attığı bakıştan asıl benim bir şaka olduğumu anladım.

Ah, küstahlığa bakar mısınız! Noel filmlerinden bahsetmem gerektiğini bilmeliydim. Görünüşe bakılırsa Lily benimle dalga geçiyordu. Notta ise şöyle yazıyordu:

*5. Üzerinde geyik desenleri olan ve
sıcacık tutan tek parmaklı yünlü eldivenleri bul, lütfen.*

Bir sonraki durağımın neresi olduğuna dair hiç şüphe yoktu. Macy’s.

Noel arifesinden iki gün önce hem de.

Bunun yerine yüzümü hediye paketiyle kaplayıp içine karbondioksit bassa da olurdu. Ya da kredi kartı fişlerinden yapılma kementle asabilirdi. Noel’den iki gün önce alışveriş merkezleri kuşatma altındaki şehirler gibiydi; gözü dönmüş

tüketiciler saygıdeğer büyük teyzeleri Mary'lere vermek için son kalan denizatlı kar küresini alabilmek için koridorlarda birbirleriyle savaşırdı. Oraya gidemezdim.

Yapamazdım.

Yapmayacaktım.

Yapmak zorundaydım.

Yün ile *yünlü* kelimeleri arasındaki farka kafa yorarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım, ardından konuyu genişleterek *ahşap-ahşaptan* ve *ipek-ipekli* kelimelerini de dahil ettim. Fakat bu dikkat dağınıklığı yalnızca metro merdivenlerinden çıkma süresince devam etti çünkü Herald Meydanı'na çıktığımda az kalsın kalabalık ve alışveriş torbaları tarafından alabora edilecektim. Kurtuluş Ordusu'nun çan çalıcısı da bu zulmü artırıyordu ve yakın zamanda buradan kaçmazsam bir çocuk korosunun beni öldürene dek Noel ilahileri söyleyeceğinden emindim.

Macy's'e girdim ve tek bir tanesi dahi kendisi için alışveriş yapmayan tüketicilerle dolu acınası alışveriş merkezi manzaryla karşılaştım. Kendine bir şey almanın verdiği tatmini yaşayamadan, mali mükelleflere has uyuşuklukla yürüyorlardı. Noel'e bu kadar az kaldığı için insanlar artık son çarelerine başvuruyorlardı. Beğenseler de beğenmeseler de babalar için kravat, anneler için atkı ve çocuklar için kazak alınıyordu. Ben tüm alışverişlerimi 3 Aralık sabahı saat iki ila dört arasında internetten yapmıştım; hediyeler yeni yılda açılmak üzere evlerinde bekliyordu. Annem bana kendi evinde hediyeler bırakmıştı, babamsa cebime yüz dolar sıkıştırıp şehre gitmemi söylemişti. Aslında tam olarak şu kelimeleri kullanmıştı: "Hepsini alkole

ve kadınlara harcama.” Yani en azından *bir kısmını* alkole ve kadınlara harcamamı ima etmişti. Alkol ve kadınlar için bir hediye çeki olsa öğle arasında sekreterini koşturup bana bir tane aldirtacağından emindim.

Satış elemanları o kadar dumura uğramış bir haldelerdi ki, “Üzerinde geyik desenleri olan ve sıcacık tutan tek parmaklı yünlü eldivenleri nerede bulabilirim?” sorusunu hiç de tuhaf karşılamadılar. Sonunda kendimi Dış Giyim bölümünde, kulak tıkacı dışında herhangi bir şeyin nasıl İç Giyim olabileceğini merak ederken buldum.

Tek parmaklı eldivenlerin evrim sürecinin gerisinde kaldığını düşünürdüm her zaman; insan neden kendini ıstakozdan bile beceriksiz bir konuma düşürmek isterdi ki? Fakat Macy’s’in hediye önerilerini görünce tek parmaklı eldivenlere olan nefretim yeni bir boyut kazandı. Zencefilli kurabiye adam şeklinde ve simle süslenmiş eldivenler vardı. Başka bir çiftin üstüneyse bir otostopçunun başparmağı işlenmişti; belli ki varış noktası Kuzey Kutbu’ydu. Orta yaşlı bir kadın, gözlerimin önünde raftan bu eldivenlerin bir çiftini aldı ve kolundaki yığına ekledi.

Kendimi yüksek sesle, “Cidden mi?” derken buldum.

“Pardon?” dedi kadın rahatsız olmuş bir tonda.

“Estetik ve faydacılık yönünü tartışmayı bir kenara bırakıyorum,” dedim, “ama o eldivenler çok saçma. Neden biri Kuzey Kutbu’na otostopla gitmek istesin ki? Noel’in asıl olayı evlere servis olması değil mi? Oraya gitseniz bulacağınız tek şey bir avuç bitkin, huysuz elf olur. Tabii orada efsanevi bir fabrikanın varlığını kabul ettiğinizi düşünerek bunu söylüyorum, yoksa

hepimiz Kuzey Kutbu'nda bir kutup bile olmadığını ve küresel ısınma devam ederse orada buz da kalmayacağını biliyoruz.”

Kadın, “Neden gidip kendini becermiyorsun?” diye karşılık verdi ve eldivenlerini alıp uzaklaştı.

İşte bu dönemin mucizesi buydu; *siktir git*'i kalplerimizde bu kadar güçlü hissediyor olmamızdı. Tanımadığınız insanları ya da en yakınlarınızı tersleyebildiniz. Çok basit bir sebepten dolayı *siktir git* diyebilirdiniz: *Oraya ben park edecektim ya da Eldiven tercihlerimi sorguladın ya da Ben senin istediğin golf sopasını bulmak için on altı saatimi harcadım ve sen bana karşılığında McDonald's hediye çeki mi veriyorsun? Ya da içinizde yıllardır sessizce bekleyen siktir git'i ortaya çıkarabilirdi: Pişirmek için saatlerini harcayan ben olmama rağmen her defasında hindiyi kesmekte ısrar ediyorsun veya Bir Noel'i daha sana âşıkmiş gibi yaparak geçiremeyeceğim veya Alkol ve kadın düşkünlüğünü, bu önem sırasıyla hem de, miras almamı istiyorsun ama bir babadan ziyade bir anti rol modelsin.*

İşte bu yüzden Macy's'e girmeme izin verilmemeliydi. Çünkü bu kısa süreyi bir sezona dönüştürdüğünüzde ve “Noel sezonu” diye andığınızda tüm çağrışımlarının yankılanacağı bir alan yaratıyordunuz. Bir girdiniz mi kaçmanız çok zordu.

Lily'nin bir tanesinin içine bir şey sakladığından emin bir şekilde tüm rengeyikli eldivenlerle el sıkıştım. Sonunda beşinci tokalaşmada buruşturulmuş bir kâğıda denk geldim. Kâğıdı eldivenin içinden çıkardım.

6. *Yastığın altına senin için bir şey bıraktım.*

Bir sonraki durak: yatak bölümü. Ben şahsen yatak kelimesinin “barındıran, bulunduran yer” anlamını tercih ediyordum. *Bana yatak bölümünün yerini gösterebilir misiniz?* kesinlikle *Komşu mahallemiz tam bir hırsız ve eşkıya yatağı* cümleleriyle kıyaslanamazdı. Doğrusunu söylemek gerekirse bu cümlelerin sadece benim kafamda kulağa iyi geldiğini biliyordum; Sofia ne söylediğini hiç anlamazdı ama genelde bunu İngilizcenin anadili olmamasına bağlardım. Hatta onu arada İspanyolca kelimeler kullanması için teşvik ederdim ama bu şekilde konuştuğumda da neden bahsettiğini anlamazdı.

Ama güzeldi. Tıpkı bir çiçek gibi. Bunu özlüyordum.

Yatak bölümüne geldiğimde Lily’nin burada aramam gereken ne kadar çok yatak olduğunu farkında olup olmadığını merak ettim. Buraya koca bir yetimhaneyi sığdırabilirlerdi; rahibelerin birileriyle oynaması için fazladan birkaç yatak da eklenebilirdi. (*Başörtümü çek! BAŞÖRTÜMÜ ÇEK!*) Burayı doğru dürüst arayabilmemin tek yolu katı dörde ayırmak ve kuzeyden başlayıp saat yönünde ilerlemektir.

İlk yatağın nevresimleri şal desenliydi ve üzerine dört yastık yerleştirilmişti. Hemen bir sonraki notu bulmak için yastıkların altına baktım.

“Bayım? Yardım edebilir miyim?”

Dönünce yarı şaşkın yarı telaşla bakan yatak satıcısını gördüm. Barni Moloztaş’a çok benziyordu ama onun tarih öncesi çağlarda bulunmayan bronzlaştırıcı sprey sürmüş haliydi. Ona sempati duydum. Bronzlaştırıcı sprey yüzünden değil –asla öyle şeyler yapmazdım– ama yatak satıcısı olmanın korkunç bir paradoks olduğunu düşünüyordum. Yani adam burada günde sekiz ya da dokuz saat ayakta durmaya zorlanıyordu ve tüm bu

süre boyunca etrafı yataklarla çevriliydi. Yalnızca bu da değil, yatakları görmek için gelen ve *Tanrım, o yatağa bir saniyeliğine yatmayı çok isterdim*, diye düşünmeden edemeyen müşterilerle çevriliydi. Yani hem kendini hem de diğer herkesi yatmaktan alıkoyması gerekiyordu. Onun yerinde olsaydım benimle birinin sohbet etmesi için çıldıracağımı biliyordum. Bu yüzden onu sırdaşım yapmaya karar verdim.

“Bir şey arıyorum,” dedim. Yüzük parmağına baktım. İşte. “Siz evlisiniz, değil mi?”

Başını onaylarcasına salladı.

“Şöyle bir durum var,” dedim. “Annem nevresim takımlarına bakıyormuş ve alışveriş listesini yastıklardan birinin altına düşürmüş. Şimdi üst katta sofra takımlarının olduğu bölümde kime ne alacağını hatırlayamadığı için deliye dönmüş durumda ve babamın da tepesi atmak üzere çünkü terörü ve emlak vergisini ne kadar seviyorsa alışverişi de o kadar seviyor. Bu nedenle listeyi bulmam için beni buraya gönderdi ve eğer hemen bulmazsam beşinci katta ciddi bir kriz çıkacak.”

Süperbronz Barni Moloztaş düşünmesine yardımcı olması için gerçekten de parmağını şakağına koydu.

“Belki onu hatırlayabilirim,” dedi. “Siz bu yastıkların altına bakın isterseniz, ben de gidip diğerlerine bakayım. Yalnız *lütfen* yastıkları yerine koymayı ihmal etmeyin ve çarşafları buruşturmayın.”

“Ah, tabii!” diyerek onu temin ettim.

Eğer alkol ve kadın olayına girmeye kalkarsam tavlama cümlem şu olacaktı: *Affedersiniz hanumefendi, ama sizi yatırıp*

buruşturmayı çok isterim... Acaba bu akşam bir ihtimal boş olabilir misiniz?

Şimdi, yasal olarak dava açılacak bir şey söyleme riskini göze alarak şunu belirtmek zorundayım: Macy's'deki yastıkların altında bulduğum şeyler inanılmazdı. Yarıları yenmiş şekerler. Bebekler için çiğneme oyuncakları. Kartvizitler. Ölü bir denizanası ya da prezervatif olabileceğini düşündüğüm bir şey de vardı ama ne olduğunu tam olarak öğrenmeden önce parmaklarımı çektim. Zavallı Barni çürümüş bir kemirgen bulduğunda hafifçe çılgılık attı; onun hayvanı hızlıca gömmeye gitmesinin ve kapsamlı bir dezenfeksiyon çalışmasına girişmesinin ardından aradığım kâğıt parçasını buldum.

7. Bir sonraki mesajının ne olduğunu Noel Baba'ya sorman için sana meydan okuyorum.

Hayır. Hayır, lanet olasıca hayır, hayır, hayır.

Sadistliğini takdir etmemiş olsaydım derhal oradan sıvıştım.

Fakat bunun yerine derhal Noel Baba'nın yanına gittim.

Ama o kadar da kolay değildi. Zemin kata, Noel Baba'nın Harikalar Diyarı'na indiğimde sıra neredeyse on sınıf uzunluydu. Cep telefonlarıyla konuşan ya da bebek arabalarıyla meşgul olan ya da yaşayan ölüler gibi sağa sola sallanan ailelerin çocukları gülüşüyor, kıpırdanıyordu.

Neyse ki her zaman evden çıkarken yanıma kitap alıyordum; ne olur ne olmaz, Noel Baba için sıra beklemek zorunda kalırım ya da buna benzer uygunsuz bir durum yaşarım diye. Çoğu aile –özellikle de babalar– bana tuhaf bakışlar atı-

yordu. Kafalarından hesap yaptıklarını görebiliyordum; Noel Baba'ya inanmak için fazla büyүktüm ama çocuklarının peşinde olamayacak kadar da küçүktüm. Yani şüphelenseler de güvendeydim.

Sıranın başına ulaşmam kırk beş dakikamı aldı. Çocukların ellerinde listeler, kurabiyeler, dijital kameralar varken benim elimdeyse yalnızca *Vile Bodies*⁹ kitabı vardı. Sonunda sıra bana geldi. Önümdeki kızın konuşmasının bitmek üzere olduğunu görünce öne doğru ilerlemeye koyuldum.

“Bir saniye!” diye emretti amirane bir ses.

Başımı çevirince tarihin en az tatmin edici Noel klişesiyle karşı karşıya kaldım: sinirden deliye dönmüş bir elf.

“KAÇ YAŞINDASIN?” bağırdı.

“On üç,” diye yalan söyledim.

Gözleri, aptal yeşil şapkası kadar keskindi.

“Üzgünüm,” dedi hiç de üzgün olmayan bir tonda, “ama on iki yaş sınırı var.”

“Fazla uzun sürmeyecek, söz veriyorum,” dedim.

“ON İKİ YAŞ SINIRI VAR!”

Kızın Noel Baba'yla konuşması bitmişti. Sıra bendeydi. Kesinlikle sıra bendeydi.

“Sadece Noel Baba'ya bir şey sormam gerekiyor,” dedim. “Hepsi bu.”

Elf önümü kesti. “Hemen sıradan çık,” diye emretti.

“Gel de çıkar,” diye karşılık verdim.

Artık tüm sıra bizi dinliyordu. Çocukların gözleri korkuyla büyümüştü. Babaların çoğu ve bazı anneler, bir şey yapmaya kalkışırsam üzerime atlamaya hazırlardı.

9 (İng.) Değersiz Bedenler. (ç.n.)

“Güvenliğe ihtiyacım var,” dedi elf ama kimle konuştuğunu anlayamadım.

Omzuna çarparak yanından geçtim. Noel Baba’ya neredeyse ulaşmıştım ki kalçamda bir çekiştirme hissettim; elf arka cebimi tutmuş beni geri çekmeye çalışıyordu.

“Bırak. Beni,” dedim geriye doğru tekme atarak.

“Sen YARAMAZSIN!” diye bağırdı elf. “Çok YARAMAZSIN!”

Noel Baba’nın dikkatini çekmiştik. Beni baştan aşağı süzüp, “Ho ho ho! Sorun nedir?” diye konuştu.

“Beni Lily gönderdi,” dedim.

Sakalının ardında bir yerde olayı çözdü. Bu sırada elf pantolonumu indirmek üzereydi.

“Ho! Ho! Ho! Bırak onu, Desmond!”

Elf bıraktı.

“Güvenliği arıyorum,” diye üsteledi.

“Eğer ararsan,” diye mırıldandı Noel Baba, “o kadar hızlı bir şekilde ev havlularını katlamaya geri dönersin ki ayakbırlarından ve şapkandan çingiraklarını çıkaracak vaktin bile olmaz.”

Elfin elinde o sırada oyuncak oyma araçlarının olmaması iyi olmuştu yoksa Macy’s’de çok farklı bir gün yaşanıyor olabilirdi.

Elf uzaklaşınca, “Pekâlâ,” dedi Noel Baba. “Gel de kucağıma otur bakalım, küçük çocuk.”

“Ben aslında küçük bir çocuk değilim,” diye belirttim.

“Öyleyse kucağıma otur, *koca çocuk*.”

Yanına gittim. Koca karnı yüzünden pek de oturacak bir kucağı yoktu ve saklamaya çalışsa da ben ona doğru yürürken kasığını düzelttiğine yemin edebilirdim.

“Ho ho ho!” diye gürlledi.

Dizine, üzerinde sakız olan metro koltuğuna oturur gibi temkinli bir şekilde oturdum.

“Bu yıl iyi bir küçük çocuk oldun mu bakalım?” diye sordu.

İyiliğime ya da kötülüğüme karar verecek doğru kişinin ben olduğumu düşünmüyordum ama bu görüşmeyi hızlandırmak için evet dedim.

Gerçekten de neşeyle sarsıldı.

“Güzel! Güzel! Öyleyse bu Noel sana ne getireyim?”

Bunun açık olduğunu sanıyordum.

“Lily’den bir mesaj,” dedim. “Noel’de bunu istiyorum. Ama hemen şimdi istiyorum.”

“Ne kadar da sabırsız!” Sesini alçaltıp kulağıma fısıldadı. “Ama Noel Baba senin için ufak bir şey getirdi” –oturduğu yerde biraz kıpırdandı– “paltomon tam altında. Hediyeni almak istiyorsan Noel Baba’nın karnını ovman gerek.”

“Ne?” diye sordum.

Gözleriyle karnını işaret etti. “Hadi.”

Dikkatli bakınca kırmızı kadife paltosunun altındaki zarfın dış hatlarını belli belirsiz bir şekilde gördüm.

“Hadi ama bunu istediğini biliyorum,” diye fısıldadı.

Bunu atlatabilmemin tek yolu durumu meydan okuma olarak görmekti.

Siktir, Lily. Gözümlü korkutamazsın.

Noel Baba'nın paltosunun içine uzandım. İçine bir şey giymediğini dehşet içinde fark ettim. Sıcak, terli, yağlı, kıllıydı... ve yapma karnı zarfa ulaşmamı engelliyordu. Ona uzanabilmek için kolumu bükmem gerekiyordu ve bu süre boyunca Noel Baba kulağımın dibinde, "Ho ho ho, ho ho ho!" diye kahkaha atıyordu. Elfin, "Neler oluyor!" diye haykırdığını ve birkaç ailenin bağırmaya başladığını duydum. Evet, Noel Baba'ya dokunuyordum. Ve şimdi zarfın köşesi ellerimdeydi. Onu benden kaçırmaya çalıştı ama sıkıca tutup bir tutam beyaz kılını da kopararak çektim. "Oof, ho ho!" diye bağırdı. Kucağından zıplayarak indim. "Güvenlik geldi!" diye duyurdu elf. Mektup elimdeydi; ıslaktı ama sağlamdı. Küçük bir çocuk, "Noel Baba'ya dokundu!" diye ciyakladı.

Koştum. Eğildim. Zikzaklar çizdim. Erkek giyimi bölümünde bir kabine saklanıp güvenlikleri atlatana kadar turistlerin arasında koşuşturdum. Ellerimi ve zarfı daha önceden birinin bırakmış olduğu mor kadife takıma kuruldum ve Lily'nin sıradaki cümlelerini okumak için zarfı açtım.

8. İşte bu!

Şimdi, Noel için tek isteğim

(ya da 22 Aralık için)

en iyi Noel anını anlatman.

Ayrıca kırmızı defterimi geri istiyorum,

bu sebeple anını içine yaz ve

ikinci kattaki hediye çoraplarımın içine bırak.

Defterdeki ilk boş sayfayı açarak yazmaya başladım.

En güzel Noel'im sekiz yaşındayken geçirdiğimdi. Ebeveynlerim yeni ayrılmıştı ve bana çok şanslı olduğumu çünkü bu sene Noel'i bir yerine iki kere kutlayacağımı söylemişlerdi. Buna Avustralya Noel'i demişlerdi çünkü akşam annemin evinde, ertesi sabah da babamın evinde hediyelerimi açabilecektim ve sorun olmayacaktı çünkü Avustralya'da ikisi de Noel günü sayılıyordu. Bunun harika olduğunu düşündüm ve dürüst olayım, kendimi şanslı hissettim. İki Noel! Canlarını dişlerine taktular. Yemekler harikaydı, iki Noel'de de her iki taraftan bir sürü akraba vardı... Noel listemi paylaşmış olmalılardı çünkü istediğim her şeyi, üstelik hiçbirinden iki tane olmadan aldım. Sonra ikinci gece babam büyük bir hata yaptı. Geç saatte ayaktaydım ve herkes evine gitmişti. Babam kıızıl kahverengi bir şey içiyordu –muhtemelen brendiydi– ve beni yanına çekip iki Noel kutlamanın hoşuma gidip gitmediğini sordu. Ona evet dedim ve o da bana yeniden ne kadar şanslı olduğumu söyledi. Ardından istediğim başka bir şey olup olmadığını sordu.

Ona annemin de bizimle birlikte olmasını istediğimi söyledim. Gözünü bile kırpmadı. Neler yapabileceğine bir bakacağını söyledi. Ve ona inandım. Şanslı olduğuma ve iki Noel'in bir taneden daha iyi olduğuna ve Noel Baba gerçek olmasa da ebeveynlerimin yine de sihir yapabildiğine inandım. Bu yüzden en güzel Noel'im buydu. Çünkü gerçekten inandığım son Noel'di.

Soru sorarsan cevabını alırdın. Lily bunu anlayamıyorsa devam etmemiz için bir sebep olmayacağına karar verdim.

İkinci katta kişiye özel tasarlanan hediye çoraplarının satıldığı yeri buldum ve Noel Baba ile güvenliklerden olabildiğince uzak durarak oraya gittim. Lily marka çorap LINAS ile LIVINIA'nın arasında asılıydı. Defteri oraya bırakacaktım...

...ama önce AMC'ye gidip Lily'ye ertesi gün sabah on seansına *Büyükanneme Geyik Çarptı* filmine bilet alacaktım.

dört

(Lily)

23 Aralık

Daha önce hiç tek başıma sinemaya gitmemiştim. Genelde film izleyeceksem yanımda büyükbabam ya da ağabeyim ve ebeveynlerim veya bir sürü kuzenim olurdu. Aynı şekilde gülen, aynı şekilde nefeslerini tutan ve mikrop kapmaktan korkmadıkları için devasa kolayı tek pipetle paylaşan akraba zombiler gibi hep birlikte gittiğimiz zamanlar en güzeliydi. Aile böyle zamanlarda işe yarıyordu.

Langston ve Benny'ye, *Büyükanneme Geyik Çarptı*'nın sabah on seansında bana eşlik etmeleri için ısrar etmeyi planlıyordum. Bu olayı kendileri başlattığı için bunun onların sorumluluğu olduğuna karar vermiştim. Onlara haber verip ironik tişörtlerini seçmelerine ve dağınık, umursamıyorum-ama-aslında-fazlasıyla-umursuyorum saç stillerini yapmalarına yetecek zamanı vermek için saat tam sekizde uyandırdım.

Fakat Langston, onu uyandırmaya çalışınca bana yastık fırlattı. Yattığı yerden kıpırdamadı bile.

“Odamdan çık, Lily!” diye homurdandı. “Sinemaya kendin git!”

Benny dönüp, Langston’ın yatağının yanındaki saate baktı. “Ay, *mamacita*, saat sabahın kaç? Sekiz mi? *Merde merde merde*, hem de Noel tatilinde öğlene kadar uymak kanun gibi bir şeyken? Ay, *mamacita*... GİT BİRAZ DAHA UYU!” Benny karın üstü yuvarlandı ve sanırım İspanglizce dilinde rüya görmeye başlamak için başını yastığıyla örttü.

Gizemli ve alaycı dostuma özel bir hediye hazırlamak için sabah dörtte kalktığımdan ben de çok yorgundum. Çocukken yaptığımız gibi Langston’ın yanında biraz kestirebilirdim aslında ama özellikle bu sabah, misafirinin yanında böyle bir şey yaparsam Langston’ın hazırda tuttuğu cümleyi söyleyeceğinden şüpheleniyordum:

“Beni duydun mu, Lily? ODAMDAN ÇIK!”

Bunu gerçekten de söylemişti. Yani ben söyleyebileceğini hayal etmiyordum.

“Ama tek başıma sinemaya gitmem yasak,” diye hatırlattım Langston’a. En azından sekiz yaşımdayken kural buydu. Ben büyüyünce de annem ve babam bu kuralın değişip değişmediğinden hiç bahsetmediler.

“Tabii ki de tek başına gitme izin var. Olmasa bile annemler yokken sorumluluk bende ve sana bu izni veriyorum. Ayrıca odamdan hızlıca çıkarsan eve girme saatin de on birden geceyarısına çekilecek.”

“Eve giriş saatim on ve gece geç saatte dışarıda olma iznim yok.”

“Ne oldu, biliyor musun? Artık eve giriş saatin yok; kiminle istersen ya da tek başına, umurumda değil, istediğin kadar dışarıda kalabilirsin. Sadece telefonunun açık olduğundan emin ol ki hâlâ yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için seni arayabileyim. Ayrıca sarhoş olup erkeklerle takılma konusunda da rahat ol ve...”

Langston’ın kötü konuşmasını duymamak için ellerimi kulaklarıma götürerek, “LA LA LA LA LA LA,” diye bağırdım. Dönüp odasından çıkıyordum ki eğilip bir soru daha sordum: “Noel arifesi öncesi akşam yemeğinde ne yapacağız. Düşünüyordum da biraz kestane kızartıp...”

“ÇIK DIŞARI!” diye bağırdı Langston ve Benny aynı anda.

Noel arifesinden bir gün önceki neşe buraya kadardı. Küçükken Noel geri sayımına bir hafta öncesinden başladık ve Langston’la kahvaltıda birbirimizi, “Günaydın! Ve Noel’den önceki günün önceki günün önceki günün önceki günün önceki günü kutlu olsun!” diyerek selamlardık. Noel gününe kadar da böyle devam ederdik.

Sinema salonlarında, ağabeyleri yataktan çıkıp da onlarla gelmediği için tek başına oturan insanları avlayan ne tür canavarlar olduğunu merak ettim. Bir an önce gerçekten kötü olmamın iyi olacağına karar verdim, böylece her türlü tehlikeli senaryoya hazırlıklı olabilecektim. Giyindim, özel hediyemi paketledim, ardından banyo aynasının önünde durup tek kişilik koltuklarda oturan insanları avlayan sinema canavarlarını kaçırarak korkunç suratlarımı çalıştım.

En kötü suratımı yaptığım sırada –dilim dışarıda, bur-numu büzüştürüp nefret dolu bakış atıyordum– Benny’nin arkamda, banyo koridorunda durmakta olduğunu gördüm. “Neden aynanın önünde kedi suratı yapıyorsun?” diye sordu esneyerek.

“Onlar *kötü* suratlar!” dedim.

“Giydiğin o kıyafet, çocuğu kötü kedi suratından daha çok korkutacaktır. Ne giiyorsun öyle, Kafayı Sıyırmış Küçük Bayan *Luinceañera*?”

Kıyafetime baktım: üzerinde ren geyiği deseni olan limon yeşili ve diz hizasında eteğin içine sokulmuş gömlek, kırmızı beyaz çorap ve yıpranmış Converse’ler.

Gülümsemem kaç çatmaya dönerken, “Kıyafetimin nesi var?” diye sordum. “Bence Noel’den önceki günün önceki günü için gayet neşeli bir kıyafet. Bir de ren geyiğiyle alakalı film için. Her neyse, senin uyuyacağını sanıyordum.”

“Tuvalet molası.” Benny beni baştan ayağa inceledi. “Hayır,” dedi. “ayakkabılar olmaz. Eğer o kıyafeti giyeceksen, her şeyi tam yapmalısın. Hadi.”

Elimi tutup beni odamdaki dolabın önüne sürükledi. Converse yığınını inceledi. “Başka tarz ayakkabın yok mu?” dedi.

“Yalnızca eski kostüm sandığımızda var,” dedim sakayla.

“Harika.”

Benny odamın köşesindeki eski sandığa koşup tütüleri, uzun Hawaii elbisesini, üzerinde ı numaralı Hayran yazan beyzbol şapkalarını, itfaiye şapkalarını, prenses terliklerini,

platform ayakkabıları, korkutucu sayıdaki Crocs terliği çıkardı ve sonunda büyük teyzemiz Ida'nın burnundaki ve topuklarındaki püskülleri hâlâ duran eski bando botlarını buldu. "Bunlar sana oluyor mu?" diye sordu.

Botları denedim. "Biraz büyük ama sanırım oldu." Botlar baston şekerleri andıran çorabımın üzerinde güzel bir detay olmuştu. Beğendim.

"Harika. Berenle müthiş duracak."

Kış için başımı sıcak tutacak aksesuar seçimim kulak kısmından ponponlar sarkan kırmızı bir vintage örgü bereydi. Vintage derken, Dickens'dan ilham alan ve sahnelenmesine izin vermesi için okul müdürümüze hayli kulis yapmak zorunda kaldığım disko müzikali Bir Noel Şarkısı Dım Tıs için dördüncü sınıftayken ördüğüm bereydi demek istiyorum. Kulis yapmam gerekmişti çünkü bazı insanlar fazlasıyla sekülerdi.

Kıyafetim tamamlanınca dışarı çıkıp metroya doğru yürüdüm. Az kalsın geri dönüp bando botlarını Converse'lerle rimle değiştirecektim ama kaldırırma vuran tık tık topuk sesleri o kadar neşeliydi ki neredeyse ayaklarımdan çıkacak olmalarına rağmen değiştirmedim. (*Bu botlar... ayaktan çıkmak için yapıldı... la la la... ha ha ha.*)

Gizemli alaycının bıraktığı ipuçlarını takip etmek için duyduğum heyecana rağmen, bana *Büyükanneme Ge-yik Çarptı* filminin biletini bırakan bir erkeğin sorumluluk sahibi biri çıkma olasılığının pek olmadığını da aklımda tutmak zorundaydım. Başlık bile beni rencide ediyordu. Langston bu tür konularda daha iyi bir espri anlayışım

olması gerektiğini söylüyordu ama bir geyiğin yaşlı dostlarımızın peşine düşmesi fikrini komik bulmuyordum. Ren geyiklerinin, yaşamlarını bitkilerle idame ettiren ve etten kaçınan otçul hayvanlar olduğu bilinen bir gerçektir bu yüzden birinin büyükannesinin peşine düşeceklerini hiç sanmıyordum. Bir ren geyiğinin büyükanneye zarar vereceğini düşünmek canımı sıkıyordu çünkü gerçek dünyada böyle bir şey olsa Vahşi Yaşam Birimi o zavallı boynuzlu çocuğu bulup işini bitirirdi. Üstelik muhtemelen onun yoluna çıktığı için asıl suçlu büyükanneyken! Gözlüklerini takmayı hep unutuyordu muhtemelen ve kemik erimesi yüzünden kamburlaşıp yavaşlamıştı. Sevgili Bambi için yürüyen hedef gibiydi!

Sonunda bu filme gitmeye zahmet etme sebebimin gizemli çocuğu görme olasılığı olduğuna karar verdim. Ama çorabın içine bıraktığı defterin üzerine yapıştırdığı not kâğıdındaki meydan okumalarda şöyle demişti:

Sinemaya girene kadar deftere yazdıklarımı OKUMA.

Deftere en kötü Noel anını YAZ.

En korkunç ayrıntıları ATLAMA.

Defteri almam için annenin arkasına BIRAK.

Teşekkür ederim.

Saygılı biriyimdir. Deftere yazdıklarını önceden okumadım, bu tıpkı ailenizin dolabını karıştırıp Noel hediyelerinize bakmak gibi bir şeydi, bu nedenle film bitene dek okumamaya yemin etim.

Büyükanneme Geyik Çarptı filmini sevmeyeceğime kendimi ne kadar hazırladıysam sinemada karşılaşacaklarıma da bir o kadar hazırlıksızdım. Bu filmi gösteren sinemanın dışında, duvarın önüne sıra sıra dizilmiş bebek arabaları vardı. İçerisiyse tam bir curcunaydı. Belli ki sabah on gösterimi annelerin bebeklerini ve küçük çocuklarını oldukça uygunsuz bir filmi izlemeye getirebildiği ve küçüklerin anlaşılmaz sesler çıkarıp geçirdikleri, çığlık çığlığa ağladıkları bir Annem ve Ben seansıydı. İçerisi “İngaa”, “Anne ben şunu istiyorum...”, “Hayır!”, “Benim!” sesleriyle doluydu. Arkamdaki sıralardan saçıma atılan balık kraker ve mısır gevreklerinden; havada uçan legolardan ve damlatmaz bardaktan yere dökülen sıvıya basılmasıyla çıkan yapış yapış sestten filme odaklanamadım.

Çocuklar beni dehşete düşürüyordu. Yani belli bir seviyede şirin olduklarını kabul ediyordum ama oldukça talepkâr, mantıksız yaratıklardı ve çoğu zaman tuhaf kokuyorlardı. Bir zamanlar benim de çocuk olduğuma inanamıyordum. İnanması güç ama filminden çok sinema salonundan rahatsız olmuşum. Sıra sıra anneler çocuklarıyla uzlaşmaya çalıştığı sırada şişman bir anneyi oynayan siyahi komedyeni izlemeye yalnızca yirmi dakika dayanabildim.

Yerimden kalkıp salondan çıktım böylece biraz huzura ve sessizliğe kavuşabilecek ve sonunda defteri okuyabilecektim. Ama ben daha defteri açamadan, çocuklarıyla tuvaletten dönen iki anne yanıma yaklaştı.

“Botlarına bayıldım. Çok sevimli!”

“O bereyi nereden aldın? Çok sevimli!”

“BEN SEVİMLİ DEĞİLİM!” diye haykırdım. “BEN YALNIZCA LILY’YİM!”

Anneler geri çekildi. Bir tanesi, “Lily, lütfen annene söyle sana Adderall yazdırsın,” derken diğeri cık cık’ladı. Yaramaz çocuklarını hızla salona doğru yönlendirdiler ve Haykıran Lily’den uzaklaştılar.

Büyükanneme Geyik Çarptı filminin devasa karton reklamının arkasında saklanabileceğim bir yer buldum. Karton panonun arkasına bağdaş kurup oturdum ve defteri açtım. Sonunda.

Yazdıkları beni çok üzdü.

Fakat sabah dörtte kalkıp kurabiye yaptığıma memnun oldum. Annemle birlikte bir aydır kurabiye hamuru yapıp buzlukta saklıyorduk, böylece tek tapmam gereken hamuru çözüp çeşitli tatlar katıp şekil vermek ve pişirmektir. Voilà! Mümkün olan tüm tatlarda bir kutu dolusu kurabiye yapmıştım (Alaycı’nın bu çabaya geçecek biri çıkacağına dair bu güçlü inancım evrene gönderdiğim pozitif enerjimdi): kakaolu kar taneleri, eggnog’lu, zencefilli, lebkuchen baharatlı¹⁰, naneli ve balkabaklı. Kurabiyelerin her birini tatlarına uygun olarak sim ve şekerlerle süslemiş ve kutunun etrafına kurdele bağlamıştım.

Yazmaya odaklanabilmek için kulaklığımı takıp iPod’umdan Handel’in *Messiah*’ını açtım. Kalemî orkestrayı yönetir

10 Almanyaya özgü karışık baharatlı kurabiye ve içindeki baharat. (ç.n.)

gibi hareket ettirme dürtüme karşı koyarak Gizemli Çocukun sorusunu cevapladım.

Yalnızca bir kere kötü Noel geçirdim, o da altı yaşımıdayken.

O sene Noel tatilinden bir hafta önce, evcil gerbilim okuldaki bir sunumda meydana gelen korkunç bir kazada öldü.

Biliyorum, biliyorum, komik geliyor. Ama değildi. Hatta korkunç bir katliamdı.

Üzgünüm ama talimatına rağmen korkunç ayrıntıları atlamak zorundayım. Anısı hâlâ çok canlı ve beni üzüyor.

Beni gerçekten yaralayan kısım -suçluluk duygusu ve tabii ki evcil hayvanımın kaybı dışında- o kazadan sonra takma ad kazanmış olmamdı. Olay gerçekleştiğinde korkunç bir çılgılık attım fakat öfkem ve acım o kadar büyük ve gerçektir ki o kadar küçük yaşta olmama rağmen çılgılığımı DURDURAMADIM. Kim bana dokunmaya ya da benimle konuşmaya çalışsa sadece çılgılık atıyordum. Temel içgüdü gibi bir şeydi. Kendime engel olamıyordum.

İşte o hafta okulda Cırtlak ismiyle anılmaya başladım. İlk ve ortaokulda da bu isim peşimi bırakmadı, ta ki ailem beni lisede özel okula yazdırana dek.

Fakat o Noel, Cırtlak olarak geçirdiğim ilk Noel'di. O tatil boyunca yalnızca gerbilimin yasını tutmadım, aynı zamanda çocukların sahip olduğu o tuhaf masumiyetin, her yere uyum sağlayabileceklerine olan inancın da yasını tuttum.

O Noel ailemin benim hakkımda endişeyle fısıldaşmalarına kulak misafiri olup neler dediklerini sonunda anladım: Fazla duygusal, fazla hassas olduğumu söylüyorlardı. Farklı olduğumu.

O Noel, partilere davet edilmememin ya da takımlara en son seçilen kişi olmamın sebebinin Cırtlak olmam olduğunu fark ettim.

O Noel, tuhaf kız olduğumun farkına vardım.

Yazmayı bitirdiğimde ayağa kalktım. Gizemli Çocuğun, defteri “annenin arkasına” bırak derken neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Filmin gösterildiği salonda perdenin önüne mi bırakmam gerekiyordu?

Yardım istemeli miyim diye düşünerek yiyecek içecek satılan yere baktım. Patlamış mısır o kadar lezzetli görünüyordu ki biraz almak için ilerlerken az kalsın aç karnımın çağrısı yüzünden karton reklam panosunu devirecektim. İşte o an gördüm: Annenin arkası. Zaten arkasıydım. Poposu fazlasıyla büyük şişman anneyi oynayan siyahi komedyenin resminin olduğu karton reklam panosunun arkasını kast etmişti.

Deftere yeni talimatları yazıp annenin arkasına, özellikle gelip aramadığı sürece kimsenin göremeyeceği bir yere koydum. Kırmızı Moleskine’in yanına bir kutu kurabiye ile bir sakızla sinemanın zeminine yapışmış olan turist kartpostalını bıraktım. Kartpostal Madame Tussauds’dandı; en sevdiğim Times Meydanı turist tuzağı.

Üzerine şöyle yazdım:

Noel’de ne istiyorsun?

Hayır, ciddiylim, ukalalık etme. Gerçekten, gerçekten, gerçekten neyi delicesine istiyorsun?

*Lütfen cevabını yazıp defteri Dürüst Abe'i" koruyan güvenlik görevlisi hanıma bırak.**

*Teşekkür ederim,
Sevgilerimle,
Lily*

**Not: Endişelenme, güvenlik görevlisi, Macy's'deki Sal Amca'nın yapmış olabileceği gibi sana dokunmaya çalışmayacak, söz veriyorum. Gerçekten de sarılmayı seven bir tip olduğu için seni temin ederim ki cinsel bir durum yoktu.*

2. Not: Adın ne?

11 Dürüst olmasıyla tanınan Abraham Lincoln'ın takma adı. (ç.n.)

beş

–Dash–

23 Aralık

Öğlene doğru, *Büyükanneme Geyik Çarptı* filminin bitmiş olması gerektiği sırada kapı çaldı. İlk (ve itiraf ediyorum mantıksız) düşüncem, Lily'nin beni takip edip bulduğu oldu. CIA'deki amcası parmak izlerimi almıştı ve Lily'nin ilgisine değer biri taklidi yaptığım için beni tutuklamaya gelmişlerdi. Kapı deliğinden bakmaya giderken suçlu yürüyüşü denemesi yaptım. Delikten bakınca bir kız ya da CIA yerine sağa sola sallanan Boomer'ı gördüm.

“Boomer,” dedim.

“Buradayım!” diye seslendi.

Boomer. Boomerang'ın kısaltılmışı. Fırlatıldıktan sonra geri döndüğü için değil, fırlatılan bumerangın peşinden her defasında koşan sinirli bir köpeğe olan benzerliği yüzünden aldığı takma addı. Aynı zamanda en eski arkadaşım; birbirimizi tanıdığımız süre bakımından en eski, yetişkin anlamında değil. Yedi yaşımızdan beri Noel öncesi, ayın yirmi üçünde sinemaya

gitme ritüelimiz vardı. Boomer'ın zevkleri o zamandan beri pek değişmediği için hangi filmi seçeceğinden oldukça emindim.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, kapıdan içeri girer girmez, "Hey! *Collation*'¹² izlemeye hazır mısınız?" diye bağırdı.

Collation tabii ki de Pixar'ın, kâğıt parçasına âşık olan bir zımba ve diğer büro malzemesi arkadaşlarının onu kazanmak için bir araya gelmesinin anlatıldığı yeni animasyon filmiydi. Bant kesiciyi Oprah Winfrey seslendiriyordu ve sürekli genç âşıkların yoluna çıkan hademe de Will Ferrell'in animasyon versiyonuydu.

"Bak," dedi Boomer ceplerini boşaltarak, "haftalardır çocuk menüsü alıyorum. Üç delikli sevimli delgeç Lorna dışında hepsini topladım!"

Plastik oyuncakları incelemem için ellerime tutuşturdu.

"Şu üç delikli delgeç değil mi?" diye sordum.

Alnına vurdu. "Dostum, onun kâğıt dosyası Federico olduğunu sanmıştım!"

Kaderin cilvesine bakın ki *Collation* filmi Lily'yi gönderdiğim sinema salonunda gösteriliyordu. Böylece Boomer'la olan randevuma katılıp bir yandan da veletler ya da serseriler ele geçirmeden Lily'nin bir sonraki mesajını alabilirdim.

"Annen nerede?" diye sordu Boomer.

"Dans dersinde," diye yalan söyledim. Ailemin şehir dışında olduğuna dair en ufak bir ipucu yakalarsa kendi annesine o kadar hızlı telefon açardı ki bir anda Fazlasıyla Boomer'lı Noel'i garantilemiş olurdu.

"Para bıraktı mı? Bırakmadıysa ben muhtemelen ödeyebilirim."

12 (İng.) Derleme, karşılaştırma, tasnif. (ç.n.)

“Endişelenme, saf dostum,” dedim, o henüz montunu çıkaramadan kolumu ona dolayarak. “Bugün sinema benden.”

Boomer’a diğer işimden bahsetmeyecektim ama hazineyi bulmak için büyükannenin kartondan botlarına eğildiğimde artık bundan kaçışım yoktu.

“İyi misin?” diye sordu. “Lenslerini mi kaybettin?”

“Hayır. Biri benim için buraya bir şey bıraktı.”

“Oo!”

Boomer iriyarı bir tip değildi ama sürekli kıpırdandığı için çok yer kaplıyordu. Kartondan büyükannenin omzunun üzerinden bakıp duruyordu ve asgari ücretli patlamış mısır standı çalışanının bizi her an dışarı atabileceğinden emindim.

Kırmızı Moleskine tam da bıraktığım yerdeydi. Ayrıca yanında bir de kutu vardı.

“İşte bunu arıyordum,” dedim Boomer’a, defteri kaldırarak. Boomer kutuya atıldı.

“Vay canına,” dedi kapağı açıp içine bakınca. “Burası özel bir saklama yeri olmalı. Arkadaşının sana defteri bıraktığı yere başka birinin de kurabiye bırakması ne tuhaf.”

“Sanırım kurabiyeler de ondan.” (Defterin üzerindeki yapışkanlı not kâğıdında yazan *Kurabiyeler de senin için. Mutlu Noeller! Lily* notu bunu doğruluyordu.)

“Gerçekten mi?” dedi Boomer, kutudan bir kurabiye çıkararak. “Nereden biliyorsun?”

“Sadece tahmin.”

Boomer tereddüt etti. “Üzerinde isminin yazılı olması gerekmez mi?” diye sordu. “Yani, seninse tabii...”

“Adımı bilmiyor.”

Boomer kurabiyeyi hemen kutuya geri koyup kapağını kapadı.

“Adını bilmeyen birinden gelen kurabiyeleri yiyemezsin!” dedi. “Ya içlerinde jilet falan varsa?”

Çocuklar ve aileleri sinemaya girmeye başlamışlardı ve biraz acele etmezsek ön koltuklara kalacağımızı biliyordum.

Ona notu gösterdim. “Gördün mü? Lily’den.”

“Lily kim?”

“Bir kız.”

“Uuu... bir kız!”

“Boomer, artık üçüncü sınıfta değiliz, ‘Uuu, bir kız!’ demiyoruz.”

“Ne? Onu beceriyor musun?”

“Tamam, Boomer, haklısın. ‘Uuu, bir kız!’i daha çok sevdim. ‘Uuu, bir kız!’i devam ettirelim.”

“Senin okulundan mı?”

“Sanmıyorum.”

“Sanmıyor musun?”

“Bak, gidip koltuklarımızı kapsak iyi olacak yoksa hiç yer kalmayacak.”

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Bakıyorum da bu sabah birileri ısrar hapını içmiş. Tabii, ondan hoşlanıyorum. Ama onu henüz tanıdığım söylenemez.”

“Ben hap kullanmıyorum, Dəsh.”

“Biliyorum, Boomer. Bu bir ifade şekliydi. Şapkanı önüne koyup düşünmek gibi. Aslında şapka yok.”

“Tabii ki var,” dedi Boomer. “Unuttun mu?”

Aniden hatırladım. Birinci sınıftayken bu ifade kullanıldığında çıkardığımız iki tane eski kayak şapkamız vardı; onunki mavi, benimki yeşildi. Boomer’ın böyle bir tuhaflığı vardı: Ona

bu dönem yatılı okulda derslerine giren öğretmenlerini sorsam çoktan isimlerini unutmuş olurdu. Ama şimdiye kadar oynadığımız tüm Matchbox arabalarının renklerini ve şekillerini hatırlayabiliyordu.

“Kötü bir örnek oldu,” dedim. “Kesinlikle düşünme şapkası var. Yanıldığımı kabul ediyorum.”

Koltuklarımızı bulduktan sonra (biraz fazla öndeydiler ama yanımdaki sümüklü çocukla aramda güzel bir mont bariyeri vardı) kurabiye kutusuna saldırdık.

“Vay canına,” dedim, kakaolu kar tanesinden yedikten sonra. “Yüce Tanrım’daki yüce bu olmalı.”

Boomer altı çeşidin her birinden bir ısırık aldı, hepsini değerlendirdi ve hangi sırada yiyeceğine karar verdi. “Kahverengi olanı, açık kahve olanı ve neredeyse kahverengi olanı beğendim. Naneliden emin değilim. Ama cidden, *lebkuchen* en iyisi.”

“Ne?”

“*Lebkuchen* baharatlı.” Görmem için kaldırdı. “Bu.”

“Bunu uyduruyorsun. *Lebkuchen* nedir? Keebler Elfi ile strip-tizci karışımı gibi. *Merhaba, benim adım Baharatlı Lebkuchen ve sana kurabiyelerimi göstermek istiyorumuuuum...*”

“Kabalaşma!” diye itiraz etti Boomer, sanki kurabiye alınamırmış gibi.

“Üzgünüm, üzgünüm.”

Film öncesi reklamlar başladı ve Boomer dikkatini anında seksenlerde çıkış yapmış (çok da yükseğe değil ama) yıldızların oynadığı basit suç filmlerinin “özel gösterimlerine” çevirince benim de Lily’nin deftere yazdıklarını okuma fırsatım oldu. Boomer’ın bile Cırtlak hikâyesini seveceğini düşündüm, gerçi

onun için muhtemelen kendini kötü hissedirdi ama ben gerçeği biliyordum: Tuhaf kız olmak çok havalı bir şeydi. Lily'yi ve onun “delicesine isteme” gibi kalıpları kullanmaya varan o klasik çarpık espri anlayışını anlıyordum. Zihnimde o *lebkuchen* baharatıydı: ironik, Alman, seksi ve sıradışı. Ve *mein Gott*, kurabiyeleri müthiş olmuştı... o kadar müthişti ki *Noel'de ne istiyorsun?* sorusuna *Daha fazla kurabiye, lütfen!* diye cevap vermek istiyordum.

Ama hayır, ukala olmamam konusunda beni uyarmıştı ve bu cevap tamamen içten olsa da şaka yaptığımı ya da daha kötüsü yağ çektiğimi düşünmesinden endişeleniyordum.

Zor bir soruydu; özellikle de alaycı sözlerden kaçınmak zorunda olduğum için. Güzellik yarışmalarında verilen dünya barışı cevabı vardır hani, gerçi *dünya yarışı* demeye çalışıyor da olabilirler. Zavallı öksüz çocuk kozumu kullanıp ailemin bir arada olmasını dileyebilirdim ama bu en son istediğim şeydi, özellikle de bu son günde.

Çok geçmeden *Collation* başladı. Bazı kısımları komikti ve Disney tarafından dağıtılan bir filmin kurum kültüründen şikâyet etmesi kesinlikle hoşuma gitmişti. Fakat aşk hikâyesi yetersizdi. Doksanların başından ortalarına kadarki süreçte az da olsa feminist olan tüm o Disney kadın kahramanlarından sonra bu karakter gerçek anlamda boş bir kâğıttı. Hakkını vereyim, zimba erkek arkadaşını büyümlü toplantı salonunda romantik bir tura çıkarmak için kendini katlayarak uçak yapabiliyordu ve hademeyle taş-kâğıt-makas restleşmesi biraz canlılık katmıştı... ama ben ona Boomer, zimba veya izleyiciler arasındaki birçok çocuk ve ebeveyn gibi hayran kalamadım.

Noel'de asıl istediğim şeyin zımbam için bir kâğıt olup olmadığını düşündüm. Ya da bir dakika, *ben* neden kâğıt olmuyordum ki? Belki de peşinde olduğum şey bir zımbaydı. Ya da bariz bir şekilde zımbaya âşık olan ama ilgisini çekemeyen zavallı fare altlığı. Şimdiye kadar yalnızca kalemtıraşlarla çıkmıştım; daha çok güzel bir silgiye benzeyen Sofia ise istisnaydı.

Kişisel Noel ihtiyaçlarımı çözmemin tek yolunun Madame Tussauds'a gitmek olduğunu anladım. Çünkü ünlülerin balmumu heykellerinin fotoğrafını çeken kalabalıktan daha iyi bir barometre olabilir miydi?

Boomer'ın bir eğitim gezisine hazır olacağını bildiğimden, filmin sonunda zimba ve kâğıdın edepsizce davranmalarının ardından (Celine Dion'un tatlı sesinden *You Supply My Love* şarkısı eşliğinde) onu zorla Kırk İkinci Cadde'ye götürdüm.

Yolda zikzaklar çizerek ilerlemeye çalışırken, “Neden bu kadar çok insan var?” diye sordu Boomer.

“Noel alışverişi,” diye açıkladım.

“Şimdiden mi? İade için biraz erken değil mi?”

Kafasının nasıl çalıştığı hakkında gerçekten bir fikrim yoktu.

Madame Tussauds'a yalnızca geçen sene, üç arkadaşım ile biraz daha az meşhur olan ünlüler ve tarihi figürlerle en davetkâr pozu verme rekorunu kırmak için gitmiştim. Dürüst olmam gerekirse bu kadar çok balmumu heykelinin arasında olmak beni ürpertmişti; özellikle de gerçek hayatta bile beni ürperten Nicholas Cage'in etrafında olmak. Fakat arkadaşım Mona bunun, son sınıf projesinin bir parçası olmasını istemişti. Güvenlik görevlileri heykellere fiziksel temasta bulunulmadığı sürece bunu sorun etmiyor gibi görünüyordlardı. Ki bu da bana Madame Tussaud'nun aslında gerçekten bir madam olduğu

ve bu işe Paris, Teksas yakınlarında bir balmumu geneleviyle başlamış olduğuyla ilgili teorimi düşündürüyordu. Mona bu teoriye bayılmıştı ama hiç kanıt bulamamıştık ve bu nedenle de gerçek bir bilgiye dönüşmedi.

Morgan Freeman'ın balmumu taklidi girişte duruyordu ve bunun kozmik bir tür intikam olup olmadığını merak ettim; ne zaman bir parça yetenekli bir oyuncu hiçbir iyi yanı olmayan büyük bir Hollywood aksiyon filmi için ruhunu satsa ve esaret altına girse yüzü balmumuyla kaplanıp Madame Tussauds'nun önüne yerleştiriliyordu. Ya da belki Madame Tussauds'daki insanlar Morgan Freeman'ı herkesin sevdiğine karar vermişlerdi; içeri girmeden önce onunla hızlıca bir fotoğraf çekilmeyi kim istemezdi ki?

Tuhaf bir şekilde yanındaki diğer iki balmumu heykeli Samuel L. Jackson ve Dwayne "Rock" Johnson ruhunu satma teorimi doğruluyordu ve ayrıca Madame Tussauds'nun siyahi heykelleri girişte bilerek tutup tutmadığını merak etmeme sebep oluyordu. Çok tuhaftı. Boomer bunu fark etmişe benzemiyordu. Bunun yerine gerçekten ünlü görmüş gibi ne zaman birini görse neşeyle bağırıyordu: "Vay canına, bu Halle Berry!"

Giriş ücreti karşısında ortalığı ayağa kaldırmak istedim. Lily'ye, Dürüst Abe'in balmumu heykelini görmem için yirmi beş dolar harcamamı istiyorsa defterin arasına harcamalarım için biraz para bırakması gerektiğini söyleyecektim.

İçerisi tam bir panayır gibiydi. Daha önce gittiğimde neredeyse boştu. Fakat belli ki Noel zamanı aileler ne yapacaklarını şaşıırıyordu, bu yüzden etrafta çok alakasız tipler vardı. Yani Uma Thurman gerçekten de bu itiş kakışa değer miydi? Jon Bon Jovi?

Dürüst olmam gerekirse burası içimi karartıyordu. Heykeller canlı gibiydi, tamam. Ama *balmumu* dediğinizde aklıma *erimek* geliyordu. Yani gerçek heykeller kalıcı olurdu. Buradakilerse öyle değildi. Ve bunun sebebi yalnızca balmumundan yapılmış olmaları da değildi. Bu binanın bir köşesinde gözden çıkartılmış heykellerle dolu bir oda olduğunu bilmeniz gerekiyordu, şöhretleri gelip geçmiş insanların heykelleriyle... Mesela baş harfleri JT olmayan *NSYNC üyeleri ya da Backstreet Boys ve Spice Girls'ün tamamı. İnsanlar gerçekten hâlâ Seinfeld heykeliyle ahbab gibi poz veriyor muydu?

"Bak, Miley Cyrus!" diye seslendi Boomer ve en az bir düzine kız bu tuhaf (ve kârlı) ergenlik döneminde donakalmış zavallı kıza hayranlıkla bakmak üzere onu takip etti. Miley Cyrus'a benzemiyordu bile; biraz değişikti, sanki Miley Cyrus gibi giyinen ve Miley'miş gibi davranmaya çalışan uzaktan kuzeni Riley'di. Onun arkasındaki Jonas Kardeşler, konserin ortasında donakalmıştı. Bir gün kendilerinin de Unutulan Heykeller Dolabı'na gireceklerini bilmiyorlar mıydı?

Elbette Dürüst Abe'i bulmadan önce Noel'de ne istediğime karar vermem gerekiyordu.

Bir midilli.

Sınırsız metro kartı.

Lily'nin Sal Amca'sının bir daha asla çocukların etrafında çalışmayacağına dair bir söz.

Gösterişli, küf yeşili bir koltuk.

Yeni bir düşünme şapkası.

Görünüşe bakılırsa ciddi cevap vermekten acızdım. Noel için gerçekten istediğim şey Noel'in bitmesiydi. Lily bunu belki anlardı... ama belki de anlamazdı. En sert kızların bile Noel

Baba karşısında yumuşadığını görmüştüm. İnandığı için onu suçlayamazdım çünkü bu illüzyonun hâlâ bozulmamış olması güzel olmalıydı. Noel Baba'ya değil, tek bir bayramın insanlığa iyilik getireceğine olan inançtan bahsediyorum.

“Dash?”

Başımı kaldırdım ve karşımda, en az iki tane küçük erkek kardeşiyle birlikte olan Priya'yı gördüm.

“Selam, Priya.”

“Bu o mu?” diye soran Boomer dikkatini durumu tuhaf-
laştırmasına yetecek kadar uzun süreliğine Jackie Chan'den
bana çevirmişti.

“Hayır, bu Priya,” dedim. “Priya, bu arkadaşım Boomer.”

“Senin İsveç'te olduğunu sanıyordum,” dedi Priya. Bana
mı sinir olmuştu yoksa kolunu çekiştiren kardeşine mi emin
olamadım.

“İsveç'te miydin?” diye sordu Boomer.

“Hayır,” dedim. “Gezi son anda iptal oldu. Siyasi huzur-
suzluklardan dolayı.”

“İsveç'te mi?” diye sordu Priya şüpheyle.

“Evet... *Times*'ın her şeyin üstünü kapaması enteresan,
değil mi? Veliaht prensin Pippi Uzunçorap hakkında söyle-
diği şey yüzünden ülkenin yarısı grevde. Bu da Noel'de köfte
olmayacağı anlamına geliyor, anlarsın ya.”

“Bu çok üzücü!” dedi Boomer.

“Neyse, buralardaysan Noel'in ertesi günü arkadaşlarımı
bize davet ettim. Sofia da gelecek.”

“Sofia mı?”

“Döndüğünü biliyorsun, değil mi? Tatil için.”

Priya'nın bundan keyif aldığına yemin edebilirdim. O tıfıl kardeşleri bile bundan keyif alıyor gibi görünüyorlardı.

"Tabii ki biliyordum," diye yalan söyledim. "Ben sadece... şey, İsveç'te olacağımı sanıyordum. Anlıyorsun ya."

"Altıda başlayacak. Arkadaşını da getirebilirsin." Kardeşleri yeniden onu çekiştirmeye başladı. "O zaman görüşürüz, umarım."

"Evet," dedim. "Tabii. Sofia."

Son kelimeyi yüksek sesle söylemek istememiştim. Priya'nın duyduğundan bile emin değildim, onu çekiştiren çocuklar tarafından öyle hızlı uzaklaştırılmıştı ki...

"Sofia'yı severdim," dedi Boomer.

"Evet," diye karşılık verdim. "Ben de."

Priya'yla iki karşılaşmamızın da ben Lily'nin peşindeyken gerçekleşmesi biraz tuhaftı ama bunu tesadüf olarak geçiştirmem gerekiyordu. Onun ya da Sofia'nın Lily'nin yaptığı şeyle ne gibi bir ilgisi olabileceğini bilmiyordum. Elbette hepsi bir şaka da olabilir ama Sofia ve arkadaşları her zaman gerçekçi olmuşlardı; asla şakacı tipler değillerdi.

Doğal olarak bir diğer düşüncem şu oldu: Noel için Sofia'yı istiyor muydum? Kurdeleyle bağlanmış halde ağacın altında durup bana ne kadar müthiş olduğumu söylemesini istiyor muydum?

Hayır. Pek değil.

Tabii ki ondan hoşlanmıştım. İyi bir çifttik, arkadaşlarımızın –aslında daha çok onun arkadaşlarının– bir çiftin nasıl olması gerektiğiyle ilgili yarattığı kalıba gayet uygunduk. Dörtlülük randevuya dahil edilen dördüncü çifttik. Masa oyunlarında iyi bir ekiptik. Geceleri birbirimize iyi geceler mesajı atabiliyorduk. New York'ta yalnızca üç senedir yaşıyordu, bu nedenle o bana İspanya'yla ilgili hikâyeler anlatırken ben de ona her

türlü popüler kültür atıflarını açıklıyordum. Üçüncü aşamaya geçmiştik ama orada takılı kalmıştık.

İspanya'ya geri taşınması gerektiğini söylediğinde (biraz) rahatlamıştım. İletişimi koparmayacağımıza dair yemin etmiştik ve yaklaşık bir ay boyunca da koparmamıştık. Şimdi ise ben onun profilindeki güncellemeleri okuyordum, o da benimkileri ve birbirimiz için ifade ettiğimiz anlam buydu.

Noel'de Sofia'dan daha çok istediğim bir şey olmasını istiyordum.

Peki bu Lily miydi? Emin değildim. Elbette ona yazacağım en son şey *Noel'de tek istediğim sensin* olacaktı.

"Noel'de ne istiyorum?" diye sordum Angelina Jolie'ye. Dolgun dudakları cevap vermek üzere aralanmadı.

"Noel'de ne istiyorum?" diye sordum Charlize Theron'a. Hatta, "Hey, güzel elbise," diye bile ekledim ama cevap vermedi. Dekoltesine eğilip, "Bunlar gerçek mi?" diye sordum. Beni tokatlama girişiminde bulunmadı.

Sonunda Boomer'a döndüm.

"Noel'de ne istiyorum?"

Bir saniyeliğine düşünür gibi göründü, ardından, "Dünya barışı?" dedi.

"Yardımcı olmuyorsun!"

"Amazon çeyiz sandığında ne var?"

"NEYİMDE?"

"Bilirsin işte, Amazon'daki çeyiz sandığın."

"Dilek listemi mi diyorsun?"

"Evet, o işte."

Bir anda ne istediğimi fark ettim. Hep istediğim bir şey. Ama o kadar gerçekdişiydi ki dilek listeme girmemişti bile.

Oturmak için bir banka ihtiyacım vardı ama görebildiğim tek banka da Elizabeth Taylor, Hugh Jackman ve Clark Gable tünemiş, otobüs bekliyordu.

Boomer'a, "Bana bir saniye ver," dedim ve deftere cevabımı yazmak için Ozzy Osbourne ile ailesinin (tahminen 2003 yılı halleri) arkasına geçtim.

Ukalalık etmiyorum.

Gerçeği mi istiyorsun?

Noel'de OİS istiyorum. Orijinal kısaltılmamış versiyonu.

Benim gibi kelime ineği olmama ihtimaline karşılık açıklayayım:

O= Oxford

İ= İngilizce

S= Sözlüğü

Kısaltılmışı değil. CD versiyonu değil. (Lütfen!) Hayır.

Yirmi cilt.

22.000 sayfa.

600.000 kelime.

İngilizcenin muhtemelen en büyük başarısı.

Ucuz değil, sanırım bin dolar civarı. Ki bu da bir kitap için çok fazla, kabul ediyorum. Yine de ne kitap ama... Kullandığımız her kelimenin tam şeceresini içeriyor. Hiçbir kelime fazla muazzam ya da ele alınmayacak kadar önemsiz değil.

Anladığın üzere derinlerde sır dolu, gizemli olma arzum var. İnsanları kendi dilleriyle yenmeyi çok isterim.

Sana bir bilmece yazıyorum:

İsmim kelimeleri birbirine bağlıyor.

Çocukça olduğunu biliyorum ama işin aslı şu ki ismimi söylemeyip bu gizemi birazcık daha devam ettirmeyi çok isterim. Yalnızca

altını çizmek istiyorum – ailemin hiçbir fikri olmasa da (yoksa babam eminim olmaması için uğraşırdı), bazı insanlar nasıl rahatlığı sporda, uyuşturucularda ya da cinsel zaferde buluyorsa, benim kaderimde de bunu kelimelerden almak var. Tercihen okuyarak ya da yazarak.

Lütfen şunu unutma: Eğer yalnız, gizemli bir çocuğun/dilbilim takıntılısının Noel dileğini gerçekleştirmeyi uman bir vârissem diye söylüyorum, OİS'ye sahip olmayı ne kadar istesem de bunu hediye olarak istemiyorum. Onu kazanmak istiyorum ya da en azından onu alabileceğim parayı (bir şekilde kelimeler aracılığıyla). O zaman çok daha özel olacak.

Ukalalık etmeden ancak bu kadar yazabiliyorum. Ama ukalalığım yeniden devreye girmeden önce tüm içtenliğimle şunu söylemeliyim ki kurabiyelerin o balmumu heykellerinden bazılarını hayata döndürecek kadar güzel. Teşekkür ederim. Bir keresinde dördüncü sınıfta Williamsburg'le ilgili bir proje için mısırlı muffin yapmışım ve tadı beyzbol topu gibi olmuştu. Yani sana karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum... ama inan bana ödeyeceğim.

Biraz fazla mı kelime bilgiçliği tasladım diye düşündüm ama sonra Strand raflarına kırmızı Moleskine defter bırakmış bir kızın beni anlayacağına karar verdim.

Ardından zor kısım geldi. Bir sonraki görev.

Osbourne'lara (şaşırtıcı derecede kısa boylu bir aileydi, yani en azından balmumu heykelleri öyleydi) doğru baktığımda Boomer'ın Obama'yla yumruk tokuşturduğunu gördüm.

Diğer siyasetçilerin arasında silindir şapkasıyla dikkat çeken Dürüst Abe, fotoğrafını çeken Avrupalı turistlere, John Wilkes Booth'dan daha beterlermiş gibi bakıyordu. Abe'in

yanındaki heykeli Mary Todd sandım... ta ki hareket edene kadar, o zaman onun bulmam gereken güvenlik görevlisi olduğunu anladım. Dokunma meraklısı Sal Amca'nın biraz daha yaşlı ve daha az sakallı haline benziyordu. Görünüşe bakılırsa Lily'nin istihdam edebileceği sayısız akrabası vardı.

"Hey, Boomer," dedim. "FAO Schwarz'da benim için bir şey yapmaya ne dersin?"

"Oyuncak dükkânı mı?" diye sordu.

"Hayır, eczane."

Suratıma boş boş baktı.

"Evet, oyuncak dükkânı."

"Harika!"

Noel arifesinde boş olduğundan emin olmam gerekiyordu...

altı

(Lily)

24 Aralık

Noel arifesi sabahı uyandım ve hissettiğim ilk şey şu oldu: *Oley! Sonunda Noel'den bir önceki gün; yılın en güzel gününden bir önceki gün!* İkinci tepkim ise acınası halimi fark etmek oldu: *Ve paylaşacak kimsem yok.* Ailemin yirmi beş yıl gecikmiş balayına çıkmalarına neden izin vermiştim ki? Bu tür bir bencillik Noel vakti için hiç de uygun değildi.

Büyükbabamın Calico kedisi Grunt da günün pek de hayırlı başlamadığı konusunda bana katılıyor gibiydi. Kedi saldırganca kendini boynuma sürttü, başını omzuma gömdü, ardından doğrudan kulağıma o kendine özgü, “Yataktan çık ve beni besle artık insan!” diyen homurtusunu çıkardı.

Langston, Benny'yle kayıplarda olduğu için geceyi büyükbabamın dairesindeki özel “Lily minderimde” geçirmiştim. Lily minder, büyükbabamın zemin kattaki işyerini satıp emekliliğinde yaşayacağı eve dönüştürmek üzere yenilediği çatı katına yaptırdığı tavan penceresinin altında duran ve

eski, el örgüsü battaniyesi olan bir koltuktu. Büyükbabam bir zamanlar büyükannemle birlikte annemi ve dayılarımı büyüttükleri binanın üçüncü katındaki daireden çatı katma taşındığında ailem de boşalan daireye taşınmıştı. Büyükbabam ben doğmadan kısa süre önce ölmüştü; belki de bu yüzden büyükbabam için özeldim. Bana büyükannemin ismini vermişlerdi ve tam da büyükbabam üst katı yenilerken alt katta doğmuştum. Yani bir Lily'yi kaybederken başka bir tane kazanmıştı. Üst kattaki daireyi yenilemeye karar vermişti çünkü ilerleyen yaşlarda her gün merdiven çıkmanın kendisini genç tutacağını söylüyordu.

Büyükbabam Florida'dayken kedisi Grunt'la ben ilgileniyordum. Grunt aksi bir kediymi ama son zamanlarda onu Langston'dan daha fazla sevmeye başlamıştım. Karnını doyurduğum ve yumuşak başını çok fazla öpücüğe boğmadığım sürece Grunt beni hiçbir zaman bir erkek için kenara atmazdı. Evde hayvan beslememe izin verilmediği için Grunt kendi evcil hayvanım gibiydi.

Ben küçükken sokaktan sahiplendiğimiz iki kedimiz vardı: çok ani bir şekilde ortadan kaybolan Holly ve Hobbie. İkisi de kedi lösemisinden ölmüştü ama o zamanlar ben bunu anlayacak yaşta değildim. Bana Holly ile Hobbie'nin "üniversiteye" gittiği söylenmişti, bu yüzden artık onları görmüyordum. Gerbil olayından sadece birkaç sene sonraydı, yani gerçek sebebin benden neden saklandığını anlıyordum sanırım. Ama zamanında bana karşı dürüst olsalardı kendileri de bu kadar acı çekmezlerdi. Çünkü sekiz yaşımıdayken büyükbabamla birlikte Williams Üniversitesi'ndeki kuzenim Mark'ı ziyarete gittiğimizde tüm

haftasonunu koridorlarda gezinip kütüphanede bulduğum her kitaplığın aralığında kedilerimi arayarak geçirmiştım. İşte o zaman Mark bana, tam da yemekhanenin ortasında, zavallı şeylerin kendi üniversitesinde ya da başka bir üniversitede değil, gökyüzünde olduklarını açıklamak zorunda kalmıştı. Cırtlak olayının 2. perdesi yaşandı. Şöyle söyleyeyim, Williamsburg Üniversitesi sonraki sene oraya başvurmamamı tercih ederdi muhtemelen.

Sonraki yıllarda yavru kedi, kaplumbağa, köpek, papağan ve kertenkele sahiplenme talebinde bulundum ama hepsi reddedildi. Buna rağmen ben ailemin gayet rahat bir şekilde Noel'de tatile gitmesine izin vermiştim. Burada mağdur taraf kim, sorarım size.

Özellikle tatil zamanlarında iyimser biriyimdir fakat bu Noel'in oldukça berbat olduğu gerçeğini inkâr edemezdım. Ebeveynlerim Fiji'ye gitmişti, Langston kendini Benny'ye adamıştı, Büyükbabam Florida'daydı ve kuzenlerimin çoğu Manhattan'ın dört bir yanına dağılmıştı. 24 Aralık -Yılın Asıl En Heyecanlı Günü'nden Bir Önceki En Heyecanlı Gün olması gereken gün- dünyanın en sıradan gününe dönüşmüştü.

Şu noktada sanırım takılacak kız arkadaşlarımla olmasa işime yarardı ama okulda, süperstar olduğum futbol sahası dışında, dikkat çekmeyen biri olmayı seviyordum. Birçok maçı kazanmamızı sağlayan kaleci yeteneklerim tuhaf bir şekilde hiçbir zaman popülerliğe dönüşmemişti. Saygı: evet. Sinema ve okul sonrası sosyalleşmeleri için davet: hayır. (Babamın müdür yardımcısı olması da muhtemelen işimi kolaylaştırmıyordu; sanırım benimle arkadaş olmak siyasal

bir riskti.) Atletik yeteneklerimin sosyal açıdan soğukluğumla birleşmesiyle futbol takımının kaptanı seçilmiştim. Kimseyle arkadaş olmadan herkesle iyi geçinen tek insandım.

Noel arifesi sabahı, yeni yıl kararlarımdan birinin belki de bu eksikliğim üzerinde çalışmak olması gerektiğini düşündüm. Daha az Cırtlak ve daha çok sosyal kelebek olmalıydım. Biraz daha kız arkadaş canlısı olmayı öğrenirsem ailem beni önemli tatil günlerinde terk ettiğinde yedek planım olabilirdi.

Noel'i birlikte geçirebileceğim özel biri olmasına da hayır demezdim.

Ama elimde olan tek şey kırmızı Moleskine defterdi.

Defter Oyunu'nun İsimsiz Erkeği, defteri Kibarca İsmini Söyleyen Kıza her bıraktığında tüm vücudumun karıncalanmasına sebep olacak şekilde merakımı uyandırıyor ama bir yandan da beni endişelendiriyordu. Bir değil, iki değil, tam üç akrabam (Strand'deki kuzenim Mark, Macy's'deki Sal Amca ve Madame Tussauds'daki büyük teyzem Ida), birbirlerinden bağımsız olarak gizemli çocuğu tarif etmek için aynı kelimeyi kullanmıştı: alaycı. Kendisini bana ismini söyleyemeyecek kadar sıradışı ve gizemli buluyordu ve ben bu saçmalıklarla neden uğraştığımı merak ediyordum. Kimse onun yakışıklı olup olmadığını söyleme zahmetine girmemişti.

Animasyon filmi *Collation*'daki gibi ideal, saf aşkı arıyor olmam yanlış mıydı? Ah, toplantı odasında zımbayı uçuran kâğıt olmayı; Christopher Walken tarafından seslendirilen ve şirketi ele geçirmek için gizlice plan yapan, toplantı masasının üzerindeki kötü dâhili telefon Dante'den kaçınarak ona

şehrin gökdelenlerinin silüetlerini, yıllık kazanç raporlarını göstermeyi ne kadar da isterdim. Gizliden gizliye Dante tarafından kaçırılmayı ve kahraman bir zımba tarafından kurtarılmayı istiyordum. Sanırım ben... zımbalanmak istiyordum. (Bu benim ilkel biri olduğumu mu gösteriyordu? Ya da anti feminist? Öyle olmak istemiyordum.)

Alaycı muhtemelen romantik zımba değildi ama ondan yine de hoşlanabileceğimi düşünüyordum. Bana adını söyleyemeyecek kadar kendini beğenmiş olsa da.

Noel'de OİS istemesi hoşuma gitmişti. Bu tam bir inek öğrenci isteği idi. İsteğini ona bedavaya verebileceğimi bilse nasıl tepki verirdi merak ediyordum. Ama buna değer olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Bana ismini bile söyleyemiyorsa... bilemiyorum.

İsmim kelimeleri birbirine bağlıyor.

Bu ne anlama geliyordu?!?! Einstein değilim herhalde, Bay Alaycı. Ya da Bay Kondüktör? (Trenler de iki istasyonu bağlıyor ya hani.) Ya da adın her neyse.

OİS dışında Noel için istediğim tek şey bana Noel'de gerçekten ne istediğini söylemen. Ama bir nesne olmasın bu istediğin şey. Bir duygu olabilir. Mağazadan satın alınamayacak ya da güzel bir hediye paketine sarılamayacak bir şey olsun. Lütfen deftere yaz ve Noel arifesinde öğle vakti FAO Schwarz'ın Kendi Kuklanızı Yapın standındaki çalışan karıncalara bırak. İyi şanslar. (Ve evet, dâhi şeytan, tam da Noel'den bir gün önce FAO Schwarz'a gitmeni, beni Macy's'e göndermenin intikamı olarak algılayabilirsin.)

Kondüktör Alaycı, bu sene berbat bir Noel geçirdiğim için kendini şanslı saymalıydı. Çünkü normalde bugün (1) Noel şarkıları dinleyip şarkılara eşlik ederken annemin ertesi akşamki yemek için malzemeleri doğrama ve soyma hazırlıklarına yardım ediyor olurdum, (2) babamın hediyeleri paketlemesine ve kutuları ağacın etrafına dizmesine yardım ediyor olurdum, (3) Langston erkenden uyuyakalıp ertesi gün hediyeleri açmak için benimle birlikte sabah beşte rahatça kalksın diye suyuna yatıştırıcı atıp atmayı düşünüyor olurdum, (4) büyükbabamın ona ördüğüm kazağı beğenip beğenmeyeceğini merak ediyor olurdum (kötü bir örgü olurdu ama her yıl kendimi geliştiriyordum ve Langston'ın aksine o, kazakları yine de giyiyordu) ve (5) ertesi sabah YENİ BİR BİSİKLET ya da Ona Denk Büyüklükte bir Hediye almak için dua ediyor olurdum.

Alaycı'nın bana "dâhi şeytan" dediği kısmı yeniden okuyunca ürperdim. Dâhi şeytanlıkla hiç alakam olmasına rağmen bu iltifat fazlasıyla kişiseldi. Sanki beni düşünüyormuş gibi hissetmiştim. Yalnızca defterdeki beni değil, *beni*.

Grunt'ın yemeğini verdikten sonra çiçekleri sulamak için büyükbabamın dairesinin dışındaki çatı bahçesine açılan cam kapının önüne gittim. Cam kapının sıcak tarafından soğuk şehre, gece ışıklarını Noel için yeşil ve kırmızı renkte yakacak olan kuzeydeki Empire State binasına baktım. Ardından doğuya doğru, Midtown'daki Chrysler binasına baktım. FAO Schwarz onun yakınlarındaydı. Bu meydan okumayı kabul etsem mi yoksa etmesem mi diye düşündüm. (Tabii ki kabul edecektim. Kimi kandırıyor-

dum? Cırtlak, Madame Tussauds'da kendisine bırakılmış olan kırmızı Moleskine defterde yazılı görev için nazlanırmıydı? Pek değil.)

Dışarı çıkınca eski uyku tulumumun yerde durduğunu gördüm; eskiden Langston'la Noel arifesinde uyku tulumunun içine girdik. O kadar küçüktük ki babam, "Noel sabahı şafak vaktine dek heyecanın fermuarını çekiyorum," derdi bizi yatırıp fermuarı üzerimize çekerken. Langston ile Benny'nin uyku tulumunda birbirlerine sokulmuş olduklarını gördüm, Langston'ın yatağından aldıkları mavi yorgan da üzerlerindeydi.

Dışarı çıktım. Onlar da yeni uyanıyorlardı.

"Noel arifeniz kutlu olsun!" diye şakıdım. "Gece burada mı uyudunuz? Geldiğinizi duymadım. Donuyor olmalısınız. Hadi bu sabah güzel bir kahvaltı yapalım, ne dersiniz? Yumurta, tost, krep ve..."

"Portakal suyu," dedi Langston öksürerek. "Lütfen, Lily. Köşedeki marketten bize taze sıkılmış portakal suyu al."

Benny de öksürdü. "Biraz da ekinezya!"

"Kışın ortasında dışarıda uyumak pek de akıllıca bir fikir değilmiş, değil mi?" dedim.

"Dün gece yıldızların altında romantik geliyordu," diye iç geçirdi Langston. Ardından hapsirdi. Tekrar. Tekrar ve bu kez öksürük krizine girdi. "Bize biraz çorba yapar mısınız Lütfen, lütfen, lütfen, tatlı Lily?"

Gördüğüm kadarıyla ağabeyim kendi kendini hasta ederek sonunda Noel'i gerçekten mahvetmişti. Artık doğru düzgün bir Noel yaşama umudum kalmamıştı. Ayrıca gördüğüm kadarıyla tatlı Lily'sinin ondan özellikle rica ettiği

gibi Boggle oynamak yerine -ki Tatlı Lily'si onun ihtiyacı olduğunda aynısını onun için yapmıştı- geceyi erkek arkadaşıyla dışarıda geçirmeyi seçtiğine göre bu krizle de kendisi başa çıkmak zorundaydı.

"Kendi çorbanızı kendiniz yapın," dedim. "Portakal suyunuzu da kendiniz alın. Benim Midtown'da işim var." Onları yeni nezleleriyle baş başa bırakmak üzere arkamı döndüm. Gerzekler. Bu onlara evde oturup benimle Boggle oynamak varken dışarı çıkmamayı öğretirdi.

"Seneye sen Fiji'de yaşarken ben hâlâ istediğim zaman eve yiyecek ve içecek siparişi verebileceğim Manhattan'da olacağım!" diye bağırdı Langston.

Arkamı döndüm. "Efendim? Ne dedin?"

Langston yorganı başının üzerine çekti. "Hiçbir şey. Boşver," dedi altından.

Ki bu da ciddi bir şey söylediği anlamına geliyordu.

"SEN NEDEN BAHSEDİYORSUN, LANGSTON?" derken Cırtlak panik krizinin yaklaştığını hissediyordum.

Benny de başını yorganın altına soktu. Langston'a, "Artık söylemen lazım. Ağzından kaçırdın bir kere," dediğini duydum.

"NEYİ AĞZINDAN KAÇIRDIN LANGSTON?" Ağlamaya neredeyse hazırdım. Ama yeni yılda daha az Cırtlak olmaya karar vermiştim ve yeni yıla daha bir hafta olsa da artık bir yerden başlamam gerektiğini hissediyordum. Şu an uygun bir zamandı mesela. Güçlü durdum, titriyordum ama ağlamıyordum.

Langston'ın başı yeniden yorganın altından belirdi. "Annemle babam ikinci balayı için Fiji'deler ama aynı zamanda

orada bir yatılı okulu da ziyaret etmeye gittiler. Önümüzdeki iki sene için babama müdürlük teklif eden bir okulu.”

“Annem ve babam asla Fiji’de yaşamayı istemezler!” dedim öfkeyle. “Tatil cenneti olabilir. Ama insanlar orada yaşamaz!”

“Orada bir sürü insan yaşıyor, Lily. Ayrıca burası babam gibi çocukların gittiği bir okul; aileleri Endonezya ya da Mikronezya gibi yerlerde dışişleri görevlisi olarak...”

“Kes şu -ezya’ları saymayı!” dedim. “Dışişlerinde çalışan aileler çocuklarını neden Fiji’de aptal bir okula göndersinler ki?”

“Duyduğum kadarıyla inanılmaz bir okulmuş. Çocuklarını çalıştırdıkları yerde okula göndermek istemeyen ama aynı zamanda Amerika ya da İngiltere kadar uzağa da göndermek istemeyen aileler içinmiş. Onlar için oldukça iyi bir alternatif.”

“Ben gitmiyorum,” diye bildirdim.

“Annem için de çok güzel bir fırsat. Üniversiteden uzun dönem izin alıp araştırması ve kitabı üzerinde çalışabilir.”

“Ben gitmiyorum,” diye tekrarladım. “Burada, Manhattan’da yaşamayı seviyorum. Büyükbabamla yaşarım.”

Langston başını yeniden yorganın altına soktu.

Bu da demek oluyordu ki başka şeyler de vardı.

“NE?!!?” diye bağırırken artık gerçekten korkuyordum.

“Büyükbabam, Güzelanne’ye evlenme teklifi edecek. Florida’da.”

Güzelanne –kendisi öyle denilmesinden hoşlanıyordu– büyükbabamın Florida’daki kız arkadaşıydı ve Noel’de bizi

yalnız bırakma sebebiydi. “Onun adı Mabel! Ona asla Güzelanne demeyeceğim!”

“Ne istiyorsan onu de. Ama muhtemelen yakında büyükbabanın eşi olacak ve sanırım o zaman büyükbabam kalıcı olarak oraya taşınacak.”

“Sana inanmıyorum.”

Langston yüzünü görebilmem için ayağa kalktı. Hasta olmasına rağmen acınacak derecede içtendi. “İnan bana.”

“Niye kimse bana söylemedi?”

“Seni korumaya çalışıyorlardı. Kesinleşmeden seni en dışelendirmek istemediler.”

İşte Cırtlak böyle doğmuştu. İnsanların beni “korumak” için fazla çaba göstermelerinden dolayı.

“BUNU KORUYUN!” diye bağırardım ortaparmağımı kaldırarak.

“Cırtlak!” diye uyardı Langston. “Bu hiç de senin yapağın bir şey değil.”

“Benim yapacağım şey ne peki?” diye sordum.

Hızla çatı bahçesinden çıktım, kahvaltıdan sonra partilerini yalayan zavallı Grunt’a homurdandım ve aşağıya, kendi daireme, kendi odama, kendi şehrim Manhattan’a indim. Dışarı çıkmak için giyinirken, “Kimse beni Fiji’ye götürmeyecek,” diye söylendim.

Böyle bir Noel felaketini aklım almıyordu. Gerçekten almıyordu. Bu çok fazlaydı.

Şimdi sırlarımı paylaşabileceğim kırmızı deftere özellikle minnettardım. Alaycının bir yerde onu okuyacak –muhtemelen umursayacak– olması, sorusunu hızlıca cevaplamam için bana ilham verdi. Alaycının beni yönlendirdiği Midtown

güzergâhına gitmek için metroyu beklerken Astor Place durağındaki bankta fazlaca boş vaktim oldu çünkü zaten yavaş olmasıyla nam salmış 6 numaralı trenin gelmesi her zamanki gibi çok uzun sürüyordu.

Cevabımı yazdım:

Noel'de istediğim şey, inanmak.

Her şey aksini gösterse de ümit etmek için bir sebep olduğuna inanmak istiyorum. Bunu yukarı yakadaki Astor Place durağında bir bankta otururken yazıyorum. Rayların karşısında, Kmart'ın şehir merkezi tarafındaki girişini görebiliyorum ve birkaç metre ötemde de evsiz bir adam, pis bir battaniyenin altında uyuyor. Bunun konuyla bir ilgisi var mı? Pek değil. Sana bunu yazmaya başladığımda adamı fark ettim, ardından yazmayı bırakıp Kmart'a gidip bir paket Snickers aldım ve battaniyesinin altına bıraktım ama sonra kendimi daha da üzgün hissettim çünkü adamın ayakkabıları paramparça olmuştu ve adam pisti ve kokuyordu ve aldığım Snickers'ların onda bir fark yaratacağını sanmıyorum. Sorunları, bir paket Snickers'ın çözemeyeceği kadar büyük. Bazen böyle şeyleri nasıl sindireceğimi bilemiyorum. Mesela, özellikle de yılın bu zamanı, New York'ta çok fazla ihtişam ve şatafat görüyoruz ama aynı zamanda çok fazla ıstırap da görüyoruz. Platformda bekleyen diğer herkes bu adamı görmezden geliyor, sanki yokmuş gibi davranıyor ve ben bunun nasıl mümkün olabildiğini anlamıyorum. Adamın uyanacağını ve bir sosyal hizmetler görevlisinin onu sıcak banyo, yemek ve yatak için bir sığınağa götüreceğini ummanın beni deli yapmayacağına inanmak istiyorum. Sonra o görevlinin adamın

iş bulmasına, ev bulmasına yardım edeceğini düşünmenin de öyle... Gördün mü? Sindirecek çok fazla şey var. Bir şeyler –ya da birileri– için umut beslemek belki de umutsuz vaka yapıyordur insanı.

Neye inanmam gerektiği ya da inanmam gerekip gerekmediği konusunda emin değilim. Çok fazla bilgi var ve çoğundan hoşlanmıyorum.

Fakat yine de, tüm bilimsel kanıtlar aslında bunu imkânsız kılarken, gerçekten ümit ediyorum. Küresel ısınmanın biteceğini ümit ediyorum. İnsanların evsiz kalmayacaklarını ümit ediyorum. Tüm bu ıstırabın ortadan kalkacağını ümit ediyorum. Ümitlerimin boşa çıkmayacağına inanmak istiyorum.

Oldukça alicenap (nasıl kelime ama?) şeyler ümit ediyor olsam da kötü biri olmadığımı inanmak istiyorum çünkü asıl inanmak istediğim şey gerçekten bencilce.

Bir yerlerde sadece bana özel birinin olduğuna inanmak istiyorum. O kişi için var olduğuma inanmak istiyorum.

Franny ve Zooey'deki Franny'nin (Moleskine defteri Strand'de bulduğun rafı göz önünde bulundurarak kitabı okuduğunu ve sevdiğini varsayıyorum) birisi ona bir duanın içinde saklı olduğunu söylediği için hayatın anlamı konusunu takıntı haline getirdiğini hatırlıyorsundur. Franny'nin yaşadıklarını ne kardeşi Zooey ne de annesi anlamış olsa da sanırım ben gerçekten anlıyordum. Çünkü hayatın anlamının bir duanın içinde bana açıklanmasını isterdim ve bu duayı bulsam fakat o anlam benim kavrayamayacağım bir şey olsa muhtemelen ben de kafayı yerdim. (Ayrıca, güzel vintage kıyafetler giyeceğim anlamına geldiği için de Franny'nin

yerinde olmak isterim. Gerçi Lane isimli, Yale'e giden ve biraz pislik olsa da onunla çıktığım için insanların bana gıpta edeceği erkek arkadaş konusunda çekincelerim var. Sanırım ben daha... ee... gizemli biriyle birlikte olmayı tercih ederdim.) Kitabın sonunda Zooey'nin, onu neşelendirmek için kardeşleri Buddy'ymiş gibi davranarak Franny'yi çağırdığı bir bölüm var. Franny'nin telefona doğru yürürken "her adımda gençleştiğini" çünkü diğer tarafa geçtiğini söylüyor. İyi olacak. En azından ben öyle anladım.

Bunu istiyorum. Beklenti, ümit ve inançla her adımda gençleşmek istiyorum.

Duayla ya da değil, her şey aksini kanıtlamasına rağmen, herkesin o özel insanı bulmasının mümkün olduğuna inanmak istiyorum. Noel'i birlikte geçireceği ya da birlikte yaşanacağı ya da Central Park'ta birlikte boş boş yürüyeceği o insanı... Kullandığı edatlar ya da bağlaçsız birleşik cümleleri yüzünden karşısındakini yargılamayacak ve karşılığında dilin etimolojisi hakkında züppelik tasladığı için yargılanmayacak birini. (Kelime seçimlerim nasıl ama? Biliyorum, bazen kendimi bile şaşırtıyorum.)

İnanç. Noel'de bunu istiyorum. Sözlükten bak. Belki benim anladığımdan daha fazla anlamı vardır. Belki bana açıklayabilirsin.

Tren geldiğinde de yazmaya devam ettim ve tam da 59. Cadde ile Lex'in kesiştiği durağa geldiğimde bitirdim. Benimle birlikte milyonlarca insan trenden inip Bloomingdale's'e ya da sokağa dökülürken düşünmemeye karar verdiğim şeyi düşünmemeye odaklandım.

Taşınmak. Değişiklik.

Bu pek mümkün değildi.

Bloomingdale's'i geçip doğruca FAO Schwarz'a yürüdüm ve Alaycı'nın "intikam" derken neyi kastettiğini anladım. Beni mağazanın dışına, sokağa taşan sıra karşıladı; sadece mağazaya girebilmek için oluşmuş sıra! Kapıya ulaşabilmek için yirmi dakika bekledim.

Ama ne olursa olsun Noel'i gerçekten, gerçekten, gerçekten seviyordum ve etrafım iki milyon panik halindeki Noel alışverişçisiyle sarılı olsa da umurumda değildi. İçeri girdiğimde bunun her anma bayıldım; hoparlörlerden yayılan Noel müziklerine, olduğundan daha büyük boyutlardaki heyecan verici renkli oyuncak ve oyunlara... Her bir koridor, her bir kat eğlenceli bir deneyimdi. Alaycı beni Noel zamanı muhteşem ve güzel olan her şeyin kutsal mekânı FAO Schwarz'a gönderdiğine göre belki de beni ruhsal bir seviyede şimdiden iyi tanıyordu. O da Noel'i benim kadar seviyor olmalıydı.

Danışmaya gittim. "Kendi Kuklanızı Yapın standı ne tarafta acaba?" diye sordum.

"Üzgünüm," dedi danışmadaki çalışan. "Kukla standı Noel'de açık değil. *Collation* karakterlerinin aksiyon figürleri için yere ihtiyacımız vardı."

"Kâğıt ve zımbanın aksiyon figürleri mi var?" diye sordum. Nasıl olur da bunları Noel Baba'dan istenecekler listeme eklemesdim?

"Evet. Fakat bir tüyo vereyim: Frederico ve Dante'yi Üçüncü Cadde'deki Office Max'te bulma şansınız daha

yüksek. Burada satışa çıktığı gün tükendiler. Ama ben-
den duymadınız.”

“Ama lütfen,” dedim. “Bugün burada kukla atölyesi
olması lazım. Moleskine öyle dedi.”

“Anlamadım?”

“Boşverin,” diye iç geçirdim.

Şeker Dükkânı’nın, Dondurma Salonu’nun ve Barbie
Galerisi’nin önünden geçtim, üst kattaki silahların ve Le-
go’dan yapılmış savaş alanlarının olduğu erkek oyuncak-
larını, insan ve ürünlerden oluşan labirentleri geçtim ve
sonunda *Collation* köşesini buldum. “Affedersiniz,” dedim
tezgâhtara. “Burada kukla yapımı atölyesi var mı?”

“Hayır,” diye tersledi. “O nisan ayında.” Bunu sanki
Eh, yani bunu herkes bilir! dercesine bir tavırla söyledi.

“Pardon!” dedim. Ailesinin gelecek Noel’de onu Fiji’ye
göndermesini umdum.

Deftere olan inancım yenilgiye uğramış vaziyette pes
edip mağazadan çıkmak üzereydim ki birinin omzuma
dokunduğunu hissettim. Arkamı dönünce üniversiteye
gidebilecek yaşta, Hermione Potter gibi giyinmiş bir kız
gördüm. Mağaza çalışanı olduğunu düşündüm.

“Kukla yapım standını arayan kız sen misin?” diye sordu.

“Ben miyim?” dedim. Hermione’nin özel işlerimi bil-
mesini istediğimden emin olmamam dışında neden soru
sorduğumu bilmiyordum. Yerinde olmayı çok istediğim
için Hermione’ye hep kızardım çünkü o kendisi olduğu
için olması gerektiği kadar minnettar değilmiş gibi gelirdi.
Hogwarts’ta yaşayıp Harry’yle arkadaş olmuş ve Ron’la
öpüşmüştü; bunları benim yaşamam gerekiyordu.

“Benimle gel,” dedi Hermione. Bilmiş Hermione’nin söylediği şeyi yapmamak aptallık olacağından beni artık kimsenin ilgilenmediği silikon oyuncakların ve kelime oyunlarının sergilendiği mağazanın uzak, karanlık bir köşesine götürmesine izin verdim. Pelüş zürafalarla dolu devasa bir rafın önünde durdu ve hayvanların arkasındaki duvara vurdu. Duvar açıldı, çünkü o aslında zürafalarla kamufle edilmiş bir kapıydı.

Hermione’nin peşinden içeri, dolap gibi küçük bir odaya girdim. İçeride kukla başları ve parçalarıyla dolu (gözler, burunlar, gözlükler, tişörtler, saçlar, vs.) bir çalışma masası vardı. Oyun masasında Şivava köpeklerle benzeyen –oldukça ufak tefekti– genç bir çocuk belli ki beni bekliyordu.

“Sen OSUN!” dedi parmağıyla beni işaret ederek. “Nasıl görüldüğünü hayal etmiş olmasam da hiç de beklediğim gibi görünmüyorsun!” Sesi bile Şivava sesi gibiydi; titrek, aynı zamanda hiperaktif fakat bir yandan da sevecendi.

Annem bana insanları parmakla göstermenin kaba olduğunu öğretmişti.

Fakat şimdi Fiji’de gizli görevde olduğu ve beni azarlayamayacağı için ben de çocuğu parmağımla gösterdim. “Ben BENİM!” dedim.

Hermione bizi susturdu. “Lütfen sesinizi alçaltın ve saygılı olun! Odayı yalnızca on beş dakikalığına kullanmanıza izin verebilirim.” Beni şüpheyle süzdü. “Sigara içmiyorsun, değil mi?”

“Tabii ki hayır!” dedim.

“Bir şey yapmaya kalkmayın. Bu odayı uçak tuvaleti gibi düşünün. İşinize bakın ama duman dedektörünün ve diğer cihazların kayıttı olduğunu aklınızdan çıkarmayın.”

“Terörist alarmı! Terörist alarmı!” diye bağırdı çocuk.

“Kes sesini, Boomer,” dedi Hermione. “Kızı korkutma.”

“Beni, bana Boomer diyecek kadar tanımıyorsun,” dedi Boomer. “Adım John.”

“Talimatlarımda Boomer yazıyor, Boomer,” dedi Hermione.

“Boomer,” diye araya girdim. “Neden buradayım?”

“Yanında birine vereceğin bir defter var mı?” diye sordu.

“Olabilir. İsmi ne?” diye sordum.

“Gizli bilgi!” dedi Boomer.

“Gerçekten mi?” diye iç geçirdim.

“Gerçekten!”

Bir tür kız dayanışması başlatma umuduyla Hermione’ye baktım. Başını iki yana salladı. “I-ıh. Benden bilgi alamayacaksın,” dedi.

“O zaman tüm bunların amacı ne?” diye sordum.

“Amacı kendi kuklanı yapmak!” dedi Boomer. “Yalnızca senin için tasarlanmış. Özel arkadaşın senin için ayarladı bunu.”

Günüm şimdiye kadar ciddi anlamda kötü geçmişti ve ne kadar iyi niyetli görünseler de oyun havamda olduğumdan emin değildim. Hayatımda canım hiç sigara istememişti ama aniden bir tane yakasım geldi; belki alarmın çalmasıyla bu durumdan kurtulurdum.

Düşünmemem gereken çok fazla şey vardı. Hiçbirini düşünmemekten yorulmuştum. Eve gidip ağabeyimi görmez-

den gelmek, *Sensiz Olamam* izlemek ve tatlı küçük Margaret O'Brien kardan adamı paramparça ederken (en güzel sahne) ağlamak istiyordum. Fiji'yi ya da Floida'yı ya da başka bir şeyi –ya da herhangi birini– düşünmemek istiyordum. Eğer “Boomer” Alaycı'nın ismini söylemeyecek ya da onunla ilgili başka bir bilgi vermeyecekse benim burada olmamın ne anlamı vardı ki?

Boomer biraz morale ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi bana bir kutu Sno-Caps çikolatası uzattı. Sinemada yemeyi en sevdiğim şekerlemeydi bu. “Arkadaşın,” dedi Boomer, “bunu sana gönderdi. Daha sonraki olası hediyenin kaporası olarak.”

Tamam, tamam, tamam, oynayacaktım. (*Alaycı bana şeker göndermiş! Ah, işte şimdi onu sevebilirdim!*)

Çalışma masasına oturdum. Alaycı'nın, onu zihnimde nasıl canlandırırıyorsa o şekilde bir kuklasını yapmaya karar verdim. Mavi bir kafa ve vücut seçtim, Beatles saç tipini andıran siyah bir kürk, Buddy Holly tarzı siyah gözlük (benimkine benziyordu) ve mor bowling gömleği. Susam Sokağı'ndaki Açık göz'ün pembe bir golf topu şeklindeki tüylü burnundan yapıştırdım. Sonra dudaklarına alaycı bir ifade vermek için biraz kırmızı keçe kestim ve ağız şeklinde yapıştırdım.

On yaşındayken –şimdi düşününce çok da uzun zaman önce değildi– oyuncak bebeğimin saçlarını yaptırmak için Amerikalı Kız güzellik salonuna gitmeye bayılırdım ve bir keresinde müdüre kendi Amerikalı Kız'ımı tasarlayıp tasarlayamayacağımı sormuştum. Nasıl olacağını kafamda çoktan planlamıştım: 1978 civarında Illinois'nin Skokie şeh-

rinden on iki yaşındaki dans şampiyonu LaShonda Jones. Geçmişini, nasıl kıyafetler giyeceğini, her şeyini biliyordum. Ama Amerikalı Kız'ın müdürüne LaShonda'yı yaratmamda yardım edip edemeyeceğini sorduğumda bana sanki genç bir devrimciymişim de ona kibarca Mattel, Hasbro, Disney ve Milton Bradley oyuncak şirketlerinin genel merkezlerini aynı anda havaya uçurup uçuramayacağını sormuşum gibi bakmıştı.

İsmi gizli bilgi olsa bile Alaycı'ya sarılmak istedim. Bilmeden de olsa gizli bir hayalimi gerçekleştirmemi sağlamıştı; oyuncuların kutsal mekânında kendi bebeğimi yapmıştım.

Hermione kuklam için kullanmadığım kıyafetleri katlayıp kaldırırken, "Futbol oynar mısınız?" diye sordu. O kadar uzmanca katlıyordu ki Gap'in maaşlı çalışanı olup olmadığını merak ettim.

"Evet," diye cevap verdim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Üniversitede ilk yılım ama geçen sene lise son sınıfta sanırım okulum senin okulunla maç yapmıştı. Seni hatırlıyorum; takımın pek iyi değildi ama sen o kadar iyi bir kaleciydin ki diğer oyuncuların oynamaktan çok dudak parlatıcılarını tazelemekle ilgileniyor olmaları çok da önemli değildi çünkü sen bizim takımın gol atmasına izin vermemeye kararlıydın. Kaptansın, değil mi? Ben de kaptandım."

Tam ona hangi liseye gittiğini soracaktım ki şunu söyledi: "Sen Sofia'dan farklısın. Ama belki daha ilgi çekicisin. Ren geyikli hırkanın altına giydiğin okul gömleğin mi?

Tuhaf. Sofia hep çok güzel giyinirdi. İspanyol'du. Katalanca konuşuyor musun?"

"No."

Katalanca söylemiştim ama Hermione bunu fark etmedi.

Fiji'de hangi dili konuştuklarını merak etmeye başladım ki Hermione, "Zaman doldu!" dedi.

Kuklayı kaldırdım. "İsmi Alaycı koyuyorum," dedim kuklaya. Ardından onu Boomer isimli çocuğa verdim. "Lütfen bunu İsmi Bilinmemesi Gereken Kişi'ye ver." Kırmızı defteri de uzattım. "Bunu da. Ayrıca defterde yazılanları okuma, Boomer. Kişisel."

"Okumayacağım!" diye söz verdi Boomer.

"Bence okuyacak," diye mırıldandı Hermione.

Çok fazla sorum vardı.

Adını neden öğrenemiyorum?

Tipi nasıl?

Sofia da kim ve neden Katalanca konuşuyor?

Burada ne işim var?

Eğer Alaycı oynamaya devam ederse cevapları ilerleyen zamanlarda defter aracılığıyla alacağıma karar verdim.

Bu yıl büyükbabam beni en sevdiğim Noel mekânına götürmek için burada olmadığından -Dyker Heights, Brooklyn'de aşırı, aşırı, aşırını abartılı süslenmiş evlerin olduğu ve yılın bu zamanı neredeyse uzaydan bile görülebilecek şekilde ışıktandırılan bir mahalleydi- Alaycı'nın en azından kendini gösterip bana bu deneyimden bahsedebileceğini düşündüm. Deftere Dyker Heights'taki bir caddenin adını ve şu kelimeleri yazarak ona meydan okumuştum: Fındıkkıran Evi.

Yazdığım talimatlara bir şey daha eklemek istediğimi fark edince defteri Boomer'dan almaya çalıştım.

"Hey!" dedi, kendi defterime ulaşmamı engellemeye çalışarak. "O benim."

"Senin değil," dedi Hermione. "Sen sadece elçisin, Boomer."

Futbol kaptanları birbirlerini savunurlardı.

"Sadece bir şey eklemek istiyorum," dedim Boomer'a. Defteri kibarca ondan çekmeye çalıştım ama bırakmıyordu. "Geri vereceğim. Söz veriyorum."

"Söz veriyor musun?"

"Daha şimdi söz veriyorum dedim!" dedim.

Hermione, "Söz veriyorum dedi ya!" dedi.

"Söz veriyor musun?" diye tekrarladı Boomer.

John'un bu ismi nasıl aldığını anlamaya başlıyordum.

Hermione defteri Boomer'dan hızla alıp bana verdi.

"Çılgına dönmeden önce acele et. Bu onun için çok büyük bir sorumluluk."

Fındıkkıran Evi'nin yanına hızlıca şu talimatı ekledim:

Alaycı Kukla'yı da yanında getir mutlaka. Ya da getirme.

yedi

–Dash–

24 Aralık/25 Aralık

Boomer bana hiçbir şey söylemiyordu.

“Uzun boylu muydu?”

Başını iki yana salladı.

“Yani kısaydı?”

“Hayır, söylemeyeceğim.”

“Güzel mi?”

“Söylemeyeceğim.”

“İğrenç derecede çirkin mi?”

“Ne kast ettiğini bilsem de söylemezdim.”

“Sarı saçları gözlerini kapatıyor muydu?”

“Hayır, bir dakika, dalavere yapmaya çalışıyorsun, değil mi? Bunu sana vermemi istedi; başka bir şey söylemeyeceğim.”

Defterin yanında bir de... kukla vardı.

“Görünüşe bakılırsa Animal ve Miss Piggy seks yapmış,” dedim. “Bu da yavruları.”

“Gözlerim!” diye haykırdı Boomer. “Gözlerim! Bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum!”

Saate baktım.

“Yemek servisi başlamadan eve gitsen iyi olur,” dedim.

“Annen ve Giovanni yakında gelirler mi?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.

“Noel sarılması!” diye bağırdı ve anında, yalnızca Noel sarılması olabilecek sıklıkta bir sarılma yaşadık.

Bunun içimi ısıtması gerektiğini biliyordum. Ama Noel’le alakalı hiçbir şey bende böyle bir etki yaratamazdı. Yine de sahte olmayan bir şekilde Boomer’a sıkıca sarıldım. Fakat kendimi daha çok evde yine yalnız kalmaya hazır hissediyordum.

“O zaman Noel’den sonraki gün partide görüşürüz, değil mi?” diye sordu Boomer. “Yirmi yedisi mi oluyor?”

“Yirmi altı.”

“Bir yere not etmeliyim.”

Kapının yanındaki masadan bir kalem alıp koluna 26 yazdı.

“Yirmi altısında ne olduğunu da yazman gerekmiyor mu?”

“Ah, hayır. Onu hatırlarım. Kız arkadaşının partisi var!”

Onu düzeltebilirdim ama bunu daha sonra yeniden yapmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Boomer binadan çıktığında sessizliğin tadını çıkardım. Noel arifesiydi ve gitmem gereken hiçbir yer yoktu. Ayakkabılarımı çıkardım. Ardından pantolonumu. Bundan keyif alarak gömleğimi de çıkardım. Ve iç çamaşırlarımı. Doğduğum günkü kadar çıplak bir halde –tabii kan ve amniyotik sıvı olmadan– bir odadan diğerine girdim. Tuhaftı; daha önce pek çok kez evde yalnız kalmıştım ama hiçbir zaman çıplak gezmemiştim. Biraz serindi ama yine de eğlenceli sayılırdı. Komşulara el salladım.

Biraz yoğurt aldım. Annemin Mamma Mia müziklerini açtım ve kendi etrafımda biraz döndüm. Biraz toz aldım.

Sonra defteri hatırladım. Onu çıplakken açmak doğru gelmediği için iç çamaşırımı giydim. Gömleğimi de giydim ama düğmelerini iliklemedim. Ve pantolonumu giydim.

Sonuçta Lily biraz saygıyı hak ediyordu.

Yazdıkları aklımı başımdan aldı. Özellikle de Franny'yle ilgili kısım. Çünkü Franny'ye karşı hep bir zaafım olmuştu. Sa-linger'in çoğu karakteri gibi, başına sürekli kötü şeyler gelmesi bu kadar kötü durumda olmazdı diye hissediyordunuz. Yani onun Lane gibi bir aşağılıkla birlikte olmasını hiç istemezsiniz. Yale'e gitseydi orayı yakıp kül etmesini isterdiniz.

Lily'yi Franny'yle karıştırmaya başladığımı biliyordum. Fakat Lily, Lane'e âşık olmazdı. O... Kime âşık olacağı ya da o kişinin bana benzeyip benzemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yanlış şeylere inanıyoruz, yazdım Boomer'ın koluna yazdığı kalemle. Sinirlerimi en çok bozan şey bu. İnanç eksikliği değil, yanlış şeylere inanmak. Anlam mı arıyorsun? Anlamlar var. Ama biz onları yanlış anlamakta o kadar ustayız ki...

Burada durmak istedim. Ama devam ettim.

Hayatın anlamı sana bir dua aracılığıyla açıklanmayacak. Sana ben de açıklayamam. Sırf diğer herkes gibi cahil, umutlu ve görmek istemediklerime karşı kör olduğum için değil, anlamın açıklanacak bir şey olduğunu düşünmediğim için. Onu kendi başına anlamalısın. Okumayı öğrenmeye başladığım zamanki gibi... Önce harflerin hangi seslere denk geldiğini öğrenirsin. Sonra, harflerin seslerini öğrenince kelimeleri söyleyebilmek için o sesleri kullanırsın. K-e-d-i'nin kedi, k-ö-p-e-k'in köpek olduğunu bilirsin. Ama sonra o kelimenin, o sesin, "kedi"nin gerçek bir kediyle bağlantılı

olduğunu, “köpek”in gerçek bir köpekle bağlantılı olduğunu anlamaman için bir aşama daha atlaman gerekir. Hayatta çoğu zaman sadece sesleri çıkarıyoruz. Cümleleri ve onları nasıl söyleyeceğimizi biliyoruz. Fikirleri ve onları nasıl sunacağımızı biliyoruz. Duaları ve kelimeleri hangi sırayla söyleyeceğimizi biliyoruz. Fakat bunlar sadece sesler, seslerin bağlı olduğu asıl şeyi kaçırıyoruz.

Bu kadar ümitsiz görünmek istemezdim. Çünkü bir çocuğun “k-e-d-i”nin ne olduğunu anladığı şekilde, biz de kelimelerimizin ardında yatan anlamı bulabiliriz diye düşünüyorum. Keşke çocukken harflerin kelimelerle ve kelimelerin de gerçek şeylerle bağlantılı olduğunu keşfettiğim zamanı hatırlayabilseydim. Nasıl da şaşırtıcı bir keşiftir muhtemelen. Bunun için kelimelerimiz yok çünkü kelimeleri henüz öğrenmedik. Krallığın anahtarının bize verilmesi ve onun ellerimizde kolayca dönüştüğünü görmek şaşırtıcı olmalı.

Ellerim titremeye başladı. Çünkü bunları bildiğimi bilmiyordum. Yazacak bir defterimin olması ve yazacak birine sahip olmam tüm bu düşünceleri yüzeye çıkarmıştı.

Şu kısma da cevap vermeliydim: Bir yerlerde sadece bana özel birinin olduğuna inanmak istiyorum. O kişi için var olduğuma inanmak istiyorum. İtiraf etmeliyim ki ben bunu çok da dert etmiyordum. Çünkü bahsettiklerinin geri kalanı çok daha önemli görünüyordu. Ama yine de özel biri muhabbetini bir kalemde silemiyordum. Anlamı: Lily’ye Platon ve ruh eşi konularında hepimizin kandırıldığını düşündüğümü söylemek istemişyordum. Olur da Lily’nin benim ruh eşim olduğu ortaya çıkarsa diye.

Bu çok fazlaydı. Bunlar için henüz çok erkendi. Defteri bırakıp evin içinde gezindim. Dünya bir sürü işe yaramaz insan, kimsesiz, parazit ve casusla doluydu; hepsi de kelimeleri

yanlış kullanmış ve böylece söylenmiş ya da yazılmış her şeyi şüpheli konumuna düşürmüştü. Belki de can sıkıcı olan şey buydu, yaptığımız şeyde gerekli olan güvendi.

Birinin yüzüne karşı yalan söylemek çok daha zordu.

Ama.

Birinin yüzüne karşı gerçeği söylemek daha da zordu.

Kelimeler beni yüzüstü bıraktı: Lily'yi yüzüstü bırakmayacak kelimeleri bulabileceğimden emin değildim. Bu yüzden defteri bırakıp bana verdiği adresi (Dyker Heights'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu) ve ona eşlik eden berbat kuklayı düşündüm. *Alaycı Kukla'yı da yanında getir mutlaka*, yazmıştı. *Getir mutlaka* yazması hoşuma gitmişti. Birbirimizi tanıyormuşuz gibi rahat davranıyordu.

"Nasıl biri olduğunu bana söyleyebilir misin?" diye sordum Alaycı Kukla'ya.

Alaycı alaycı bakmakla yetindi. Yardımcı olmuyordu.

Cep telefonum çaldı; annem babamlarda geçirdiğim Noel arifesinin nasıl gittiğini soruyordu. Ona iyi gittiğini ve Giovanni'yle geleneksel Noel arifesi yemeğine çıkıp çıkmadıklarını sordum. Kıkırdayarak hayır dedi, ortada hindi yoktu ve bunu sorun etmiyordu. Kıkırdaması hoşuma gitti –bana sorarsanız çocuklar ebeveynlerinin kıkırdadıklarını pek duymuyordu– ve formalite icabı Noel kutlaması için telefonu Giovanni'ye vermek zorunda hissetmesin diye lafı uzatmadan telefonu kapadım. Babamın beni Noel gününe kadar aramayacağını biliyordum; mecburiyet ancak bir gorilin bile anlayacağı kadar bariz olduğunda arardı.

Anneme söylediğim yalan aslında gerçek olsa nasıl olurdu diye düşündüm, yani şu an babam ve Leeza ile birlikte Kali-

forniya'da "yoga inzivasında" olsaydım. Şahsen yoga inzivasını yogadan kaçınmak olarak algıladığım için zihnimdeki görüntüde herkes kartal duruşundayken ben kucağımda bir kitapla bağdaş kurmuş oturuyordum. Babam ve Leeza'nın birlikte olduğu yaklaşık iki yıl içerisinde onlarla sadece bir kez tatile çıkmıştım ve onda da ismi gereksizce "spa merkezi" konulmuş yerde, yüzlerinde çamur maskesiyle öpüşürken onları basmıştım. Bu bir ömür için yeter de artardı bile. Hatta ondan sonraki üç ya da dört ömür için.

Annem, Giovanni'yle tatile çıkmadan önce ağacı süslemişti. Noel'e bayılmasam da ağaçtan biraz hoşlanıyordum. Her yıl annemle birlikte çocukluğumuzu çıkarıp dallara serpiştiriyorduk. Bir şey söylememiştim ama annem Giovanni'nin buna dahil olmayı hak etmediğini biliyordu. Büyük büyükannemin, annemin bebek evi için yaptığı avuç içi büyüklüğündeki sallanan sandalyeyi çıkarıp bir kurdeleyle ağaca asarken başbaşıydık; ardından bebekliğimden kalma, üzerinde ağaçların arasından bakan aslan suratı olan yıpranmış elbezini alıp ağaca yerleştirmiştik. Her sene bir şey ekliyorduk ve bu sene ağaca asmak için küçükken beni en büyüleyen nesnelerden birini getirdiğimde annem kahkaha atmıştı: minik bir Canadian Club viski şişesi. Annem, babamın ailesini göreceği için uçakta onu hızlıca içmişti ve sonra ben (büyülenmiş bir şekilde) yolculuğun geri kalanında şişeyi elimde tutmuştum.

Komik bir hikâyeydi ve bunu Lily'ye, henüz doğru düzgün tanımadığım kıza anlatmak istiyordum.

Ama defteri olduğu yerde bıraktım. Gömleğimi ilikleyip ayakkabılarımı giyip gizemli Dyker Heights'a gidebileceğimi biliyordum. Ama kendi kendime verdiğim Noel hediyesi tüm

dünyadan uzaklaşmaktı. Televizyonu açmadım. Hiçbir arkadaşımı aramadım. E-postalarımı kontrol etmedim. Pencereden dışarı bile bakmadım. Onun yerine yalnızlığın tadını çıkardım. Lily dışarıda bir yerde sadece ona özel birinin olduğuna inanmak istiyorsa ben de burada, sadece kendim için biri olabileceğime inanmak istiyordum. Kendime yemek hazırladım. Yemeğin tadını gerçekten alarak, yavaş yavaş yedim. *Franny ve Zooey*'yi açıp bir kez daha onların arkadaşlığının tadını çıkardım. Ardından kitaplığımı dans ettim; bir Marie Howe şiirine, sonrasında bir John Cheever hikâyesine göz attım. Eski bir E. B. White denemesi, ardından Borazancı Kuğu'dan bir pasaj okudum. Annemin odasına girip başucundaki kitabın uçlarını kıvırdığı bazı sayfalarını okudum; hoşuna giden bir cümle okuduğunda sayfaları kıvırırdı ve ben ne zaman o kitabı açsam o sayfadaki hangi cümlemin onu etkilediğini bulmak zorundaymışım gibi hissedirdim. J. R. Moehringer'ın *The Tender Bar*¹³ kitabının 202. sayfasındaki Logan Pearsall'a ait "Sadece eski bir piyanonun tuşlarına değen parmaklarda da aransa, erişilmesi imkânsız mükemmeliyeti yorulmadan aramak bu boş yıldızın içindeki hayatlarımıza anlam katan tek şeydir" sözü müydü? Yoksa birkaç satır aşağıdaki daha basit olan, "Yalnızlığın, etrafınızdaki insan sayısıyla bir ilgisi yoktur" cümlesi miydi? Richard Yates'in *Bağımsızlık Yolu* kitabındaki beğendiği cümle, "Binaların antik zarafetine ve sokak lambalarının geceleri ağaçların üzerinde yarattığı açık yeşil haleye hayrandı" mıydı yoksa "Burası ona erişemediği bir bilgelik hissi veriyordu, tarifi imkânsız bir lütuf hemen köşeyi dönünce onu bekliyordu fakat o bitmek bilmeyen mavi sokaklarda yürümekten bitkin düşmüştü ve yaşamayı bilen tüm insanlar büyüleyici sırlarını kendilerine

13 Şefkatli Bar. (ç.n.)

saklıyordu” muydu? Anne Enright’ın *Toplantı* kitabının 82. sayfasındaki cümle “Brooklyn’li Michael Weiss’i şimdi, on yedi yıl sonra sevdiğimi düşünmemin sebebi yalnızca seks ya da seksin anısı değildi. Ben sahiplenilmek için ne kadar çabalasam da beni sahiplenmeyi reddetme şekliydi. Beni asla evden almazdı, hep buluşurduk ve o da yarı yolda olurdu” muydu? Yoksa şu cümle miydi: “Sanırım artık buna hazırım. Sanırım evden alınmaya hazırım.”

Bunu yaparak saatlerimi geçirdim. Tek kelime etmedim ama sessizliğimin farkında dahi değildim. İhtiyacım olan tek şey kendi hayatımın, kendi iç hayatımın sesi.

Tatilde olduğumu hissediyordum ama bunun İsa’yla, takvimle ya da dünyada kimin ne yaptığıyla bir ilgisi yoktu.

Uyumadan önce klasik rutinimi gerçekleştirdim: yatağımın yanındaki sözlüğü (ne yazık ki kısaltılmış versiyon) açtım ve sevebileceğim bir kelime bulmaya çalıştım.

likit, a. fiz. Bulunduğu kabın biçimini alabilen ve üstü yatay bir düzlem durumuna gelebilen akışkan (cisim), sıvı.

2. Özdeğin su, yağ gibi, bulunduğu kabın biçimini alan az sıkışabilir akışkan hali.

Likit. Kelimeyi tekrar ederek uyumaya çalıştım.

Tam dalacaktım ki ne yaptığımı fark ettim:

Sözlüğü rasgele açınca Lily maddesinin olduğu sayfaya çok yakın bir sayfayı açmıştım.

Noel Baba için süt ve kurabiye bırakmamıştım. Bacamız yoktu; şömine bile yoktu. Liste hazırlamamıştım ve iyi olduğuma dair bir sertifika da almamıştım. Yine de ertesi gün öğlene doğru uyandığımda annemin aldığı hediyeler beni bekliyordu.

Annemin böyle yapmamı isteyeceğini bildiğimden, ağacın altında onları teker teker açtım. O an içimde onun için bir sızı hissettim, sırf o on dakikalığına, ben de ona hediye verebilirdim. Paketlerin içinde şaşırtıcı bir şey yoktu: istediğim birkaç kitap, biraz değişiklik katmak için birkaç ıvır zıvır ve o kadar da kötü görünmeyen mavi bir kazak.

"Teşekkürler anne," dedim boşluğa. Onu aramak için henüz çok erkendi.

Kitaplardan birine dalmıştım ki telefon çalınca kendime geldim.

"Dashiell?" dedi babam soru sorarcasına. Sanki annemin evinde benim sesimde başka biri telefonu açabilirmiş gibi.

"Efendim, baba?"

"Leeza ile Noel'ini kutlamak için aradık."

"Teşekkürler baba. Size de mutlu Noeller."

[tuhaf duraksama]

[biraz daha tuhaf duraksama]

"Annen sana sorun çıkarmıyordur umarım."

Ah, baba, bu oyunu oynamana bayılıyorum.

"Şöminedeki bütün külleri temizlersem kız kardeşlerimin balo için hazırlanmalarına yardım edebileceğimi söyledi."

"Noel'deyiz, Dashiell. Şu tavrı bırakamaz mısın?"

"Mutlu Noeller, baba. Hediyeler için de teşekkürler."

"Ne hediyesi?"

"Üzgünüm; hepsi annemdendi, öyle değil mi?"

“Dashiell...”

“Gitmem lazım. Zencefilli kurabiyeler yanıyor.”

“Bir dakika... Leeza da Noel’ini kutlamak istiyor.”

“Duman giderek yoğunlaşıyor. Gerçekten kapamam lazım.”

“Peki, mutlu Noeller.”

“Evet, baba. Mutlu Noeller.”

Telefonu açtığım için asıl suçun bende olduğuna karar verdim. Ama bir an önce konuşayım da bitsin istemiştim ve şu an oldukça bitmişti. Kırmızı defterin cazibesine kapıldım, neredeyse ona doğru süzölmeye başlayacaktım fakat sonra duygularımla Lily’ye sıkıntı vermek istemedim, şimdi değil. Bu adil olmazdı, hem az önce olanları olmamış kılmak için Lily’nin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Saat daha beş olmasına rağmen hava çoktan kararmıştı. Dyker Heights’a gitme vaktinin geldiğine karar verdim.

D treniyle daha önce hiç gitmediğim kadar uzağa gitmem gerekiyordu. Geçtiğimiz haftaların çılgın kalabalığından sonra Noel gününde şehir neredeyse bomboştu. Yalnızca ATM’ler, kiliseler, Çin lokantaları ve sinemalar açıktı. Diğer her şey karanlıktı, Noel uykusuna yatmışlardı. Metro bile boş görünüyordu; platformda bekleyen yalnızca birkaç kişi vardı ve koltuklarda da az sayıda yolcu oturuyordu. Evet, Noel’in izleri görülebiliyordu: küçük kızlar elbiselerinin içinde mutlu, küçük erkekler küçük takımlarının içinde hapsedilmiş görünüyorlardı. Göz temasları düşmanca değil çoğu zaman dostçaydı. Fakat turistlerin istila ettiği şehirde şu an tek bir New York rehberi bile göze çarpmıyordu. Manhattan’dan Brooklyn’e giderken kitabımı okudum. Ama sonra D treni yer altından çıkınca ben

de camdan bakıp aile pencerelerini görmek için pozisyonumu değiştirdim.

Fındıkkıran Evi'ni nasıl bulacağımı hâlâ bilmiyordum. Ama Metro durağına geldiğimde nereye gitmem gerektiğini anladım. Bir sürü yolcu da benimle birlikte inmişti ve hepsi de aynı yöne gidiyor gibi görünüyordu; aile grupları, el ele tutuşmuş çiftler, kutsal yolculuğa çıkmış yaşlılar... Onları takip ettim.

Başta havada garip bir şey hissettim, Times Meydanı'ndaki gibi sanki havada elektrik akımlarıyla oluşmuş bir ışık halkası vardı... Times Meydanı'na oldukça uzak bir yerde olduğumuz için bu saçma geldi ta ki her biri birbirinden daha elektrikli evleri görünceye dek. Bunlar Noel ışıklarına meraklı olanların işi değildi. Burası ev ve bahçe dekorasyonu cenneti idi. Evler göz alabildiğine ışıklarla donatılmıştı. Her renkten, her şekilden ışık... Ren geyiği, Noel Baba ve kızak şekilleri. Kurdeleli kutular, oyuncak ayılar, kocaman bebekler... Hepsi de Noel ışıklarıyla süslenmişlerdi. Joseph ve Mary ahır bu şekilde aydınlatmış olsalardı Roma'dan bile görölürdü.

Tüm bunları gözlemlerken çelişkili duygular içerisindeydim. Bir yandan elektriğin inanılmaz derecede yanlış kullanımıydı bu; Amerikan Noel'inin ilham verdiği yaratıcı israfın bir göstergesi idi adeta. Diğer yandan tüm mahallenin böylesine aydınlatıldığını görmek harikaydı çünkü gerçekten de mahalle hissi veriyordu. Herkesin ışıklarını astığı gün mahalle partisi yaptıklarını hayal edebiliyordunuz. Çocuklar, komşuları sanki bir anda müthiş sihirbazlara dönüşmüşler gibi, gördükleri manzara karşısında büyülenmişçesine dolaşıyorlardı. Etrafta en az ışık kadar çeşitli sohbetler de vardı; hiçbirine dahil değildim ama yine de memnundum.

Fındıkkıran Evi'ni bulmak zor olmadı; Fare Kral şenliği tehdit eder ve Clara dans ederken fındıkkıran askerler gökyüzünde en az beş metre yükseklikte nöbet tutuyorlardı. Clara'nın elinde bir parşömen ya da ışıklarla aydınlatılmış hediyelerin üzerinde bir kart var mı diye baktım. Ve sonra yerde bir şey gözüme çarptı: Işıklı, basket topu büyüklüğünde bir ceviz içine parmağınızı sokmaya yetecek kadar aralanmıştı.

İçinde bulduğum not kısa ve özdü.

Ne gördüğünü anlat.

Kaldırıma oturup ona çelişkilerden, israftan ve neşeden bahsettim. Sonra ona bu caddedeki yüksek voltajdan ziyade iyi bir kitaplığın sade görüntüsünü tercih edeceğimi söyledim. Biri doğru, diğeri yanlış olduğundan değil; yalnızca tercih meselesiydi. Noel'in bittiğine sevindiğimi ve bunun sebebini yazdım. Sırf ona anlatabilmek için etrafıma biraz daha bakıp her şeyi görmeye çalıştım. Mutluluğuna rağmen bitkin düşmüş üç yaşındaki bir çocuğun esnemesi. Sokağı turlamayı sonunda bitiren, trende gördüğüm yaşlı çift: bunu yıllardır yaptıklarını ve bakarken hem bu karşılarındaki evleri hem de geçmişteki hallerini gördüklerini hayal ettim. Cümlelerinin *Hatırlıyor musun*'la başladıklarını hayal ettim.

Sonra ona görmediğim şeyi söyledim. Onu görmüyordum.

Birkaç metre ötede duruyor olabilirsin; Clara'nın dans partneri olabilirsin ya da sokağın karşısından uçmak üzere olan Rudolph heykelinin fotoğrafını çekiyor olabilirsin. Metroda yanına oturmuş olabilir ya da turnikelerden geçerken sana sürtünmüş olabilirim. Ama burada olsan da olmasan da aslında buradasım çünkü bu kelimeler senin için ve sen bir şekilde burada olmasaydın onlar

var olmazdı. Bu defter tuhaf bir enstriüman; müzik çalana dek çalgıcı ne çalacağını bilmiyor.

Adımı öğrenmek istediğini biliyorum. Ama sana adımı söylersem internete girip benimle ilgili tüm yanlış, eksik tasvirleri bulabilirsin. (Adım John veya Michael olsaydı böyle bir sorun yaşamazdık.) Bakmayacağıma dair yemin etsen bile böyle cezbedici bir ayartma hep olacak. Bu yüzden bu hassas mesafeyi korumak istiyorum, böylece başka insanlar işine burnunu sokmadan beni tanıyabilirsin. Umarım bu senin için sorun değildir.

Yapman (ya da yapmaman) gereken bir sonraki görev zaman bakımından kritik. Yani bu akşam yaparsan çok iyi olabilir. Çünkü neredeyse her ay ismi değişen bu kulüpte tüm gece sürecektir bir etkinlik başlamak üzere. Teması (döneme uygun), Hanuka'nın Yedinci Gecesi. Açılış grubu Yahudiler arasında çok popüler bir grup (Ezekial? Ariel?) ve sabaha karşı iki sularında eşcinsel Yahudi popdans/indie/punk grup Silly Rabbi, Tricks Are for Yids çıkacak. Açılış grubu ile asıl performans arasında tuvalet bölmesindeki yazıyı bul.

Gece kulübünde sabaha kadar sürecektir bir parti benlik değildi bu yüzden planı tamamlamak için birkaç telefon görüşmesi yapmam gerektiğini biliyordum. Defteri çabucak cevizin içine soktum ve çantamdan Alaycı'yı çıkardım.

"Ona göz kulak ol, olur mu?" diye sordum.

Sonra onu orada bıraktım, fındıkkıranların arasında küçük bir gözcü olarak.

sekiz

(Lily)

25 Aralık

Bu yıl kendime Noel hediyesi vermeye karar verdim. Gün boyu yalnızca hayvanlarla (gerçek ya da pelüş), ebeveynlerim ve Langston olmayan seçilmiş bir iki insanla ve kırmızı defterin içindeki Alaycı'yla –eğer defteri geri alabilirsem– konuşarak geçirmeye karar verdim.

Okuyup yazacak yaşa geldiğimde ebeveynlerim bana, her zaman odamda tuttuğum bir tahta vermişlerdi. Amaç şuydu: sinirlendiğimde duygularımı ifade etmek için şeytani Cırtlak'ı ortaya çıkarıp haykırmak yerine tahtaya kelimeler yazacaktım. Tedavi edici bir yöntem olması gerekiyordu.

Noel sabahı ailem görüntülü aradığında tahtayı yeniden hayata döndürdüm. Onları bilgisayar ekranında gördüğümde neredeyse tanıyamadım. Hainler o kadar bronz, sağlıklı ve dinlenmiş görünüyorlardı ki. Noel'e hiç uymuyordu.

“Mutlu Noeller, Lily’ciğim!” dedi annem. Kulübele-
rinde ya da adı her ne ise orada balkonda oturuyordu ve

arkasında hafifçe dalgalanan okyanusu görebiliyordum. Manhattan'dan ayrıldığı bir hafta öncesine göre on yaş gençleşmiş görünüyordu.

Babamın ışıldayan suratı annemin yanından ekrana girerek okyanus manzaramı kapadı.

“Mutlu Noeller, Lily’ciğim!” dedi.

Cevabımı tahtaya yazıp görebilmeleri için bilgisayar ekranına doğru kaldırdım: *Size de mutlu Noeller.*

Annem ve babam tahtayı görünce kaşlarını çattılar.

“Eyvah,” dedi annem.

“Eyvah,” dedi babam. “Tatlı Lily bugün biraz kötü mü hissediyor? Geçen Noel’den beri seni yıldönümü gezimize hazırlamış olmamıza ve bu tek bir tanecik Noel’i bizsiz geçirmeyi sorun etmeyeceğine dair söz vermiş olmana rağmen mi?”

Cümlemi silip yenisini yazdım: *Langston yatılı okul işinden bahsetti.*

Suratları asıldı.

“Langston’ı çağır!” dedi annem.

Hasta, yatıyor. Şu an uyuyor, yazdım.

“Ateşi kaç?” diye sordu babam.

38.

Annemin sinirli ifadesi endişeye dönüştü. “Zavallı be-beğim. Hem de Noel gününde. Biz yılbaşında dönene kadar hediyeleri açmama kararı almış olmamız iyi olmuş. Şimdi o hasta yatıyorken hiç eğlenceli olmazdı zaten, öyle değil mi?”

Başımı iki yana salladım. *Fiji’ye mi taşınıyorsunuz?*

“Henüz bir şeye karar vermedik. Döndüğümüzde ailecek konuşacağız,” diye cevap verdi babam.

Hızlıca tahtayı silip yeniden yazdım.

Bana söylememiş olmanız beni ÜZDÜ.

“Üzgünüm, Lily. Gerçekten üzülecek bir şey olup olmadığı konusunu açıklığa kavuşturmadan seni üzmemek istemedik,” dedi annem.

ÜZÜLMELİ MİYİM?

Yazıp silmekten elim yorulmaya başlamıştı. Neredeyse sesimin bu kadar inatçı olmamasını dileyecektim.

Babam konuştu: “Bugün Noel. Tabii ki üzülmemelisin. Bu kararı ailecek...”

Annem onun sözünü kesti. “Buzlukta tavuk çorbası var! Mikrodalgada çözüp Langston’a verebilirsin.”

Langston hasta olmayı hak ediyor yazmaya başlamıştım ki sildim ve Tamam, yaparım yazdım.

“Ateşi biraz daha çıkarsa onu doktora götürmen gerekecek. Bunu yapabilir misin, Lily?” diye sordu annem.

Sesim sonunda özgür kaldı. “Tabii ki yapabilirim!” diye tersledim. Tanrım, kaç yaşında olduğumu sanıyorlardı? On bir mi?

Tahta ve kararlılığım sesimin ihaneti karşısında öfkelenmişlerdi.

“Noel’inin o kadar da iyi geçmemesine üzıldüm, tatlım. Yılbaşında telafi edeceğiz, söz veriyorum. Bugün Langston’a iyi bak ve büyük teyzen Ida’da güzel bir Noel yemeği ye. Bu daha iyi hissetmeni sağlar, öyle değil mi?” dedi babam.

Başımı yukarı aşağı salladım.

“Vaktin nasıl geçiyor, canım?” diye sordu annem.

Ona defterden bahsetmek gibi bir arzum yoktu. Fiji yüzünden ÜZGÜN olduğum için değil, defter ve Alaycı şimdilik Noel'in en güzel yanı olduğu için.

Ağabeyimin odasından bir inleme yükseldi. “*Liiiiiill-lyyyy...*”

Ayıp olmasın diye konuşmak ya da tahtaya yazmak yerine ebeveynlerime mesaj yazdım.

Hasta oğlunuz hasta yatağından beni çağırıyor. Gitmem gerek. Mutlu Noeller, ebeveynlerim. Sizi seviyorum. Lütfen Fiji'ye taşınmayalım.

“Seni seviyoruz!” diye ciyakladılar dünyanın öbür ucundan.

Konuşmadan çıkış yapıp ağabeyimin odasına gittim. Acil durum kitinden tek kullanımlık maske ve eldivenleri çıkarıp taktım. Ben de hasta olmayacaktım. Kırmızı bir defter büyük olasılıkla bana geri dönmek üzereyken hasta olamazdım.

Langston'ın odasına gidip yatağının yanına oturdum. Benny kendi evinde hasta olmaya karar vermişti ki buna minnettardım çünkü Noel günü bir değil, iki hastayla ilgilenmek sabrımı zorlayabilirdi. Langston birkaç saat önce, tam olarak hediyeleri açmamız gereken saatte, “*Liiiiiilllyyyy...*” diye bağırduğunda götürdüğüm portakal suyuna da tuzlu krakerlere de dokunmamıştı.

“Bana kitap oku,” dedi Langston. “Lütfen?”

O gün Langston'la konuşmuyordum ama kitap okuyacaktım. Kitabı alıp bir önceki gece kaldığımız yerden devam

ettim. *Bir Noel Şarkısı*’ndan okumaya devam ettim. “Adil, tarafsız, soylu bir düzenlemeydi; hastalık ve kedere rağmen kahkaha ve güleryüzden daha bulaşıcı bir şey olamazdı.”

“Güzel bir söz,” dedi Langston. “Benim için altını çizip sayfayı kıvrır mısın?” Söylediklerini yaptım. Ağabeyim ve kitaplardan alıntıları hakkında ne düşüneceğime hiç karar veremiyordum. Evde elime aldığım her kitabın sayfalarının kıvrılmış olması ve Langston’ın kenarlarına notlar yazmış olması bazen sinirimi bozuyordu. Kelimeler hakkında ne düşündüğüme Langston’ın elyazısıyla güzel ya da kendini beğenmiş yorumlarını görmeden kendim karar vermek istiyordum. Diğer yandan bazen notlarını bulup okumak ve tam olarak hangi bölümün onun ilgisini çektiğini ya da ona ilham verdiğini anlamaya çalışmak enteresan olabiliyordu. Ağabeyimin beynine girmenin güzel bir yoluyla.

Langston’ın telefonuna mesaj geldi. “Benny!” dedi Langston, telefonu alırken. Cevap yazarken başparmakları inanılmaz hızlı hareket ediyordu. Bay Dickens’la vaktimizin şimdilik dolduğunu biliyordum.

Odasından çıktım.

Langston birbirimize hediye verip vermememiz gerektiğini sorma zahmetine bile girmemişti. Ailelerimize hediyeler için yılbaşına kadar bekleyeceğimize söz vermiştik ama sorsaydı hile yapmaya hazırdım.

Odama girdiğimde telefonumda beş sesli mesaj olduğunu gördüm: iki tanesi büyükbabamdan, bir tanesi kuzenim Mark’tan, bir tanesi Sal Amca’dan ve bir tanesi de büyük teyze Ida’dandı. Büyük Noel telefon döngüsü başlamıştı.

Mesajların hiçbirini dinlemedim. Telefonu kapadım. Bu Noel'de grev yapmaya karar verdim.

Geçen sene aileme Noel'i ayrı geçirmeyi sorun etmeyeceğimi söylediğimde bunu tabii ki de gerçekten kastetmemiştim. Nasıl anlayamamışlardı?

Hediyeleri açtığımız, güzel bir kahvaltı yaptığımız, kahkahalar atıp şarkılar söylediğimiz gerçek bir Noel olmalıydı.

Fakat bundan daha da çok istediğim bir şey olduğunu fark edince şaşırdım.

Kırmızı defteri geri istiyordum.

Yapacak hiçbir şeyim ve takılacak kimsem olmadığı için yatağında uzanıp Alaycı'nın Noel'inin nasıl geçtiğini merak ettim. Onun Chelsea'de kasıntı bir sanatçı çatı katında, asimetrik saç kesimleri olan ve belki Almanca konuşan aşırı modern annesi ile onun aşırı havalı erkek arkadaşıyla birlikte yaşadığını hayal ettim. Fırında hindi kızarıırken şöminelerinin başında oturmuş sıcak elma şarabı içtiklerini ve benim *lebkuchen* baharatlı kurabiyelerimi yediklerini hayal ettim. Alaycı onlara trompet çalıyordu ve bere de takıyordu çünkü aniden onun bir müzik dehası olmasını istedim. Onlara Noel hediyesi olarak bestelediği kendi eserini çalmayı bitirdiğinde annesi ile erkek arkadaşı bağırarak, "*Danke! Danke!*" diyorlardı. Eser o kadar mükemmel ve güzel, çalma şekli o kadar müthişti ki şöminenin yanına oturtulmuş Alaycı Kukla bile ellerini çırpıyordu. Adeta bu güzel trompet sesiyle canlanan bir Pinokyo'ydü.

Alaycı'yla konuşup Noel'inin nasıl geçtiğini öğrenemeyeceğim için giyinip Tompkins Meydanı Parkı'nda yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Oradaki bütün köpekleri tanıyor-

dum. Çünkü gerbil ve kedi vakalarından sonra ailem çok fazla bağlandığım için evcil hayvanım olmamasının daha iyi olacağı konusunda ısrar etmişti. Büyükbabam sahiplerini tanıdığı sürece mahallede köpek gezdirmeye izin vererek uzlaşmışlardı. Bu uzlaşma son yıllarda oldukça kârlı olmuştu çünkü sahip olamayacağım kadar çok köpeklerle kaliteli vakit geçirme şansı yakalamıştım ve oldukça zengindim.

Noel gününe göre hava tuhaf bir şekilde ılık ve güneşliydi. Aralıktan çok haziran gibiydi ki bu da bu Noel'in tersliğinin bir başka belirtisiydi. İnsanlar köpekleriyle gezirken ben de bir banka oturup tanımadığım tüm köpeklerle, "Merhaba köpekçik!" diye seslendim. Tanıdığım tüm köpeklerle de, "Merhaba köpekçik!" diye sesleniyordum ama onları sevip bir önceki gece Noel havasına uydurmak için kırmızı ve yeşil gıda boyaları kullanarak pişirdiğim köpek kurabiyelerinden de veriyordum. İnsanlarla gerekmedikçe konuşmadım ama onları dinledim ve mahalledeki diğer herkesin Noel'inin benimki gibi berbat olmadığını tüm detaylarıyla öğrenmiş oldum. Yeni kazaklarını, berelerini, saatlerini ve yüzüklerini gördüm, yeni televizyon ve bilgisayarları hakkında konuşmalarını dinledim.

Fakat tek düşünebildiğim, Alaycı'ydı. Etrafının üzerine titreyen ebeveynleri ve tam istediği hediyelerle sarıldığını hayal ettim. Siyah boğazlı kazak, öfkeli gençlerin öfkeli romanları ve kayak malzemelerinden –çünkü kayak yapmayı bilmiyor olmama rağmen bir gün birlikte kayağa gitme olasılığımız olduğunu düşünmek istedim– oluşan hediyelerini

açtığını hayal ettim. Hediyelerinin içinde İngilizce-Katalanca sözlük yoktu.

Alaycı, Dyker Heights'a gitmiş miydi acaba? Telefonu kapayıp evde bıraktığım için bunu öğrenmemin tek yolu bugün konuşulacaklar listemde olan büyük teyzem Ida'ya gitmekti.

Büyük teyzem Ida Doğu Yirmi İkinci Cadde'de Gramercy Park'ın yakınlarında müstakil bir evde yaşıyordu. Benim dört kişilik (hiç evcil hayvanı olmayan...) ailem East Village'da sıkış tıkış bir dairede yaşıyordu ve eğitimci ebeveynlerimin bunu karşılayabilmesinin tek sebebi binanın büyükbabama ait olmasıydı. Bizim evimiz büyük teyze Ida'nın evinin tek bir katının büyüklüğündeydi ve teyzem o evde tek başına yaşıyordu. Hiç evlenmemişti ve çocukları yoktu. Zamanında inanılmaz başarılı bir sanat galerisinin sahibiymiş; o kadar iyi para kazanmış ki Manhattan'da kendi evini alabilmiş. (Gerçi büyükbabam o evi şehrin ekonomik açıdan çalkantılı olduğu dönemde aldığını ve önceki sahiplerinin evi alsın diye ona neredeyse para ödediklerini söylerdi hep. Şanslı kadın!) Ama nezih mahalledeki nezih evi onu züppeleştirmemişti. Hatta tam tersi, çok zengin olmasına rağmen hâlâ haftanın bir günü Madame Tussauds'da çalışıyordu. Yapacak bir şeye ihtiyaç duyduğunu ve ünlülerle takılmaktan hoşlandığını söylüyordu. Bence kimse bakmıyorken balmumu heykellerin neler yaptığı hakkında gizli gizli kitap yazıyordu.

Çocukken çok sevdiğimiz *From the Mix-up Files of Mrs. Basil E. Frankweiler*¹⁴ isimli kitap nedeniyle Langston’la ona Bayan Basil E. diyorduk. Bayan Basil E., kitaptaki iki kardeşi New York Metropolitan Sanat Müzesi’ne hazine avına gönderen yaşlı, zengin bir kadındı. Biz çocukken, ailemizin çalışmak zorunda olduğu tatillerde bizim Bayan Basil’imiz de Langston ile beni müze maceralarına çıkarırdı. Günümüz her zaman devasa dondurmalarla son bulurdu. Yeğenlerinin akşam yemeği olarak dondurma yemesine izin veren bir büyük teyze ne kadar büyüktü? Bence gerçekten büyük insandı.

Evine gittiğimde büyük teyze Ida/Bayan Basil beni kocaman bir Noel kucaklaşmasıyla karşıladı. Her daim ruj ve kaliteli parfüm kokmasına bayılırdım. Bir de her zaman, Noel’de pijamasıyla dolaşması gereken zamanda bile, şık elbiseler giyerdi.

“Merhaba, tatlı Lily,” dedi Bayan Basil E. “Bakıyorum da Washington Irving Lisesi’nden kalma bando botlarımı beğenmişsin.”

Ona bir kez daha sarılmak için öne eğildim. Sarılmalarına bayılıyordum. “Evet.” Omzundaki başımı onaylarcasına salladım. “Eski kostümlerin olduğu sandığımızda buldum. Aslında büyük geldi ama çorabımın üzerine bir çift de kalın çorap giyince rahat oldu. Yeni favori botum.”

“Püsküllerine altın rengi sim eklemenı beğendim,” dedi. “Beni yılbaşından önce bırakır mısın acaba?”

14 (İng.) Tatlı Bir İhtiyarın Karmakarışık Dosyaları. (ç.n.)

İstemeyerek de olsa kollarımı ondan çektim.

“Şimdi lütfen botlarımı çıkar,” dedi. “Topuklarındaki metallerin ahşap zemini çizmesini istemiyorum.”

“Yemekte ne var?” diye sordum.

Bayan Basil’in gelenegi, Noel’de eve binlerce insan çağırarak ve gelenlerin iki katına yetecek kadar çok yemek hazırlamaktı.

“Her zamankinden,” diye cevap verdi.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordum.

“Bu taraftan,” dedi, mutfığa dönerek.

Ama onun peşinden gitmedim.

Arkasını döndü. “Ne oldu, Lily?”

“Defteri getirdi mi?” diye sordum.

“Henüz değil, canım. Ama getireceğine eminim.”

Ona bir kez daha, “Nasıl biri?” diye sordum.

“Bunu kendin görmelisin,” dedi. Alaycı olması bir yana, anlaşılan Alaycı tam bir canavar değildi aksi takdirde Bayan Basil E. bu oyuna alet olmazdı.

Mutfığa gittik.

Bayan Basil E. ile altıya kadar yemek yapıp şarkı söyledik. Büyük evi büyük yemeğe hazırlayan diğer çalışanlar da aynı şeyi yapıyordu. Sürekli YA DEFTERİ GETİRMEZSE? diye haykırmak istiyordum ama yapmadım. Çünkü büyük teyzem o kadar endişeli görünmüyordu. Sanki Alaycı’ya inanıyordu ve benim de inanmam gerekiyordu.

Sonunda akşam yedide –hayatımın belki de eeeeeen uzun bekleyişiydi– ailenin Dyker Heights kolu geldi. Carmine Amca, eşi ve oldukça geniş ailesi ellerinde hediyelerle geldiler.

Benimkini açmaya zahmet bile etmedim. Carmine Amca hâlâ sekiz yaşında olduğumu düşünüyordu ve bana Amerikalı Kız bebekleri için aksesuar alıyordu. Aslında onlara bayılıyordum ama paketin içinde ne olduğuna dair bir gizem kalmamıştı artık. “Aldın mı?” diye sordum.

“Bu sana pahaliya patlayacak,” dedi Carmine Amca. Yanağını bana doğru çevirdi, ben de bir Noel öpücüğü kondurdum. Bedelimi ödeyince hediyelerle dolu çantasından kırmızı defteri çıkarıp bana uzattı.

Aniden deftere son yazılanları görmeden bir saniye daha yaşayamayacağımı fark ettim. Yalnız kalmam gerekiyordu.

“Görüşürüz!” diye bağırdım.

“Lily! Gitmeyi düşünüyor olamazsın,” diye azarladı Bayan Basil E.

“Aslında bugün kimseyle konuşmadığımı sana söylemeyi unuttum! Bir nevi grevdeyim! Yani pek de iyi bir misafir olmazdım zaten! Langston da hasta olduğu için gidip ona baksam iyi olur.” Ona elimle öpücük yolladım.

Başını iki yana salladı. “Bu çocuk yok mu...” dedi Carmine’e. “Kaçık.” Bana öpücük göndermeden önce ellerini havaya kaldırdı. “Yemeğe çağırdığın koro arkadaşlarına ne diyeceğim?”

“Mutlu Noeller dilediğimi söyle,” diye seslendim çıkarken.

Eve döndüğümde Langston yine uyuyordu. Su bardağını doldurdum ve başucuna birkaç tane Tylenol bırakıp yalnız başıma defteri okumak üzere odama gittim.

Sonunda, başından beri istediğim ama istediğimin farkında olmadığım Noel hediyesini almıştım. Onun kelimelerini yani.

Ona karşı daha önce herhangi bir insan ya da evcil hayvan için hissetmediğim türden bir özlem hissediyordum.

Noel'i tek başına geçirmesi... ve bundan hoşlanıyor gibi görünmesi bana tuhaf geldi. Birilerinin bu yüzden kendisi için üzülmesi gerektiğini de düşünmüyor gibi görünüyordu.

Ben de hayatımda ilk defa bir Noel'i büyük oranda yalnız geçiriyordum.

Kendime oldukça acıyordum.

Ama aslında o kadar da kötü değildi.

İleride yalnızlıkla daha iyi bir şekilde başa çıkmaya karar verdim; tabii parkta yürüyüp köpekleri sevip onları besleyebileceğim türden bir yalnızlık olduğu sürece.

Noel'de ne hediye aldın? diye sormuştu defterde bana.

Cevap verdim:

Bu sene Noel'de hediye alıp vermiyoruz. Yeni yılda yapacağız bunu. (Uzun hikâye. Belki bir ara yüz yüze dinlemek istersin?)

Ama yazmaya odaklanamıyordum. Deftere yazmak değil, içinde yaşamak istiyordum.

Alaycı nasıl bir kız olduğumu sanıyordu da beni gecenin bir yarısı kulübe gönderiyordu?

Ailem gitmeme asla izin vermezdi.

Ama burada değillerdi.

Deftere döndüm. *Söylediğin şey hoşuma gitti, isimsiz dostum. Biz bu muyuz? Dost muyuz? Öyle umuyorum. Yalnızca bir dost için Noel'de –ya da herhangi bir günde– SABAHIN İKİSİNDE dışarı çıkmayı düşünebilirim. Karanlıktan korktuğumdan değil,*

sadece... o kadar çok dışarı çıkmıyorum. Gençlerin çıktığı manada yani. Sorun değil, değil mi?

Genç olma olayının nasıl işlemesi gerektiğinden emin değilim. Kullanma kılavuzu var mı? Sanırım bende de bir miktar huysuzluk mevcut ama onu fazla kullanmıyorum. Tanıdığım insanlara karşı çoğu zaman o kadar SEVGİ dolu oluyorum ki –Tompkins Square Park'ta gezdirdiğim köpeklerle karşı daha da fazla– devasa bir balon gibi şişip uçabilecekmişim gibi hissediyorum. Evet, öyle büyük bir sevgi. Ama diğer gençlere karşı pek de öyle hissetmiyorum. Hayatım boyunca onlarla pek iyi ilişki kuramadım. Yedinci sınıfta ailem, yaşıttım olan kızlarla arkadaşlık kurmam için okulun futbol takımına girmemi istedi. Futbolda çok iyi olduğum fakat sosyalleşme konusunda o kadar da iyi olmadığım ortaya çıktı. Endişelenme, kimsenin konuşmak istemediği bir ucube değilim. Diğer kızlar benimle konuşuyor ama bir süre sonra bana, "Hı? Ne dedi bu?" dercesine bakıyorlar. Sonra da kendi gizli popülerlik dillerini konuştuklarına emin olduğum gruplarına dönüyorlar, ben de tek başıma topa vurmaya ve sevdiğim köpekler ile kitap kahramanlarıyla hayali sohbetler yapmaya geri dönüyorum. Herkes kârlı çıkıyor.

Tuhaf tip olmayı sorun etmiyorum; aslında bir nevi rahatlık. Futbol dilinde ise oldukça akıcıyım. Sporla ilgili sevdiğim şey de bu işte. Oynayan herkes farklı bir dil konuşuyor olsa bile sahada, kortta ya da her nerede oynuyorlarsa orada hareketlerin, pasların ve sayının dili hep aynı. Evrensel.

Spor yapmayı sever misin? Seni sporcu bir tip olarak hayal etmiyorum. BULDUM! Adın Beckham, değil mi?

Defteri bu gece geri alabileceğinden emin değilim. Son verdiğin görevi kabul edeceğimden emin değilim. Bunu yapmayı düşünebil-

memin bile tek sebebi ebeveynlerimin burada olmaması. Daha önce hiç gece geç saatte müzik kulübüne gitmemiştim. Ayrıca gecenin bir yarısı Manhattan'ın ortasında tek başıma dışarı çıkmak? Vay canına. Bana gerçekten güveniyor olmalısın. Her ne kadar aynı güvene sahip olmasam da buna minnettarım...

Biraz kestirmek için yazmayı bıraktım. Alaycı'nın görevini yerine getirebilecek cesaretim olduğundan emin değildim ama eğer yapacaksam da önce biraz dinlenmem gerekiyordu.

Rüyamda Alaycı'yı gördüm. Yüzü Eminem'in yüzüydü ve elinde kırmızı defterle tekrar tekrar "Benim adım..." diye şarkı söylüyor ve her defasında defterde açtığı sayfada farklı bir isim oluyordu.

Benim adım... Ypsilanti.

Benim adım... Ezeziel.

Benim adım... Mandela.

Benim adım... Yao Ming.

Gece birde alarmım çaldı.

Alaycı bilinçaltıma sızmıştı. Rüyanın bir işaret olduğu kesindi: ona karşı koyamayacağım kadar ayartıcıydı.

Langston'ı kontrol ettim (hastalıktan baygındı), ardından en güzel Noel partisi elbisemi giydim; altın rengi kadife mini elbise. Geçen Noel'den beri göğüslerimin ve kalçamın bu kadar büyümüş olduğunu fark edince şaşırdım ama üzerime oturmasını sorun etmemeye karar verdim. Kulüp muhtemelen karanlık olacaktı. Beni kim fark edecekti ki? Kıyafeti kırmızı çorap ve Bayan Basil E.'nin altın püsküllü bando botlarıyla tamamladım. Ponponları kulaklarımdan sarkan kırmızı örgü beremi taktım fakat bir kere de gi-

zemli görüneyim diye düşünüp birkaç tutam saçımı çıkarıp gözümün önüne düşürdüm. Islık çalıp bir taksi çevirdim.

Alaycı bana büyü falan yapmış olmalıydı çünkü gecenin bir yarısı, hem de Noel'de, taksiyle Aşağı Doğu Yakası'nda bir gece kulübüne gitmek defterden önceki Lily'nin asla kabul etmeyeceği bir meydan okuma olurdu. Fakat düşüncelerimizle ve ipuçlarıyla dolu defterin çantamda olduğunu bilmek bir şekilde kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu; sanki kaybolmadan ve beni kurtarması için ağabeyimi aramak zorunda kalmadan bu macerayı yaşayabilirdim. Gecenin kalanında beni ne beklediği hakkında hiçbir fikrim olmasına rağmen korkmadan bunu yapabilirdim.

“Mutlu Noeller. Dramını anlat bakalım.”

Birkaç hafta önce Noel şarkıları söyleme grubumdaki Shee'nah'yla tanıştığım için kulübün kapısındaki trans görevlinin isteği beni şaşırtmadı.

Bu “en son parlaklık modasının” onurlu üyesi Shee'nah, başından geçen bir dramı anlatmayanların içeri alınmadığı bu kulüplerin kapısında görevli “dram leydiler”in drag queen'den biraz farklı olduklarını söylemişti. Dramlarınızı gömmeniz için oradaydılar.

Başına ejderha maskesi geçirmiş oldukça iri, oldukça altın rengi elbiseli kulüp görevlisine, “Noel hediyesi almadım,” diye sızlandım.

“Kızım, Hanuka şovu yapıyoruz burada. Noel hediyelerini kim takar? Hadi, daha iyisini yapabilirsin. Dramını anlat.”

“Kulübün içinde ismini ve neye benzediğini bilmediğim biri olabilir ve o kişi beni arıyor olabilir.”

“Sıkıcı.”

Kapı açılmadı.

Kadına yaklaşp, “Daha önce hiç öpülmedim. Yani o şekilde,” diye fısıldadım.

Kadının gözleri faltaşı gibi açıldı. “Cidden mi? O göğüslerle mi?”

Tanrım! Ne diyorsun?!

Gitmeye hazır bir şekilde ellerimle göğsümü kapadım.

“Sen ciddisin!” dedi kadın sonunda kapıyı açarak. İçeri gir! Ve mazel tov¹⁵!”

İçeri girerken kollarımla göğsümü kapamaya devam ediyordum. İçeride tek görebildiğim çığlık atan-dağitan-kafa sallayan çılgın insanlardı. Ortam bira ve kusmuk kokuyordu. Kafamdaki cehennem görüntüsüne yakındı. O anda dışarı çıkıp gecenin kalanını kapıdaki kadınla laflayıp kapıdaki insanların dramlarını dinleyerek geçirmek istedim.

Alaycı beni böylesine leş bir yere göndererek bana bir oyun mu oynuyordu?

Açıkçası korkmuştum.

Okulda dudak parlatıcılı on altı yaşındaki bir grup kızla sohbet etmekten çekiniyordum oysa bu korkunç gece kulübü tayfasına kıyasla onlar çocuk oynucağıydı.

[*Davul sesi lütfen*] Punkçı hipsterlarla tanışın.

Görebildiğim kadarıyla oradaki en küçük ve tek yalnız kişi olduğum açıktı. Ve hiç kimse bir Hanuka partisine uygun giyinmemişti. Bayram havasında giyinmiş tek kişi bendim sanırım. Diğer herkes dar kotlar ve çirkin tişörtler

15 (İbr.) Tebrikler. (ç.n.)

giymişti. Hipsterlar da tıpkı okullu genç kızlar gibi “hepinizden daha havalıyım” diyen gruplar halinde toplanmış, yüzlerine de sıkıldıklarını belli eden ifadeler takınmışlardı fakat tanıdığım genç kızların aksine onların matematik ödevimi kopyalamak ya da futbol oynamak isteyeceklerini sanmıyordum. Hipsterlar beni anında “Kendilerinden Biri Değil” olarak damgalayarak küçümsercesine baktılar. Bundan memnun olmadığımı söyleyemezdim.

Eve, yatağımın güvenli alanına, pelüş hayvanlarıma ve hayatım boyunca tanıdığım insanların yanına gitmek istiyordum. Kimseye söyleyecek bir şeyim yoktu ve kimse-
nin de bana söyleyecek bir şeyi olmaması için deli gibi dua ediyordum. Beni bu kurtlar sofrasına gönderdiği için Alaycı’dan nefret etmek üzereydim. Benim ona vurduğum en büyük darbe onu Madame Tussauds’ya göndermekti. Ama balmumundan insanlar ben önlerinden geçerken birbirlerine bakıp, “Bu kız ne giymiş böyle? Botlarında metal mi var?” diye konuşup yargılamazlardı. Sanmıyorum.

Ah ama... müzik. Genç Hasidik punkçılar –bir gitarist, bir basçı, birkaç korno, birkaç keman vardı ve tuhaf bir şekilde baterist yoktu– sahneye çıkıp çalmaya başladıklarında Alaycı’nın büyük planını anladım.

Grubun önceden duyduğum bir tarzı vardı; kuzenlerimden biri Yahudi bir müzisyenle evlendiğinde duymuştum. Düğünlerinde bir klezmer grubu sahne almıştı. Langston bana bunun Yahudi tarzında bir tür punk-jazz karışımı olduğunu söylemişti. Bu kulüpteki müzik de hora dansı şarkıları ile Green Day’in çaldığı Mardi Gras şarkılarının karışımı gibi bir şeydi. Gitar ve bas müziğin temelini

oluştururken kornalar kemanlarla karışıyor, grup üyeleri aynı anda hem kahkaha atıyor hem ağlıyor hem de şarkı söylüyordu.

Çılgıncaydı. Bayılmıştım. Kollarım göğsümü korumayı bıraktı. Hareket etmem gerekiyordu! Kimsenin ne düşündüğünü umursamadan dans ettim. Kafa sallayanların arasında dönüp saçlarımı savurdum ve zıplama sırtığındaymışım gibi zıpladım. Kimsenin ne düşündüğünü umursamadan, ben de müziğin bir parçasıymışım gibi botlarımın ucunu yere vurdum.

Görünüşe bakılırsa çılgınca dans eden hipsterlar da müzik konusunda benimle aynı fikirdeydiler çünkü punk hora dansına katılmışız gibi etrafımda dans ediyorlardı. Belki klezmer müziği de futbol gibi evrensel bir dildi. Bu kadar keyif aldığıma inanamıyordum.

Alaycı'nın bana istediğim Noel hediyesini verdiğini fark ettim. Umut ve inanç. Her zaman kendi başıma böyle bir macera yaşamayı umut eder ama bunu yapabileceğime hiçbir zaman inanmazdım. Buna sahip olabileceğime. Ve bunu sevebileceğime. Ama işte şimdi bu macerayı yaşıyordum. Defter bunu sağlamıştı.

Grup çalmayı bıraktığında üzuldüm ama aynı zamanda memnun da oldum. Kalp atışlarımın yavaşlaması gerekiyordu. Ve bir sonraki mesajı bulmam gerekiyordu.

Açılış grubu sahneden inerken ben de söylendiği gibi tuvalete gittim.

Şunu söylemeliyim ki eğer o tuvalete bir daha gidecek olursam yanımda bir şişe çamaşır suyu getireceğim.

Kâğıt havlu koparıp oturabilmek için klozetin üzerine koydum; o tuvaleti asla kullanmazdım. Bölmenin duvarında bir sürü yazı vardı: grafiti ve özlü söz izleri; sevgililere, arkadaşlara, eski sevgililere ve düşmanlara mesajlar... Adeta bir ağlama duvarıydı; kalbinizi dökeceğiniz bir punk mekânı. Bu kadar pis ve kötü kokuyor olmasaydı bir sanat müzesi sayılabilirdi; bir sürü kelime ve duygu, farklı renklerde keçeli kalemle, göz kalemleriyle, ojeyle, simli kalemle ve tahta kalemle yazılmış çeşit çeşit yazı tipi vardı.

Kendimi en çok şu söze yakın hissettim:

ÇÜNKÜ HIÇ HAVALI DEĞİLİM VE ÇOK KORKUYORUM

Aferin Havalı Olmayan Korkak, diye düşündüm. Yine de buraya kadar gelmişsin. Belki de en zor kısmı buydu?

Bunu yazan kişiye ne olduğunu merak ettim. Öğrenebilmek için ona kırmızı bir defter bırakıp bırakamayacağımı merak ettim.

En çok hoşuma giden cümle ise siyah keçeli kalemle yazılmıştı:

The Cure belki de eski sevgililerin açtığı yaraları iyileştiriyordur. Üzgünüm, Nick. Beni tekrar öper misin?"

Çünkü dans etmekten sıırsıklam olmuş halde kötü kokan pis tuvalette otururken öpeceğim özel biri olma-

16 *Nick and Norah's Infinite Playlist* kitabında karakterlerden birinin tuvaletin duvarına yazdığı not. (ed.n.)

sını gerçekten ama gerçekten istiyordum. Hayatım boyunca hiç istemediğim şekilde. Fantezi kurmuyordum. Fantezinin yerini, bunun gerçekten olabileceğine dair umudum ve inancım almıştı.

(Daha önce kimseyle gerçekten, romantik şekilde öpüşmemiştim. Kapıdaki kadına yalan söylememiştim. Yaştığımın sayıldığını sanmıyordum.)

(Bunu defterde Alaycı'ya itiraf etmeli miydim? Eksiksiz bilgi vermiş olurdu, böylece kaçmak için şansı olurdu?)

(Yok, kalsın.)

Duvar da o kadar çok mesaj vardı ki onunkini hiç bulamayabilirdim fakat elyazısını tanıdım. Mesajı Cure'lu öpücük mesajının birkaç satır altındaydı. Arka plan olarak beyaza boyamıştı ve kelimelerini mavi ve siyah keçeli kalemle yazmıştı; sanırım Hanuka temalı bir mesajdı. Demek Alaycı gizliden gizliye duygusal biriydi. Sanırım bir de yarı Yahudi'ydi?

Mesajda şöyle yazıyordu:

Lütfen defteri fõtr şapka takan, ayakkabısına sakız yapışmış kişiye ver.

Verklemt¹⁷ olmuştum.

Alaycı burada mıydı?

Yoksa Boomer denen çocukla mı buluşacaktım yine?

Yeniden kulübe girdim. Tüm o siyah kot ve tişörtler ile kötü ışıklandırmanın içinde sonunda barın bir köşe-

17 (Aşkenazca) Yoğun duygu seline kapılma hali. (ç.n.)

sinde fötr şapkalı iki adam gördüm. Bir tanesinin şapkasına Yahudilerin ibadet ederken taktıkları takke iştirilmişti. İkisi de gözlük takıyordu. Takkesi olmayanın eğilmiş, bir ataşla ayakkabısına yapışmış sakızı kazıdığını fark ettim. (Sanırım ataş kullanmıştı. Tanrım, umarım tırnağını kullanmamıştır... İğrenç.)

İçerinin karanlığında yüzlerini seçmek imkânsızdı.

Defteri çıkardım, ardından fikrimi değiştirip yanlış kişilere bakıyor olma ihtimalime karşı yeniden çantama koydum. Eğer onlar doğru kişilerse bana *Hey, defteri almak için geldik*, falan demeleri gerekmez miydi?

Onun yerine bana o soğuk hipster bakışlarını attılar.

Olduğum yerde sessizce panik halinde donakaldım.

Olabildiğince hızlı bir şekilde koşarak kulüpten çıktım.

Küçük düşürücü bir şekilde botlarımdan birini düşürdüm. Gerçekten. Bu büyük botlar ayağıma olsun diye kalın çorap giymeyi unutmuştum ve tam bir Cırtlak Külkedisi gibi indie-eşcinsel-Yahudi balosunda botlarımdan birini düşürmüştüm.

Onu almak için asla geri dönmeyecektim.

Taksi beni eve bıraktığında şoföre ödeme yapmak için cüzdanımı çıkarınca şunu fark ettim:

Sakızlı ayakkabılıya bir adet bot bırakmıştım ve defteri bırakmamıştım.

Defter hâlâ çantamdaydı.

Alaycı'ya beni nasıl bulabileceğine dair hiç ipucu bırakmamıştım.

dokuz

–Dash–

26 Aralık

Sabahın sekizinde kapının yumruklanmasıyla uyandım. Apar topar koridora çıkıp delikten baktım ve Dov ile Yohnny'nin eğik fötr şapkalarıyla bana baktıklarını gördüm.

“Selam, çocuklar,” dedim kapıyı açınca. “Saat sizin için biraz erken değil mi?”

“Daha uyumadık ki!” dedi Dov. “RedBull ve diyet kolayı biraz abartmışız, anlarsın ya.”

“Burada uyuyabilir miyiz?” diye sordu Yohnny. “Yani, birazdan. İki dakika içinde falan.”

“Sizi nasıl geri çevirebilirim?” dedim. “Şov nasıldı?”

“Kalmalıydın,” dedi Dov. “Silly Rabbi müthişti. Yani bir Fistful of Assholes değiller ama Ozrael'den on sekiz kat falan daha iyiler. Ayrıca şunu da belirtiyim, senin kızın müthiş hareketleri var dostum.”

Gülümsedim. “Gerçekten mi?”

“Hora kraliçesiydi adeta!” diye bağırdı Dov.

Yohnny başını iki yana salladı. “Yok, hayır, prensesiydi.”

Dov, bota benzer bir şeyle Yohnny’nin omzuna vurdu.

“Konuşuyorum burada, kaltak!” diye bağırdı Dov.

“Birileri bu akşam bardak kıramayacak¹⁸,” diye homurdandı Yohnny.

Araya girdim. “Çocuklar! Bana bir şey getirdiniz mi?”

“Evet,” dedi Dov, botu kaldırarak. “Bunu.”

“Bu nedir?” diye sordum.

Dov bana boş boş baktı. “Bu ne mi? Hımm, bir bakalım...”

“Defter filan yok,” dedi Yohnny. “Yani aslında kız onu Dov’a uzattı ama sonra vermeden kaçtı. Ama bu sırada botunu düşürdü. Hiç sorma; bir botun ayaktan çıkması fizik kurallarına aykırı gibi geliyor. Belki de senin için bırakmak istemiştir.”

“Külkedisi!” diye bağırdı Dov. “Güzelce vakit geçirip kaçtı!”

“Evet,” diye devam etti Yohnny. “Sanırım artık yatma vakti. Bir köşede sızsak olur mu?”

“Annemin odasını kullanabilirsiniz,” dedim. Sonra da Dov’dan botu alıp içine baktım.

“Defter yok,” dedi Yohnny. “Onu ben de düşündüm. Hatta yere de baktım ki hiç hoş bir deneyim değildi. Dürüstçe söyleyebilirim ki defter düşmüş olsaydı fazla uzağa gidemezdi; düştüğü yere yapıştırdı.”

“İyy. Üzgünüm. Yani, teşekkür ederim.” Onları annemin odasına götürdüm. Annemin yatağını vermek biraz yanlış geliyordu ama o aynı zamanda Giovanni’nin de yatağıydı

18 Yahudilerin evlilik törenlerinde gerçekleştirdikleri eylem. (ç.n.)

ve ona sabaha kadar gece kulübünde eğlenmiş iki sıradışı eşcinsel Yahudi'nin orada yattığından bahsetme fikri çok hoşuma gitmişti. Ben yatak örtüsünü açarken Yohnny de Dov'u ayakta tutmaya çalışıyordu: uyuyacağı yerin görüntüsü bile damarlarındaki tüm RedBull'un buharlaşmasını sağlamıştı.

"Kaçta uyandırılmak istersiniz?" diye sordum.

"Akşam Priya'nın partisine gidiyor musun?" diye sordu Yohnny.

Başımı onaylarcasına salladım.

"Eh, işte gitmeden biraz önce uyandır."

Yohnny dikkatlice önce kendi şapkasını, sonra Dov'un şapkasını çıkardı. Daha yeni sabah olmasına rağmen onlara iyi geceler diledim.

Botu inceledim. Uzun uzun düşündüm. Derisine iliştirilmiş gizli mesajlar aradım. Altına gizlenmiş not var mı diye iç tabanını çıkardım. Bota sorular sordum. Püskülüyle oynadım. Lily'nin beni oyuna getirerek çaresiz bıraktığını hissediyordum.

Hiçbir şey bırakmamış olsaydı, *Vay canına, buraya kadarmış. Bitti*, diye düşünürdüm. Ama bot bir ipucuydu ve bir ipucu varsa gizem de hâlâ var demekti.

Defteri bulduğumdan beri yaptıklarımı düşündüm. Macy's'in Noel'in ertesi günü erken saatte açılmış olabileceğini bildiğimden hemen aradım... ve on beş dakika beklemede kaldım.

Sonunda bitkin bir ses cevap verdi. "Macy's... nasıl yardımcı olabilirim?"

“Merhaba,” dedim. “Noel Baba’nın hâlâ orada olup olmadığını öğrenmek istiyordum.”

“Bayım, Noel dündü.”

“Biliyorum ama Noel Baba’ya ulaşmamın bir yolu var mı?”

“Bayım, bunun için vaktim yok.”

“Hayır, anlamıyorsunuz. Dört gün önce orada Noel Baba olan adamla gerçekten konuşmam gerekiyor.”

“Bayım, Noel Baba’yla konuşma isteğinizi anlıyorum ama bugün yılın en yoğun günü ve ilgilenmem gereken başka aramalar var. Belki de ona mektup yazmalısınız; adresi vereyim mi?”

“Kuzey Kutbu, 1 numara mı?”

“Kesinlikle. İyi günler efendim.”

Telefonu kapadı.

Strand elbette Noel’in ertesi günü erken saatte açılmazdı. Orada birine ulaşmak için dokuz buçuğa kadar beklemek zorunda kaldım.

“Merhaba,” dedim. “Mark orada mı acaba?”

“Mark mı?” diye sordu bıkkın bir erkek sesi.

“Evet. Danışmada çalışıyor.”

“Burada ismi Mark olan yirmi kişi falan var. Biraz daha detay verebilir misiniz?”

“Koyu renk saçlı. Gözlüklü. İronik şekilde mesafeli. Paspal.”

“Bu, seçenekleri daraltmıyor.”

“Diğer çalışanlardan daha iri yapılı?”

“Ah, sanırım hangi Mark’ı kastettiğini anladım. Bugün yok. Bir bakayım... evet, yarın gelecek.”

“Soyadını verebilir misiniz?”

“Üzgünüm,” dedi adam kibarca, “ama gizli hayranlarla kişisel bilgileri paylaşmıyoruz. Mesaj bırakmak isterseniz yarın kendisine iletebilirim.”

“Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Burada da pek gelişme kaydedemedim. Ama en azından ertesi gün orada olacağını biliyordum.

Son çare olarak Dov ile Yohnny’yi annemin yatağında bıraktım ve balmumundan ünlülerle takılmak için istemesem de bir yirmi beş dolar daha bayıldım. Ama kadın güvenlik görevlisi orada değildi; sanki *Sahil Güvenlik* ekibinin heykelleriyle birlikte o da arka odaya götürülmüştü.

Eve döndüğümde Lily’ye yine de yazmaya karar verdim.

Beni yenmiş olmandan endişe ediyorum çünkü artık bu kelimelerin gidecek hiçbir yeri yokmuş gibi hissediyorum. Sorulmayan bir soruya cevap vermek güç. Başarmadığın sürece denediğini göstermek güç.

Durdum. Defter olmayınca aynı hissi vermiyordu. Sohbet hissi uyandırmıyordu. Sessizlikle konuşuyormuşum gibi hissediyordum.

Orada olup onu dans ederken görmeyi dilerdim. Ona orada tanık olmayı. O şekilde tanımayı.

Manhattan’daki tüm Lily’leri arayabilirdim. Brooklyn’daki tüm Lily’lerin kapısını çalabilirdim. Staten Island’daki Lily’leri araştırabilir, Bronx’taki Lily’leri inceleyebilir, Queens’daki Lily’lere kraliçeler gibi davranabilirdim. Ama içimden bir ses onu bu şekilde bulmamam gerektiğini söylüyordu. O bir iğne değildi.

Samanlıkta değildik. Biz insandık ve insanlar birbirlerini farklı şekillerde bulurlardı.

Annemin odasından gelen uyuma seslerini duyabiliyordum; Dov horluyor, Yohnny mırıldanıyordu. Boomer'ı arayıp ona partiyi hatırlattım ve sonra kendi kendime oraya gideceğimi hatırlattım.

Sofia. Geleceğini söylememiş olması tuhaftı ama o kadar da tuhaf değildi. Olabilecek en kolay şekilde ayrılmıştık; ayrılık gibi gelmemişti bile, yalnızca o gitmişti. İspanya'ya dönmüştü ve kimse bu süreçte ilişkimize devam etmemizi beklemiyordu. Aşkımız hoşlanmadan ibaretti; hislerimiz sıradandı, *Shakespeare*vari değildi. Ona karşı hâlâ bir düşkünlüğüm vardı; hayranlık ve duygusallığın, beğeni ve nostaljinin hoş bir karışımı olan türde *düşkünlük*.

Kendimi kaçınılmaz konuşmaya hazırlamaya çalıştım. Tuhaf bocalamaya. Basit gülümsemelere. Diğer bir deyişle eski halimize geri dönmeye. Sert kimyasal tepkimeler yoktu aramızda, yalnızca alçak sesli bir uğultu vardı. Onun veda partisini de Priya'nın evinde düzenlemiştik, bu aklıma yeni gelmişti. Partiden önce ilişkimizi sonlandırmaktan bahsetmiş olmamıza rağmen partide yine de erkek arkadaş olarak bulunmuştum. O kadar çok vedalaşma sırasında yanında durduğum için kendi vedalaşmamı da biraz daha derinden hissetmeye başlamıştım. Misafirlerin büyük bölümü gittiğinde düşkünlük hissi beni neredeyse ele geçirmişti; sırf ona olan düşkünlüğüm değil, arkadaşlarımıza, birlikte geçirdiğimiz zamana ve aslında hiçbir zaman çok da istemediğim geleceğimize olan düşkünlüğüm...

“Üzgün görünüyorsun,” demişti bana. Priya’nın odasında yalnızdık, yatakta yalnızca birkaç kişinin montu kalmıştı.

“Yorgun görünüyorsun,” demiştim ben de. “Vedalarından yorulmuş gibi.”

Başını onaylarcasına sallayarak evet dedi. Aslında bir tane yeterli olsa da ikisini birden yapardı. Başını onaylarcasına sallayıp evet derdi. Başını hayır dercesine iki yana sallayıp hayır derdi.

Bitmemiş olsaydı ona sarılabılırdim. Bitmemiş olsaydı onu öpebilirdim. Bunun yerine, “Seni özleyeceğim,” diyerek ikimizi de şaşırttım.

Geleceği çok yoğun hissettiğiniz için şimdiki zamanı yaşayamadığınız anlardan biriydi. Hâlâ odada olmasına rağmen yokluğu hissediliyordu.

“Ben de seni özleyeceğim,” dedi. Ardından, “Herkesi özleyeceğim,” diye ekleyerek bu ruh halinden, *bizden* çıktı.

Birbirimize hiç yalan söylememiştik (en azından bildiğim kadarıyla). Ama gerçek düşüncelerimizi söylemek zahmetine de girmemiştik. Bunun yerine olgulardan bahsederdik. *Sanırım canım Çin yemeği istiyor. Ödevimi bitirebilmem için şimdi gitmem gerek. Filmi çok sevdim. Ailem İspanya’ya dönüyor, yani sanırım bu ayrılacağımız anlamına geliyor.*

Her gün yazma sözü vermemiştik ve her gün yazmamıştık da. Birbirimize sadık kalacağımıza söz vermemiştik çünkü ortada sadık kalacak pek bir şey de yoktu. Arada sırada onu orada, yalnızca fotoğraflarda gördüğüm ülkede hayal ederdim. Ve arada merhaba demek, son gelişmeleri almak, sırf ona olan düşkünlüğümden hayatında kalmak için yazardım. Ona ortak arkadaşlarımızla ilgili zaten bildiği şeyleri anlatır-

dım ve o da bana İspanya'daki arkadaşlarıyla ilgili bilmeme gerek olmayan şeyleri anlatırdı. Başlarda ne zaman ziyarete geleceğini sormuştum. Belki de tatillerde bunun mümkün olabileceğini söylemişti ama unutmuştum. Artık aramızda okyanus olduğundan değil, sürekli araya bir şeyler girdiğinden. Lily beş günlük defter iletişimimizde benim hakkımda muhtemelen Sofia'nın dört aylık ilişkimizde öğrendiğinden daha çok şey öğrenmişti.

Belki sorun mesafe değil, bunun üstesinden nasıl geldiğinizdir, diye düşündüm.

Akşam altı buçuğu biraz geçe Dov ve Yohnny'yle birlikte Boomer'ın evine gittik ve onu boksör gibi giyinmiş halde bulduk.

"Boks Günü'nü kutlamak için iyi bir kostüm olacağını düşündüm!" dedi.

"Kostüm partisine gitmiyoruz, Boomer," diye uyardım. "Yumruk yapmana bile gerek yok."

"Bazen tüm eğlenceyi bitiriyorsun, Dash," dedi Boomer iç çekerek. "Ve sonra ne kalıyor biliyor musun? Hiçbir şey." Oda-sına gidip Manta Ray tişörtü ve kotla geri döndü ve kotunu boksör şortunun üzerine geçirdi.

Kaldırımında yürürken morali bozulmuş boksör Rocky'miz kendine özgü boksör tavırları sergiliyordu. Havaya sertçe yumruklar savururken kazara yaşlı bir kadının alışveriş arabasına çarparak ikisini birden yere devirdi. Dov ile Yohnny kalkmalarına yardım ederken Boomer da, "Çok üzgünüm! Sanırım gücümün farkında değilim!" deyip duruyordu.

Neyse ki Priya'nın evi çok uzakta değildi. Kapıyı çalıp beklediğimiz sırada Dov, "Botu getirdin mi?" diye sordu.

Botu getirmemiştim. Eğer ayağında tek bir botla yürüyen bir kız görürsem kafamda yeterince kanıt toplamış olacağımı düşünmüştüm.

"Ne botu?" diye sordu Boomer.

"Lily'nin," diye açıkladı Dov.

"Tanıştın mı!" diye gürledi Boomer.

"Hayır, tanışmadım," diye cevapladım.

"Lily kim?" diye sordu Priya. Kapıda belirdiğini görmemiştim.

"Bir kız!" diye yanıt verdi Boomer.

"Şey, yani *bir* kız sayılmaz," diye düzelttim.

Priya tek kaşını kaldırdı. "Kız sayılmayan bir kız?"

"Bir drag queen," dedi Dov.

"Lily'cik," diye lafa karıştı Yohnny. "*It's Not Easy Being Green*'i¹⁹ müthiş yorumluyor. Her defasında beni gözyaşlarına boğuyor."

"Gözyaşları," diye tekrarladı Dov.

"Ve Dash onun botunu almış!" dedi Boomer.

"Selam Dash."

İşte oradaydı. Priya'nın omzunun gerisinde. Koridorun ışığında çok net görünmüyordu.

"Selam, Sofia."

Boomer'ın araya girmesini en çok istediğim anda sessizliğe büründü. Herkes sessizliğe büründü.

"Seni gördüğüme sevindim."

19 Muppet Show karakteri Kermit'in bir şarkısı. (ç.n.)

“Evet, ben de seni gördüğüme sevindim.”

Sanki ayrı geçirdiğimiz onca zaman her bir cümlenin arasına giriyordu. Kapının önünde aylarca birbirimize bakmıştık sanki. Saçları daha uzundu, teni biraz daha koyuydu. Başka bir şey daha vardı ama ne olduğunu bir türlü çıkaramadım. Gözleriyle ilgiliydi. Bana bakışları eskisi gibi değildi.

“İçeri gelin,” dedi Priya. “Birkaç kişi daha geldi.”

Tuhaftı; çıktığımız zamanlardaki gibi Sofia’nın geride kalıp beni beklemesini istiyordum. Ama bunu yapmak yerine aramızda Priya, Boomer, Dov ve Yohnny’yle içeri girdi.

İçeride çılgın bir parti yoktu. Priya’nın ebeveynleri kızları evde parti verirken dışarı çıkacak türde insanlar değillerdi. Ayrıca ikram edilecek en sert içeceğin şekerli gazlı içecek olması gerektiğini düşünüyorlardı ki o da ölçülü bir şekilde içilmeliydi.

“Gelebildiğinize çok sevindim,” dedi Priya bana. “Ve İsveç’e gitmediğine. Yoksa Sofia hayal kırıklığına uğradı.”

Priya’nın bu bilgiyi benimle paylaşması için hiçbir sebep yoktu, bu yüzden söylenenden daha fazlası olduğu hissine kapıldım. *Sofia hayal kırıklığına uğradı.* Bu beni gerçekten görmek istediği anlamına mı geliyordu? Gelmeseydim yıkılacak mıydı? Priya’nın parti yapmasının asıl sebebi bu muydu?

Bunun abartı olduğunu biliyordum ama Sofia’ya tekrar baktığımda bu düşüncemi destekleyecek bir şey gördüm. Dov’un kendisine söylediği bir şeye gülüyordu ama bana bakıyordu; sanki Dov dikkatini dağıtıyormuş da asıl benimle sohbet ediyormuş gibi. Başıyla içecek tezgâhını işaret etti. Yanına gittim.

“Fanta mı Fresca mı Diet Rite mı?” diye sordum.

“Fanta alayım,” dedi.

“Fan-tastik,” diye karşılık verdim.

Ben biraz buz alıp Fanta’yı koyarken, “Ee, nasılsın?” diye sordu.

“İyi,” dedim. “Yoğun. Bilirsin.”

“Hayır, bilmiyorum,” dedi plastik bardağı elimden alırken. “Anlatsana.”

Sesinde belli belirsiz bir meydan okuma vardı.

“Şey,” dedim, kendime Fresca koyarken, “İsveç’e gidecektim ama son dakikada iptal etmek zorunda kaldık.”

“Öyleymiş, Priya söyledi.”

“Bu içecek de aşırı köpürüyor, değil mi?” Fresca’yı işaret ettim. “Bunlar geçtiğinde elimde yarım bardak falan içecek kalmış olacak. Tüm akşam bardağımı dolduruyor olacağım.”

İçeceğimden bir yudum aldığım sırada Sofia, “Priya ayrıca eşcinsel seksin hazlarını araştırdığından bahsetti,” dedi.

Fresca. Boğazıma. Kaçtı.

Öksürmem sona erdiğinde, “Ama eminim Fransız piyanistlerinden bahsetmemiştir, öyle değil mi? Eminim bu kısmı tamamen atlamıştır,” dedim.

“Fransız penislerini mi araştırıyorsun?”

“Piyenist. Tanrım, Avrupa’da size hiçbir şey öğretmiyorlar mı?”

Aslında şaka yapmışım ama ağzımdan pek de şaka gibi çıkmamıştı. Sonuç olarak Sofia gücendi. Amerikalı kızlar gücendiklerinde tatlı-sert davranıyorlarsa Avrupalı kızlar her zaman buna alttan alta cinayet işlemişsiniz etkisi katmayı da başarıyorlardı. En azından benim kısıtlı deneyimlerime göre.

“Seni temin ederim ki eşcinsel seksin güzel, zevkli bir deneyim olduğunu düşünsem de kendi açımdan zevkli bulacağımı sanmıyorum. Yani hazları ile ilgili yaptığım okuma tamamen farklı bir amaç içindi.”

Sofia bana kurnaz bir ifadeyle baktı. “Anladım.”

“Ne zamandan beri böyle kurnazca bakıyorsun?” diye sordum. “Sesinde de daha önce olmayan değişik bir canlılık var. Oldukça çekici ama eskiden tanıdığım Sofia gibi değil.”

“Hadi yatak odasına gidelim,” dedi.

“NE?”

Arkamdaki içecek almak için bekleyen neredeyse yarım düzine insanı işaret etti.

“Yolun ortasında duruyoruz,” dedi. “Ayrıca sana bir hediyem var.”

Yatak odasına gidişimiz kolay olmadı. Neredeyse iki adımda bir biri Sofia’ya merhaba demek, İspanya’nın nasıl olduğunu sormak ve saçlarının ne kadar müthiş göründüğünü söylemek için onu durduruyordu. Bir kez daha kenarda, erkek arkadaş konumunda duruyordum. Gerçekten erkek arkadaşı olduğum zamanki kadar tuhaf hissettiriyordu.

Bir süre sonra Sofia yatak odası planından vazgeçmiş gibi görünüyordu ama kendime biraz daha Fresca almak üzere gitmeye yeltendiğimde beni kolumdan tutup mutfaktan çıkardı.

Priya’nın odasının kapısı kapalıydı ve açtığımızda Dov ile Yohnny’yi içeride öpüşürken bulduk.

“Çocuklar!” diye bağırdım.

Dov ile Yohnny çabucak ceketlerini ilikleyip takkelerinin üzerine şapkalarını geçirdiler.

"Pardon," dedi Yohnny.

"Fırsat bulamamıştık da..." diye devam etti Dov.

"Bütün gün yataktaydınız!"

"Evet ama yorgunduk," dedi Dov.

"Tükenmiştik," diye ekledi Yohnny.

"Ayrıca..."

"...annenin yatağıydı."

Yanımızdan geçip kapıdan çıktılar.

"İspanya'da da çok sık oluyor mu bu?" diye sordum Sofia'ya.

"Evet. Tek fark oradakilerin Katolik olması."

Çantası olduğunu farz ettiğim şeyin yanına gidip bir kitap çıkardı.

"Al," dedi. "Bu sana."

"Ben sana bir şey almadım," dedim hızlıca. "Yani, geleceğini bilmiyordum ve..."

"Endişelenme. Düşünmediğin için utanmış olman yeterli."

Tamamen hazırlıksız yakalanmıştım.

Sofia gülümseyerek kitabı uzattı. Kapağında büyük harflerle LORCA! yazıyordu. Başlık gerçekten buydu: LORCA! Pek de GİZEMLİ! değildi. Sayfalara göz gezdirdim.

"Ah, şuna bak," dedim. "Şiir kitabı! Hem de bilmediğim bir dilde!"

"Sırf beni okuduğuna inandırmak için gidip çevirisini alacağını biliyorum."

"Ah, bu kesinlikle doğru."

"Ama cidden, bu kitap benim için çok önemli. Çok iyi bir yazar. Seveceğini düşünüyorum."

"Bana İspanyolca dersi vermen gerekecek."

Güldü. “Senin bana İngilizce dersi verdiğin gibi mi?”

“Neden güldün?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, ders vermen çok tatlıydı. Yani tatlı *ve küçük düşürücü*.”

“Küçük düşürücü mü?”

Sesimi taklit etmeye başladı; tam yapamadı ama benim sesimi taklit ettiğini anlayabileceğim kadar iyiydi. “Ne, *pizza pidenin* ne olduğunu bilmiyor musun? *Köken* kelimesinin kökenini açıklamamı ister misin? Her şey *yolunda mı*, yani her şey iyi mi?”

“Öyle bir şey hiç söylemedim. Bunların hiçbirini söylemedim.”

“Belki söylememişsindir, belki de söylemişsindir. Öyle hissettiriyordu. Benim için.”

“Vay canına,” dedim. “Bana söyleyebilirdin.”

“Biliyorum. Ama ‘bir şey söylemek’ benlik değildi. Ayrıca bir şeyleri açıklamayı sorun etmiyor olman hoşuma gidiyordu. Bana açıklanması gereken bir sürü şey varmış gibi hissediyordum.”

“Peki ya şimdi?”

“Eskisi kadar değil.”

“Neden?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet.”

Sofia iç geçirerek yatağa oturdu.

“Âşık oldum. Yolunda gitmedi.”

Yanına oturdum.

“Geçtiğimiz üç ayda mı?”

Başını onaylarcasına salladı. “Evet, geçtiğimiz üç ayda.”

“Bana hiç bahsetmedin...”

“E-postalarımda mı? Hayır. Sana ondan bahsetmemi bırak seninle konuşmamı bile istemiyordu.”

“O kadar büyük bir tehdit miydim?”

Omuz silkti. “Başta seni biraz abarttım. Onu kıskandırmak için. Kıskandırma konusunda işe yaradı ama beni daha fazla sevmesi konusunda pek işe yaramadı.”

“Bu yüzden mi geleceğini bana haber vermedin?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Buraya geleceğimi daha geçen hafta öğrendim. Ailemi New York’u çok özlediğime ikna etmeyi başardım, onlar da tatil için beni buraya getirmek zorunda kaldılar.”

“Ama aslında ondan uzaklaşmak mı istedin?”

“Hayır, bu işe yaramazdı. Sadece buradakileri görmenin güzel olacağını düşündüm. Neyse... Sende ne var ne yok? Âşık olduğun biri var mı?”

“Emin değilim.”

“Ah, demek ki biri var. *Eşcinsel Seksin Hazzı?*”

“Evet,” dedim, “ama düşündüğün şekilde değil.”

Böylece ona anlattım. Defteri. Lily’yi. Konuşurken bazen ona bakıyordum. Bazen odayla, ellerimle, havayla konuşuyordum. Aynı anda hem Sofia’ya bu kadar yakın olup hem de Lily’ye karşı yakınlık beslemeye çalışmak çok fazlaydı.

“Vay canına,” dedi Sofia, anlatmayı bitirdiğimde. “Sonunda kafandaki kızı bulduğunu düşünüyorsun.”

“Nasıl yani?”

“Yani çoğu erkek gibi senin de kafanda bir kız var, tam olmasını istediğin kız. En çok seveceğini düşündüğün kız. Ve birlikte olduğun her kızı onunla kıyaslıyorsun. Bu kırmızı defterli kız da... mantıklı. Onunla hiç tanışmazsan hiçbir zaman kıyaslanmak zorunda kalmayacak. Kafandaki kız olabilir.”

“Sanki onu tanımak istemiyormuşum gibi konuştun.”

“Tabii ki tanımak istiyorsun. Ama aynı zamanda onu zaten tanıyormuşsun gibi hissetmek istiyorsun. Onu anında tanıyacağımı. Tıpkı bir peri masalı.”

“Peri masalı mı?”

Sofia gülümsedi. “Peri masallarının yalnızca kızlar için olduğunu mu sanıyorsun? Bir ipucu vereyim; onları kimin yazdığına bir bak. Seni temin ederim ki sadece kadınlar değil. Erkeklerin büyük fantezisi bu; onun esas kız olduğunu anlamak için tek bir dans yeter. Kuleden sesini duymak ya da uyuyan yüzüne bakmak yeter. Ve o anda bilirsin; karşında uyuyan, dans eden ya da şarkı söyleyen o kız, kafandaki kızdır. Evet, kızlar prenslerini ister ama erkekler de aynı şekilde prenseslerini ister. Ve uzun uzun kur yapmak istemezler. Anında bilmek isterler.”

Elini bacağıma koyup sıktı. “Dash, ben hiçbir zaman senin kafandaki kız olmadım. Sen de benim kafamdaki erkek olmadın. Sanırım ikimiz de bunu biliyorduk. Asıl sorun kafamızdaki kızı ya da erkeği gerçekten var etmeye çalıştığımızda başlar. Ben bunu Carlos’la yaşadım ve başarısızlığa uğradım. Ne yaptığına dikkat et çünkü hiç kimse tam istediğin gibi olmayacak. Onları ne kadar az tanırsan

kafandaki kız ya da erkek olduklarını sanma olasılığın da o kadar artar.”

“Yani o kişi olmasını istediğim için o olduğuna inanırım, öyle mi?” dedim.

Sofia başını onaylarcasına salladı. “Evet. Bu tür durumlarda hüsnükuruntu iyi bir şey değildir.”

on

(Lily)

26 aralık

“Cezalısın.”

Büyükbabam tüm ciddiyetiyle bana bakıyordu. Kahkahalarımı engel olamadım.

Büyükbabalar para verir, bisikletler alır ve size sarılırlar. Ceza vermezler. Bunu herkes bilir.

Büyükbabam beklenmedik bir şekilde tüm gün ve tüm gece araba kullanarak Florida’dan New York’a dönmüştü! Eve gittiğinde hemen bana ve ağabeyime bakmıştı ve ağabeyimin battaniye denizinin altında, sümüklü peçetelerle kendinden geçmiş bir halde yattığını görmüştü ve daha da kötüsü Tatlı Lily’si üst kattaki yatağında olmadığı gibi ailesinin evinde de yoktu.

Şansıma, sabah üç buçuk sularında eve döndüğümde büyükbabam evde olmadığını fark edeli daha dakikalar olmuştu. Yalnızca neredeyse kalp krizi geçirmesine ve evdeki her dolap ile odaya bakmasına yetecek kadar vakti

olmuştu. Polisi, ebeveynlerimi ve binlerce akrabamızı arayıp dünya çapında bir panik yaratmasına fırsat kalmadan, gece kulübünde olanların heyecanıylâ hâlâ nefes nefese ve kıpkırmızı bir halde eve girmiştım.

Büyükbabamın beni gördüğünde ilk cümlesi “Neredeydin?” olmadı. O, ikinci sorusuydu. İlk sorusu, “Neden sadece bir tane botun ayağında? Ve Tanrı aşkına o ayağındaki kız kardeşimin liseden kalma bando botu mu?” oldu. Konuşurken evimizin mutfağında yerde yatıyordu, sanırım onu bulduğumda lavabonun altına saklanıp saklanmadığıma bakmaya çalışıyordu.

“Büyükbaba!” diye bağırdım. Onu Noel’in ertesi günü öpücüklerine boğmak için yanına koştum. Onu gördüğüme çok sevinmişim ve büyük teyzemin ayakkabılarından birini sakızlı ayakkabısı olan birine bağışlayıp Alaycı’ya defteri vermeyi ihmal ederek bitirmiş olmama rağmen gecenin coşkusunu hâlâ hissediyordum.

Büyükbabam bu sırnaşmalarıma tepkisizdi. Yanağını bana çevirdikten sonra yeniden “cezasısın” moduna döndü. Ben bu duyurusuna korkuyla karşılık vermeyince kaşlarını çatıp, “Neredeydin? Saat sabahın dördü!” dedi.

“Üç buçuk,” diye düzelttim. “Saat sabah üç buçuk.”

“Başın büyük dertte, küçük hanım,” dedi.

Kıkırdadım.

“Ciddiyim!” dedi. “İyi bir açıklaman olsa iyi olur.”

Şey, hiç tanımadığım biriyle bir defter aracılığıyla iletişim halindeydim. Ona en içten duygu ve düşüncelerimi söylüyor, gitmem için meydan okuduğu yerlere körü körüne gidiyorum...

Hayır, bu pek iyi gitmezdi.

Hayatımda ilk defa büyükbabama yalan söyledim.

“Futbol takımından bir arkadaşımın partisi vardı, grubu Hanuka şovunda çalıyordu. Onları dinlemeye gittim.”

“BU MÜZİK EVE DÖRTTE DÖNMENİ Mİ GE-REKTİRİYOR?”

“Üç buçuk,” dedim yeniden. “Grubun gece yarısı Noel bitene kadar çalmasına izin verilmiyor.”

“Anladım,” dedi büyükbabam şüpheci bir tavırla. “Eve dönüş saatin yok mu peki küçük hanım?”

O dehşet verici *küçük hanım* sözünün bir değil tam iki kere kullanılmış olması beni oldukça korkutmalıydı ama gece yaşadığım maceradan o kadar sersemlemiş bir hal-deydim ki umursamadım.

“Eve giriş saatimin tatillerde askıya alındığına eminim,” dedim. “Sokağa çift taraflı park etme kuralı gibi.”

“LANGSTON!” diye bağırdı büyükbabam. “BURAYA GEL!”

Birkaç dakikasını aldı ama ağabeyim sonunda komadan uyanmış gibi üzerinde bir battaniyeyle mutfağa girdi.

Şaşırarak, “Büyükbaba!” dedi hırıltılı bir sesle. “Evde ne işin var?” Langston’ın hasta olduğuna şükrettiğinden emindim çünkü eğer hasta olmasaydı Benny geceyi burada geçirecekti ve romantik partnerlerin yatıya kalması otoritelerce henüz onaylanmamıştı. Langston da ben de mahvolurduk.

“Beni boşver,” dedi büyükbabam. “Lily’nin Noel gecesi arkadaşının grubunu dinlemeye gitmesine sen mi izin verdin?”

Langston’la imalı bir şekilde bakiştık: sırlarımızın sır olarak kalması gerekiyordu. Çocukluktan kalma gizli ko-

dumuzu kullandım: gözkapaklarımı kaldırıp indirdim ki Langston kendisine sorulan soruyu doğrulasın.

“Evet,” diye öksürdü Langston. “Hasta olduğum için Lily’nin dışarı çıkıp biraz eğlenmeye çalışmasını istedim. Grup, Yukarı Batı Yakası’nda birinin apartmanının bodrum katında çıkıyordu. Onu eve getirmesi için araba da ayarladım. Tamamen güvenliydi, büyükbaba.”

Hasta birine göre oldukça hızlı düşünmüştü. Ağabeyimi bazen gerçekten seviyordum.

Büyükbabam ikimize de şüpheli gözlerle baktı; kardeşler olarak birbirimizin yalanına ortak olup olmadığımızdan emin değildi.

“Yataklarınıza,” diye tersledi. “İkiniz de. Sizinle sabah ilgileneceğim.”

“Sen neden evdesin, büyükbaba?” diye sordum.

“Boş ver. Hadi yatın.”

Klezmer gecesinden sonra uyuyamıyordum, ben de deftere yazmaya karar verdim.

Defteri sana bırakmadığım için üzgünüm. Çok basit bir görevdi ve başaramadım. Defteri sana nasıl ulaştıracam hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen sana neden yazdığımı bilmiyorum. Sen –ve bu defter– bana bir şekilde güven veriyorsunuz.

Bu gece kulüpte miydin? Başta o çocuklardan biri olabileceğini düşündüm ama bunun imkânsız olduğunu hemen anladım. Her şeyden önce onlar fazla neşeli görünüyordu. Seni mutsuz biri olarak hayal ettiğimden değil. Ama fazla sırttan bir tip olarak da düşünmüyorum. Ayrıca yakınımda olsaydın bunu algılayabilirdim

gibi hissediyorum. Ayrıca seni kafamda nasıl canlandıracağımı bilmiyor olsam da (ne zaman denesem yüzünü kırmızı defterle kapatıyorsun) şakaklarından düşen saç lülelerinin olmadığına eminim. (Ama eğer varsa ara sıra onları örebilir miyim?)

Sana defter bırakmadım ama bir adet bot bıraktım. Ya da daha doğrusu onu iki yabancıya bıraktım.

Sense bana yabancı biri gibi gelmiyorsun.

Belki beni ararsın diye botu sürekli giyiyor olacağım.

Külkedisi tam bir ahmakmış. Baloda arkasında camdan ayakkabı bırakıp doğruca canavar üvey annesinin evine dönüyor. Bence bulunmasını kolaylaştırmak için ayakkabıyı ayağından çıkarmamalıymış. Prens, Külkedisi'ni bulduktan sonra, muazzam at arabasıyla birkaç kilometre uzaklaşmalarının ardından Külkedisi'nin şöyle dediğini ummuşumdur hep: "Beni yolda bırakabilir misin? Sonunda o korkunç evden kaçtım ve dünyayı görmek istiyorum, anlarsın ya? Belki bir sırt çantasıyla Avrupa ve Asya'yı gezerim. Seninle sonra görüşürüz, prens, ben kendi yolumu bulduktan sonra. Ama beni bulduğun için teşekkürler! Bu gerçekten çok tatlıydı. Ayakkabı da sende kalabilir. Onları giymeye devam edersem muhtemelen ayaklarımı şişirecek."

Biraz cesaretimi toplayıp söylemek isterim ki seninle dans etmek isteyebilirdim...

Ne yağmur ne dolu ne de Noel'den sonraki günün kasveti büyükbabamı akşamüzeri dostlarıyla kahve içmekten alıkoynabilirdi.

Manevi desteğe ihtiyacı olduğunu düşünerek ben de onunla birlikte gittim.

Büyükbabam genelde kış aylarını geçirdiği Florida'dayken Noel'de kendisiyle aynı blokta yaşayan Mabel'a gerçekten de evlenme teklifi etmişti. Mabel'ı hiçbir zaman sevmemiştim. Ağabeyime ve bana kendisine güzelanne dememiz konusunda ısrar etmesinin dışında üvey büyükannelik kural ihlalleri çok fazlaydı. Bunlar sadece birkaçı: (1) Salonundaki kâsenin içindeki şekerler her zaman bayattı. (2) Makyaj sevmememe rağmen bana sürekli parlatıcı ya da ruj sürmeye çalışıyordu. (3) Berbat bir aşçıydı. (4) Et yemediğim için zahmete girerek yaptığını milyon kere söylediği vejetaryen lazanyası yapıştırıcılı rendelenmiş kabak tadındaydı. (5) Ben de biraz kusma isteği oluşturunuyordu. (6) Lazanyası da öyle. (7) Ve salonundaki şekerler de.

Mabel şaşırtıcı bir şekilde büyükbabamın teklifini reddetmişti! Ben de *kendi* Noel'imın berbat geçtiğini sanıyordum, oysa büyükbabamınki çok daha kötüydü. Ona yüzüğü verdiğinde Mabel bekâr hayatından memnun olduğunu, büyükbabamın onun kış erkek arkadaşı olduğunu ama yılın diğer zamanlarında farklı erkek arkadaşları olduğunu söylemişti. Tıpkı büyükbabamın kış olmayan aylarda farklı kız arkadaşları olduğu gibi. Ona yüzüğü iade edip parasıyla güzel bir yerde lüks bir tatile çıkmasını söylemişti.

Büyükbabam teklifini reddedeceğini aklından bile geçirmediğinden Mabel'ın önerisini değerlendirmek yerine birkaç saat sonra kalbi kırılmış bir halde doğruca New York'a dönmüştü! Bir de döndüğünde tatlı Lily'sinin şehirde çılgın bir gece geçirdiğini öğrenmişti. Resmen yirmi dört saat içinde dünyası başına yıkılmıştı.

Mabel'ın cevabının bizim ihtiyarın yararına olduğunu düşünüyordum.

Fakat büyükbabam gerçekten üzgün görünüyordu. Bu yüzden o akşamüzeri arkadaşlarıyla buluştuğunda ben de onunla gittim. Hepsi de büyükbabamın annemin bebekliğinden beri düzenli olarak görüştüğü eski dükkân sahipleri olduğundan büyükbabamın talihsiz Noel macerası konusunda fikirlerini söyleyebiliyorlardı. Çoğunun ismi karmaşıktı ve bir sürü sesli harf içeriyordu bu nedenle Langston ve ben onlara hep eski işyerlerinin adıyla hitap ederdik.

Mabel'ın tartışıldığı yuvarlak masa sohbeti şu şekilde geliyordu:

Bay Kanoli, büyükbabama, "Arthur, ona biraz zaman ver. Geri dönecektir," dedi.

Bay Manti: "Sen güçlü adamsın, Arthur! Bu kadın seni almadıysa biri alsa iyi olur!"

Bay Borş iç geçirdi. "Yahudi olmayanlar için kutsal olan bir günde evlenme teklifini reddeden bir kadın senin kalbine layık olabilir mi, Arthur? Sanmıyorum."

Bay Köri heyecanla konuştu: "Ben sana başkasını bulurum dostum!"

"Zaten New York'ta başka bir sürü hanım arkadaşı var," diye hatırlattım gruba. "O sadece..." Bunu söylemek beni mahvediyordu ama belirtmek istedim, "Mabel'la ciddi düşünüyor gibi görünüyor."

Şaşırtıcı bir şekilde bunu söylerken *Lilyccino*'m (Bay Kanoli'nin dükkânının başına geçen damadının nezaketen yaptığı, üzerinde rendelenmiş çikolata olan köpüklü süt) boğazıma kaçmadı. Büyükbabamın her zaman neşeli ve

canlı olan yüzü o kadar mahzun görünüyordu ki dayanamıyordum.

“Bu!” dedi büyükbabam arkadaşlarına yanında oturan beni göstererek. “Ne yaptığını biliyor musunuz? Dün gece bir partiye gitti! Eve de izinli olduğu saatten çok sonra döndü! Sanki Noel'im yeterince berbat değilmiş gibi bir de eve gelip panik yaşadım çünkü Lily ortada yoktu. Benden birkaç dakika sonra geldiğinde –*sabahın dördünde!*– dünya umurunda değildi.”

“Üç buçuk,” diye belirttim. Tekrar.

“Partide erkekler de var mıydı?” diye sordu Bay Mantı.

“Arthur bu çocuk o geç saatte dışarıda mıydı? Erkeklerin de olduğu yerde hem de?” dedi Bay Borş.

“Ona bir şey yapan erkeği öldürürüm,” dedi Bay Kanoli.

Bay Köri bana döndü. “Güzel, genç bir hanım asla...”

“Köpekleri yürüyüşe çıkarma vaktim geldi!” dedim. Bu yaşlılarla Kederli Kahve Dükkânı'nda bir dakika daha geçirirsem otuz yaşıma gelene kadar beni odama kilitleyip erkeklerden uzak durmama karar vereceklerdi.

Sızlanıp duran beylerin yanından ayrılıp en sevdiğim köpek müşterilerimle yakalamaca oynamaya gittim.

Parkta favori iki köpeğim var: Lola ve Dude. Biri Pug-Şivava kırması, diğeri de kocaman kahverengi bir Labrador'du. Birbirlerine gerçekten âşıklardı. Popolarını nasıl da hevesle kokladıklarından belli oluyordu.

Cep telefonumdan büyükbabamı aradım.

“Uzlaşmayı öğrenmen gerek,” dedim.

“Efendim?” dedi.

“Dude eskiden Lola’dan nefret ediyordu çünkü Lola çok küçük ve tatlı olduğu için tüm ilgiyi üzerine çekiyordu. Sonra ona iyi davranmayı öğrendi böylece kendisi de ilgi çekebiliyordu. Dude tıpkı senin yapman gereken gibi, uzlaştı. Mabel sırf teklifini reddetti diye ondan ayrılmak zorunda değilsin!”

Bu açıklama benim için çok fazlaydı, kabul ediyorum.

“On altı yaşındaki kızdan ilişki tavsiyesi mi alacağım?”

“Evet.” Böylesine bir tavsiyede bulunmak için fazla küçük olduğumu söylemesine izin vermeden telefonu kapadım.

Tatlı Lily olmayı bırakıp kendimi inatçı bir tipe, sıkı bir pazarlıkçıya dönüştürmeyi öğrenmeliydim.

Örnek verecek olursam:

Eğer gelecek sene eylülde Fiji’ye taşınmaya zorlanırsam –Langston, babam yeni işi kabul etmeye karar verirse eylülde başlayacağını söylemişti– yavru köpek talep edecektim. Suçluluk duygularını kullanarak istediğim şeyleri yaptırabileceğimi fark ettim ve bunu hayvan krallığını kurmak için kullanacaktım.

Köpek parkında Lola, Dude’u kovalarken ben de bankta oturuyordum. Yan bankta baklava desenli, geriye doğru düşmüş bere takan genç bir çocuğun gözlerini kısmış bana bakmakta olduğunu gördüm. “Lily?” diye sordu.

Ona daha dikkatli baktım.

“Edgar Thibaud!” diye homurdandım.

Benim oturduğum banka geldi. PS 41’de ortaokul yıllarımı cehenneme çevirmesinin ardından Edgar Thibaud *ne cüretle* beni tanıyıp bana yaklaşırdı?

Ayrıca.

Edgar Thibaud *ne cüretle* son birkaç yılda bu kadar... uzayabilirdi? Ve... bu kadar yakışıklı olabilirdi?

“Sen olduğundan emin olamadım ama sonra bir ayağındaki tuhaf botu ve diğerindeki yıpranmış Converse’i fark ettim ve o kırmızı ponponlu bereyi de hatırladım. Bu yalnızca sen olabiliydin. N’aber?”

N’aber mi? Böylesine normal mi davranıyordu yani? Hayatımı mahvetmemiş ve gerbilimi öldürmemiş gibi?

Edgar Thibaud yanıma oturdu. Koyu yeşil ve aslında güzel olan gözleri sanki barış çubuğu tüttürmüş gibi biraz puslu bakıyordu.

“Futbol takımımın kaptanıyım,” diye duyurdum.

Erkeklerle nasıl konuşulduğunu pek bilmiyordum. Yüz yüze yani. Muhtemelen bu yüzden olası bir romantik hissi yaratıcı bir şekilde ifade edebilme konusunda bir deftere bağımlı hale gelmiştim.

Edgar bu aptalca cevabıma güldü. Ama kötü bir gülüş değildi. Takdir eder gibiydi. “Tabii ki. Tıpkı eski Lily. Ortaokulda taktığın siyah çerçeveli gözlüğün bile duruyor.”

“Gizli dolaplar çevirdiğin için liseden atıldığını duydum.”

“Yalnızca uzaklaştırma aldım. Aslında tatil gibi oldu. Lily’ye de bakın, bunca zamandır beni yakından takip ediyormuş.” Edgar Thibaud kulağıma doğru eğildi. “Büyüyünce güzelleştiğini söyleyen oldu mu hiç? Yani uyumsuz güzellik.”

İyi bir şey mi söylemişti yoksa hakaret mi etmişti bilmiyordum.

Kulağıma çarpan nefesinin vücuduma alışılmadık bir ürperti yaydığındansa emindim.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Edgar Thibaud’yu... üstü çıplak bir şekilde hayal ettiğim pis düşüncelere kayan aklımı dağıtmak için havadan sudan konuşmam gerekiyordu. Yüzüme sıcak bastığını, kızardığımı hissedebiliyordum. Kurduğum cümle ise hiç de ateşli değildi: “Diğer herkes gibi Noel tatiline çıkmadın mı?”

“Ailem Colorado’da bensiz kayağa gitti. Onları fazla kızdırdım.”

“Ah, bu çok kötü.”

“Hayır, bilerek yaptım. Onların burjuva ikiyüzlülükleri olmadan geçirdiğim bir hafta cennet gibi.”

Edgar Thibaud konuşuyor muydu? Yüzüne bakmadan edemiyordum. Aradan geçen yıllarda nasıl bu kadar yakışıklı olabilmişti?

“Sanırım kız beresi takıyorsun,” dedim.

“Öyle mi?” dedi Edgar. “Güzel.” Kendinden memnun bir şekilde başını yana eğdi. “Kızları severim. Şapkalarını da.” Beremi almak için uzandı. “Alabilir miyim?”

Edgar Thibaud, ortaokuldaki eski Edgar gibi beremi kafamdan çekip, oynamaları için köpeklere atmak yerine onu almak için izin istediğine göre yıllar içinde gerçekten de evrim geçirmişti.

Çıkarabilmesi için başımı öne eğdim. Kırmızı ponponlu beremi başına geçirdi, ardından kendisininkini bana taktı.

Beresi çok sıcak ve... yasaklı hissettiriyordu. Bunu sevdim.

“Bu akşam benimle bir partiye gitmek ister misin?” diye sordu Edgar.

“Büyükbabam büyük ihtimalle izin vermez!” deyiverdim.

“Ee?” dedi Edgar.

Kesinlikle!

Belli ki Lily'nin, gelecekte mantıklı aşk tavsiyeleri vermesini sağlayacak erkek maceraları yaşamasının vakti gelmişti.

Kalbim Alaycı'ya takılmış bir halde Tompkins Parkı'na gelmiş olabilirdim ama karşımda Edgar Thibaud kanlı canlı duruyordu.

Sıkı bir pazarlıkçının gizli taktiği, ne zaman uzlaşması gerektiğini bilmektir.

Örneğin:

Fiji'ye taşınmaya zorlanırsam köpek isteyecektim.

Ama tavşana razı olacaktım.

on bir

–Dash–

27 Aralık

Kendimi yeniden Strand'de buldum.

Parti geç saatlere kadar sürmemişti; Priya'nın partileri Kùlkedisi saatinden de önce biterdi ve bu seferki de istisna olmamıştı. Akşamın büyük kısmında Sofia'yla birlikteydik ama odadan çıkıp insanlarla sosyalleşmeye başlayınca birbirimizle konuşmayı bırakıp kalabalıkla kaynaşmaya başladık. Yohnny ile Dov, arkadaşları Matthue'nun şiir okumasını izlemeye gittiler ve Thibaud partiye gelmedi bile. Sofia'yla yeniden yalnız kalana dek orada durabilirdim ama Boomer yaklaşık on üç bardak Mountain Dew içmişti ve tavanda başıyla delikler açma tehdidinde bulunuyordu. Sofia yeni yıla kadar burada olacaktı. Görüşmemiz gerektiğini söyledim ve o da evet, güzel olur dedi. Konuşmamız bu şekilde sonlandı.

Şimdi ertesi sabah saat on birdi ve ben kitapçıdaki rafların cezbedici çağrısına karşı koyarak Mark'ı bulacak ve gerekirse onu sorgulayacaktım. *Lanetli: Batının Kötü Cadısı*'ndaki tabut

taşıyanlar gibi, kolumun altına sıkıştırdığım kadın botuyla yürüyordum.

Danışmadaki adam zayıf, sarışın, gözlüklü ve tüvit ceketliydi. Yani aradığım kişi değildi.

“Selam,” dedim. “Mark burada mı?”

Adam kucağındaki Saramago romanından başını kaldırmadı bile.

“Ah, sapığı sen misin?”

“Ona sormam gereken bir şey var, hepsi bu. Bu da onu takip ettiğim ya da sapığı olduğum anlamına gelmez.”

Adam bu sefer bana baktı. “Soruya göre değişir ama değil mi? Yani eminim sapıkların da sorduğu sorular vardır.”

“Evet,” diye kabul ettim, “ama onların soruları genellikle, ‘Beni neden sevmiyorsun?’ ya da ‘Neden yanında ölemiyorum?’ şeklinde olur. Ben daha çok, ‘Bana bu botla ilgili ne söyleyebilirsin?’ tarzı bir soru soracağım.”

“Sana yardım edebileceğimi sanmıyorum.”

“Burası danışma değil mi? Bana bilgi vermekle yükümlü değil misin?”

Adam iç geçirdi. “Peki. Rafları düzenliyor. Şimdi şu bölümü bitirmeme izin verir misin?”

Ona teşekkür ettim ama çok da abartmadan.

Strand, yirmi sekiz kilometrelik kitaba ev sahipliği yapmasıyla gurur duyardı. Bunu nasıl hesapladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biri yirmi sekiz kilometreyi hesaplamak için tüm kitapları üst üste mi diziyordu? Yoksa kitapları yanyana dizip Mantattan’dan mesela Short Hills, New Jersey’ye yirmi sekiz kilometrelik bir köprü mü oluşturuyordu? Yirmi sekiz kilometre uzunluğunda raf mı vardı? Kimse bilmiyordu. Sadece kitapçı-

nın sözüne inanıyorduk çünkü bir kitapçıya da inanamazsanız kime inanabilirdiniz ki?

Ölçme yolları ne olursa olsun asıl gerçek Strand'in raflarla dolu çok fazla koridoru olduğuydu. Bu da düzinelerce dar aralığa girip çıkacağım anlamına geliyordu. Mark'ı Askeri Tarih bölümünde bulana kadar memnuniyetsiz müşterilerin, merdivenlerin ve rasgele bırakılmış kitap yığınlarının arasından geçmem gerekti. İç Savaş'ın tarihini anlatan resimli bir kitabın ağırlığıyla hafifçe eğilmişti ama tipi ve tavırları onu ilk gördüğüm zamanki gibiydi.

Sanki kendilerini bir anda aynı genelevin lobisinde bulan, aynı yemek kulübünün üyeleriymişiz gibi bir samimiyetle, "Mark!" dedim.

Bir saniyeliğine bana baktıktan sonra rafa döndü.

"Güzel bir Noel geçirdin mi?" diye devam ettim.

Winston Churchill'in biyografisinin bir cildini alıp suçlarcasına bana doğru savurdu. Kat kat gerdanlı başbakan aniden ortaya çıkan bu yarışmanın jürisiymişçesine kapaktan sakince bana bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Mark. "Sana bir şey söylemeyeceğim."

Botu kolumun altından çıkarıp Churchill'in suratının üzerine koydum.

"Bu botun kime ait olduğunu söyle."

Ayakkabıyı gördüğünde şaşırdığı belli oluyordu (Mark'ın, Churchill'in değil). Ayrıca tecrübelerime dayanarak botun sahibinin kim olduğunu bildiği gerçeğini benden saklamaya çalıştığını anladım.

Yine de dik kafalıydı. Yalnızca gerçekten mutsuz bir insanın olabileceği şekilde dik kafalıydı.

“Sana neden söyleyecekmişim?” dedi aksi bir tavırla.

“Eğer söylersen seni rahat bırakırım,” dedim. “Söylemezsen de başkası tarafından yazılmış bir James Patterson aşk romanı alıp sen pes edene kadar sesli bir şekilde okuyarak peşinde dolaşırım. *Daphne ve Harold’ın Hassas Üç Ayı’nı* mı tercih edersin yoksa *Cindy ile John’un Ebedi Aşk Yuvası’nı* mı? Seni temin ederim ki akıl sağlığın ve karizman bir bölüm bile dayanamaz. Üstelik bölümler çok ama çok kısa.”

Şimdi isyankârlığının ardındaki korkuyu görebiliyordum.

“Sen şeytansın,” dedi. “Biliyorsun, değil mi?”

Şeytan kelimesini genelde soykırımcılar için kullanıyor olsam da başımı onaylarcasına salladım.

Devam etti: “Söylersem aramayı ve buraya gelmeyi bırakacaksın. Bulduğun şey hoşuna gitmese de, anlaştık mı?”

Lily’ye acımasızca davranmıştı ama merakımın zirve yapmasına izin vermeyecektim.

“Aramayı keseceğim,” dedim sakince. “Strand’dan asla uzak duramam ama o masada senin oturduğun zamanlarda bir şey sormayacağıma söz veriyorum ve eğer kasada duruyorsan da sıramın bir başka kasiyere denk gelmesi için uğraşacağım. Bu yeterli olur mu?”

“Sinirlenmene gerek yok,” dedi Mark.

“Sinirlenmemiştim,” diye belirttim. “Hem de hiç. Eğer kitap satışı alanında ilerlemeyi planlıyorsan sinirlenmek ile nükte yapmak arasındaki farkı öğrenmeni tavsiye ederim. Aynı şey değiller.”

Bir kalem çıkarıp kolumun içini ona doğru uzattım.

“Adresi yaz da tatlıya bağlayalım.”

Kalemi alıp koluma biraz fazla bastırarak Doğu 22. Cade’de bir adres yazdı.

“Teşekkür ederim, bayım,” dedim botu geri alarak. “Bay Strand’e hakkında iyi şeyler söyleyeceğim!”

Koridordan çıkarken başımın yanından Amerikan denizciliğiyle alakalı bir güllenin geçtiğini hissettim. Güllenin onu yerine koyması için düştüğü yerde bıraktım.

İtiraf edeyim ki bir yanım kolumu yıkamak istiyordu. Mark’ın kitapçı çalışanından çok idam mahkûmlarınınkini anımsatan kargacık burgacık elyazısı yüzünden değildi. Hayır, silmek istediğim şey elyazısı değil, barındırdığı bilgiydi. Çünkü kolumda Lily’yle tanışmanın anahtarı vardı... ve onu kilide sokmak istediğimden emin değildim.

Sofia’nın sözleri aklımdan çıkmıyordu: Lily’nin kafamda yarattığım halini mi seviyordum? Eğer öyleyse gerçeğin bir hayal kırıklığından ibaret olması kaçınılmaz değil miydi?

Hayır, diye kendi kendimi temin etmek zorunda kaldım. *Kırmızı defterdeki kelimeleri kafanda yarattığın kız yazmadı. Kelimelere güvenmek zorundasın. Onlar kendilerinden başka bir şey yaratmazlar.*

Zili çaldığımda tüm binada yankılandığını duydum; kapıyı hizmetçinin açacağını düşündüren türden bir tonda çalıyordu. En az bir dakika boyunca aldığım tek karşılık sessizlik oldu; botu bir elimden diğerine geçirirken zili yeniden çalmam gerekip gerekmediğini düşünüyordum. Şahsi çıkarlarımdan çok kibarlığımın ender görülen bir şekilde ağır basmasıyla kendimi dizginledim ve karşılığında ayak sesleri ile dönen kilitlerle ödüllendirildim.

Kapıyı ne bir kâhya ne de hizmetçi açtı. Kapıdaki Madame Tussauds'daki güvenlik görevlisi kadındı.

"Sizi tanıyorum!" deyiverdim.

Yaşlı kadın bana uzun bir süre boyunca sertçe baktı.

"Ben de o botu tanıyorum," diye karşılık verdi.

"Evet," dedim. "Doğru."

Beni müzeden hatırlayıp hatırlamadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra kapıyı biraz daha açarak içeri girmemi işaret etti.

Aslında bir yanım Jackie Chan'in balmumu heykeli tarafından karşılanmayı bekliyordu. (Yani aslında kadının, işinin bir kısmını evine getirmiş olmasını bekliyordum.) Fakat antre antikalarla doluydu, sanki bir anda onlarca yıl öncesine adım atmıştım ve hepsi de 1940'lı yıllardan daha eski duruyordu. Kapının yanında, her birinin kendine özgü ahşap oyma kulpu olan en az on tane şemsiyeyle dolu bir şemsiyelik vardı.

Yaşlı kadın onlara baktığımı fark etti.

"Daha önce hiç şemsiyelik görmedin mi?" diye sordu kibirle.

"Bir kişinin on iki tane şemsiyeye ihtiyaç duyacağı anı hayal etmeye çalışıyordum. Bir sürü insanda bir tane bile yokken, bir kişide bu kadar çok olması biraz uygunsuz geldi."

Başını onaylarcasına sallayıp ardından, "Adın ne, genç adam?" diye sordu.

"Dash," diye cevap verdim.

"Dash mi?"

"Dashiell'in kısaltılmışı," diye açıkladım.

"Öyle olmadığını söylemedim," diye belirtti.

Beni görüşme salonu olarak adlandırılabilen bir odaya yönlendirdi. Perdeler o kadar kalın ve mobilyalar o kadar egzotikti

ki neredeyse bir köşede parmak güreşi yapan Sherlock Holmes ile Jane Austen'i görmeyi umdum. Görüşme odalarının sanıldığı gibi tozlu ve dumanlı değildi ama tüm ahşap doğramalar çok eski ve kumaşlar şaraba bulanmış gibi görünüyordu. Köşelerde ve şöminenin yanında diz hizasındaki heykeller vardı, raflar ise birbirleriyle konuşamayacak kadar yorgun profesörler gibi yan yana durup aşağı bakan kılıfsız kitaplarla doluydu.

Kendimi evde hissettim.

Yaşlı kadının işaretiyle bir kanepeye oturdum. Nefes aldığımda havanın eski para gibi koktuğunu fark ettim.

"Lily evde mi?" diye sordum.

Kadın karşıma oturup güldü.

"Benim Lily olmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Şey," dedim, "birkaç arkadaşım Lily'yle tanıştı ve sanırım seksen yaşında olsaydı bunu söylerlerdi."

"Seksen!" Yaşlı kadın şoke olmuş gibi yaptı. "Kırk üçü bir yaş bile geçmedim."

"Saygısızlık etmek istemem ama siz kırk üç yaşındaysanız o zaman ben de ceninim."

Arkasına yaslandı ve satın alacağı şeyi değerlendiriyormuş gibi beni inceledi. Saçları sıkıca topuz yapılmıştı ve dikkatli bakışlarının altında ben de kendimi topuzu kadar gergin hissediyordum.

"Cidden," dedim. "Lily nerede?"

"Yeğenimle oyalanmana izin verebilmem için niyetini anlamam gerek," dedi.

"Sizi temin ederim ki oyalanmak gibi bir niyetim yok," diye karşılık verdim. "Yalnızca onunla tanışmak istiyorum. Yüz yüze. Şey, biz..."

Elini kaldırarak sözümü kesti. "Mektuplaşma usulü flörtleşmenizden haberdarım. Gayet iyi ve hoş; iyi ve hoş olduğu sürece tabii. Sana bazı sorular sormadan önce biraz çay ister misin?"

"Ne tür çay teklif ettiğinize göre değişir."

"Ne kadar da sıkılgan bir çocuk! Sanırım Earl Grey."

Başımı iki yana salladım. "Tadı kalem talaşı gibi."

"Lady Grey."

"İçeceklere boynu vurulmuş hükümdarların isimleri verilmemeli bence. Çok ucuz görünüyor."

"Papatya?"

"Kelebek kanadı içsem aynı şey."

"Yeşil çay?"

"Ciddi olamazsınız."

Kadın başını onaylarcasına salladı. "Değildim."

"Çünkü hani mesela inekler otları çiğnerler ya? Çiğnerler, çiğnerler, çiğnerler... Yeşil çayın tadı da işte o ot çiğnemeyi bitirmiş inekle öpüşmek gibi."

"Naneli çay ister misin?"

"Yalnızca baskı altındayken."

"İngiliz kahvaltı çayı?"

El çırpıttım. "İşte o olur!"

Yaşlı kadın çayı getirmek için girişimde bulunmadı.

"Maalesef bitti," dedi.

"Sorun değil," dedim. "Bu sırada botunuzu ister misiniz?"

Botu ona uzattım, kadın aldı ama sonra bana geri uzattı.

"Bu bando günlerimden kalma," dedi.

"Orduda mıydınız?"

"Neşe ordusunda, Dash. Neşe ordusunda."

Arkasındaki kitaplıkta ölülerin küllerinin saklandığı çok fazla kap vardı. Onların dekor amaçlı mı durduğunu yoksa içinde akrabalarının kalıntıları mı olduğunu merak ettim.

“Peki, size başka ne söyleyebilirim?” diye sordum. “Yani, bana Lily’yi göstermeniz için?”

Ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Bir bakalım. Yatağını ıslatır mısın?”

“Ne?”

“Yatağını ıslatır mısın? Yatağını ıslatıp ıslatmadığını soruyorum.”

“Hayır, hanımefendi. Çarşaflarım kuru kalkıyorum.”

“Arada sırada birkaç damla bile mi olmuyor?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum.”

“Dürüstlüğünü ölçmeye çalışıyorum. En son okuduğun mecmua hangisi?”

“Vogue. Ama açık konuştuğumuz için söylüyorum; annemin banyosunda olduğum ve oldukça uzun süren bir bağırsak sorunu yaşadığım sırada okudum.”

“En sevdiğin sıfat nedir?”

Bu kolaydı. “İtiraf edeyim, *hayali* sıfatına karşı zaafım var.”

“Diyelim ki bir milyon dolarım var ve sana vermeyi teklif ediyorum. Tek koşulsuz parayı alırsan Çin’de bir adamın bisikletinden düşüp ölecek olmasını kabul etmen. Ne yaparsın?”

“Çin’de ya da başka yerde olmasının ne önemi olduğunu anlamadım. Parayı tabii ki almazdım.”

Kadın başını onaylarcasına sallamakla yetindi.

“Sence Abraham Lincoln eşcinsel miydi?”

“Kesin olarak söyleyebileceğim tek bir şey var, o da bana hiç asılmadığı.”

“Müzeye gider misin?”

“Sadece Papa kiliseye ne sıklıkla gidiyorsa o kadar.”

“George O’Keeffe tarafından yapılmış bir çiçek resmi görüşüğünde aklına ne gelir?”

“Bu sırf *vajina* demem için bir numara, değil mi? İşte. Söyledim. *Vajina*.”

“Otobüsten inerken özel olarak yaptığın bir şey var mı?”

“Şoföre teşekkür ederim.”

“Güzel, güzel,” dedi. “Şimdi bana Lily’yle ilgili niyetini söyle.”

Bir duraksama oldu. Belki fazla uzun bir duraksama. Çünkü açık konuşmam gerekirse niyetim hakkında pek düşünmemiştim. Bu da cevap verirken sesli düşünmem gerektiği anlamına geliyordu.

“Şey,” dedim, “onu dansa götürmeye gelmedim ya da birlikte bir kâse pudingi paylaşacağımız bir yere gitmeye. Oyalanma konusundaki fikrimi belirtmiştim zaten, ilk etkileşimlerimizin olgunluğuna dayanarak niyetimin oldukça saf olduğunu ama müzmin bir heves olma ihtimali taşıdığını söyleyebilirim. Şaşırtıcı derecede güvenilir bir kaynağım bana onunla ilgili kafamda çok fazla fikir üretmememi söylemişti ve ben de sözünü dinleme niyetindeyim. Ama cidden. Ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum. *Terra enigma*. Birlikte bir geleceğimiz olabilir ya da her şey heves de olabilir. İçimde, sizinle aynı hamurda yoğurulmuşsa iyi anlaşılabileceğimize dair bir his var.”

“Bence hâlâ kendini bulmaya çalışıyor,” dedi kadın. “Bu yüzden hamur konusunda yorum yapmayacağım. Ben onu neşe

kaynağı olarak görüyorum ve neşe kaynakları bazen yorucu olsalar da çoğunlukla...”

“Neşeliler mi?” diye önerdim.

“*Saflar*. Kendi umutlarıyla parlıyorlar.”

İç geçirdim.

“Ne oldu?” diye sordu kadın.

“Ben burnu havada bir tipim,” diye itiraf ettim. “Bilerek yaptığım bir şey değil. Ama yine de yapıyorum... Neşeli ve burnu havada pek de iyi bir birleşim değil.”

“Benim neden hiç evlenmediğimi öğrenmek ister misin?”

“Böyle bir soru aklımda yoktu,” diye itiraf ettim.

Yaşlı kadın kendisiyle göz teması kurmamı sağladı. “Beni dinle: Hiç evlenmedim çünkü çok çabuk sıkılıyordum. Bu, sahip olabileceğin korkunç, engelleyici bir özellik. Merakının kolayca uyanması çok daha iyi.”

“Anladım,” dedim. Ama anlamamıştım. Henüz değil.

Onun yerine odaya bakıp düşündüm: *Gittiğim yerler içinde en çok burası kırmızı bir defterin beni getirebileceği bir yere benziyordu.*

“Dash,” dedi yaşlı kadın. Sanki adımı elinde tutuyormuş da benim ona botu uzattığım gibi bana uzatıyormuş gibi.

“Evet?” dedim

“Evet?” diye tekrar etti.

“Sizce zamanı geldi mi?” diye sordum.

Koltuğundan kalkıp, “Bir telefon görüşmesi yapayım,” dedi.

on iki

(Lily)

26 Aralık

“Hâlâ gerbilleri öldürüyor musun?” diye sordum Edgar Thibaud’ya.

O akşam parti veren, okuldan arkadaşı olan bir kızın evinin dışında oturuyorduk.

Caddeden bakınca salonun penceresinden içerideki partiyi görebiliyorduk. Oldukça kibar bir ortama benziyordu. Gençlerin partisinden gelmesini beklediğiniz türde bir gürültü de çıkmıyordu. Salonda gezinip kutu meyve suyu ya da Mountain Dew ikram eden iki ebeveyn gördük, ki bu gürültü eksikliğini ve perdelerin açık olmasını açıklıyordu.

“Bu parti berbat geçecek,” dedi Edgar Thibaud. “Hadi başka bir yere gidelim.”

“Soruma cevap vermedin,” dedim. “Hâlâ gerbilleri öldürüyor musun, Edgar Thibaud?”

Eğer bana kinayeli bir cevap verirse yeni yaptığımız ateşkes, başladığı gibi bitecekti.

“Lily,” dedi Edgar Thibaud içten bir ifadeyle. Elimi tuttu. Terlemeye başlayan elim onun dokunuşuyla ürperdi. “Gerbilin için çok üzgünüm. Gerçekten. Canlı bir varlığa asla bilerek zarar vermem.” Dudakları, parmaklarıma pişmanlıkla dolu bir buse kondurdu.

Edgar Thibaud’nun birinci sınıfta gerbilleri öldürmekten mezun olup büyüteçle güneş ışınlarını bir araya toplayarak kurtları ya da bahçedeki diğer böcekleri kızartan dördüncü sınıf çocuklarına evrildiğini biliyordum.

Büyükbabamın arkadaşlarının bana tekrar tekrar söyledikleri şey doğru olabilirdi: Genç erkeklere güvenilmezdi. Niyetleri hiçbir zaman saf olmazdı.

Bu, Doğa Ana’nın büyük planı olmalıydı: Bu çocukları karşı konulamayacak derecede yakışıklı yapıyordu ki niyetlerinin saflığı konu dışı kalsın.

“Nereye gitmek istersin?” diye sordum Edgar’a. “Dokuzda evde olmam lazım yoksa büyükbabam çılgına döner.”

Büyükbabama ikinci kez yalan söylemiştim. Takımımız art arda yenildiği için acil bir tatil antrenmanı düzenlendiğini söylemiştim. Sırf Mabel denen kadın yüzünden üzgün olduğu için bunu yemişti.

Edgar Thibaud bebek taklidi yaparak konuştu. “Büyükbaban küçük Lily’nin geç saatte dönmesine izin vermiyor mu?”

“Bana kötü mü davranıyorsun?”

“Hayır,” dedi ciddileşerek. “Sana ve eve dönüş saatine saygı duyuyorum. Kısa ve gereksiz bebek konuşması için özür dilerim. Dokuzda evde olman gerekiyorsa sinemaya

gitmek için yeterince vaktimiz var demektir. *Büyükanneme Geyik Çarptı* filmini izledin mi?”

“Hayır,” dedim.

Yalan söyleme işinde giderek daha iyi oluyordum.

Tehlikeye kucak açmaya çalışıyorum.

Kendimi bir kez daha tuvalette Alaycı’yla konuşurken buldum. Sinemanın tuvaleti geçen gece gittiğim kulübün tuvaletinden biraz daha temizdi ve akşam seansı çocuklarla dolu değildi. Ama bir kez daha etrafım hayat ve hareketle capcanlıyken tek yapmak istediğim kırmızı deftere yazmaktı.

Sanırım tehlikenin bir sürü farklı türü var. Bazı insanlar için bu köprüden atlamak ya da tırmanması imkânsız dağlara tırmanmak olabilir. Diğerleri içinse basit bir gönül ilişkisi ya da sırf gürültü yaptıkları için gençleri almak için durmayan kötü otobüs şoförüne ağzının payını vermek olabilir. Oyunda hile yapmak ya da alerjin olmasına rağmen yer fıstığı yemek olabilir.

Benim için tehlike, ailemin koruyucu pelerininin altından çıkıp beni neyin —ya da kimin— beklediğini bilmememe rağmen, kendi dünyama adım atmak olabilir. Keşke sen de bu planın bir parçası olsaydın. Ama sen tehlikeli misin? Nedense bundan şüpheliyim. Hayal gücümün bir ürünü olduğundan korkuyorum.

Sanırım defter dışındaki hayatı tecrübe etmenin vakti geldi.

Yerime döndüğümde Edgar Thibaud şişman büyükanneye kahkahalarla gülüyordu. Film o kadar saçmaydı ki bakışlarımı perdeden çekip Edgar Thibaud’nun pazılarına odaklamaktan başka çarem yoktu. Büyüleyici kol kasları

vardı; ne fazla şişkin ne de fazla ince. Tam olması gerektiği gibiydiler. Gerçekten de büyülenmişim.

Edgar'ın kolunun ucundaki el kıpırdamaya karar verdi. Gözleri perdeden hiç ayrılmadı ama eli yavaşça bacağımın üzerine kondu. Bu sırada Edgar'ın ağzı geyiğin boynuzlarının korkunç bir katliam yaşayan büyükannenin üzerinden yeniden geçmesine gülmeye devam ediyordu.

Hareketinin cüretkârlığına inanamıyordum. (Hem ren geyiğinin hem Edgar'ın.) Tehlikeye hazırdım ama daha öpüşmemiştik bile. (Yani Edgar ve ben, ren geyiği ve ben değil. Hayvanları severdim ama o kadar da değil.)

İlk öpüşmem için hayatım boyunca beklemiştim. Tüm aşamaları atlayarak bunun mahvolmasına izin vermeyecektim.

Edgar Thibaud'nun eli köpek desenli eteğimin nakışlı köpeğinin üzerinde daireler çizmeye başlayınca, "*Hav hav*," dedim. Elini koltuğun kolçağına, pazılarına hayranlıkla bakmaya devam edebileceğim yere koydum.

Taksiyle eve dönerken Edgar'ın hırkamın düğmelerini açıp üzerimden çıkarmasına izin verdim. Eteğimi kendim çıkardım.

Eve döndüğümde büyükbabam beni bekliyor olabilir diye hırkayla eteğin altına futbol tişörtümü ve şortumu giymiştim. Çantamdan su şişesini çıkarıp yüzümü ve saçlarımı ıslattım ki terli görüneyim.

Evimin önünde durduğumuzda yolun 6.50 \$ tuttuğunu ve saatin 20.55 olduğunu gördüm.

Edgar bana yaklaştı. Her an olabileceğinin farkındaydım.

İlk öpücüğün sonsuza dek mutlu olunacak bir ilişkiye dönüşeceğine dair kendimi kandırmıyordum. Beyaz atlı prens saçmalıklarına da inanmıyordum. Ama ilk öpücüğümün pis kokan bir taksinin arka koltuğunda olacağına da inanmıyordum.

Edgar kulağıma fısıldadı: “Taksi parasının yarısını sen verebilir misin? Biraz sıkıntıdayım ve sende de yoksa eve taksiyle dönemem.” İşaretparmağı hızlıca enseme okşadı.

Bana daha fazla dokunmasını istiyor olsam da onu ittim. Tanrı aşkına, takside olmazdı sonuçta!

Edgar Thibaud’ya beş dolar verdim ve milyonlarca sessiz küfür savurdum...

Edgar’ın dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. “Bir sonrakinde ben ödeyeceğim,” diye mırıldandı. Ona yanağını çevirdim.

“Bunu benim için hiç kolaylaştırmayacaksın, değil mi, Lily?” dedi Edgar.

Dar kazağının altından bana göz kırpan pazısını görmezden geldim.

“Gerbilimi öldürdün,” diye hatırlattım.

“İstedğim şeyi elde etmek için kovalamayı severim, Lily.”

“İyi.”

Taksiden inip kapıyı çarptım.

Taksi bir sonraki durağına doğru yola çıkarken, “Tıpkı o ren geyiği gibi!” diye bağırdı Edgar pencereden.

27 Aralık

NEREDESİN?

Sanki Alaycı'yla çoğunlukla tuvaletteyken defter aracılığıyla iletişim kurmaya mahkûmdum.

Bugünün tuvaleti Alphabet City'de Doğu 11. Cadde'deki bir İrlanda barındaydı. Gündüz daha çok aile mekânı olan ve geceleri bara dönüşen yerlerdendi. Büyükbabam kafasını dağıtsın diye gündüz oraya gitmiştik.

Büyükbabama tekrar yalan söylemek istemediğim için gerçeği söyledim: Noel şarkıları söylediğim grubumla toplanacaktık. İsyankâr bir vegan olan öfkeli Aryn'e "İyi ki Doğdun" şarkısı söyleyecektik. Doğum günü 27 Aralık'tı ve yirmi bir yaşına girmişti.

Büyükbabama Edgar'a da oraya gelmesi için mesaj attığımı söylememiştim. Büyükbabam da bana Edgar Thibaud'nun doğum günü partisinde olup olmayacağını sormamıştı, yani ona yalan söylemiş sayılmazdım.

Aryn'in yirmi birinci doğum günü olduğu için koro grubum geleneksel Noel ilahileri söylemek yerine resmi olarak alkol alabilmesini kutlamak için içki şarkıları söylemeye karar vermişti. Ben bara gittiğimde gruptakiler dördüncü biralarını içiyorlardı. *Ve Mary McGregor / Ah, ne güzel bir kaltaktı*, diye şarkı söylüyorlardı. Edgar henüz gelmemişti. Şarkıda küfürlü kelimelerin söylendiğini duyunca hemen izin isteyip tuvalete gittim ve yeni bir şey yazmak için kırmızı defteri açtım.

Ama söyleyecek ne kalmıştı ki?

Alaycı'nın beni bulma ihtimaline karşı yine bir ayağıma bot, diğerine spor ayakkabı giymiştim ama tehlikeye kucak açacaksam defteri ona geri vermeyi unutarak Alaycıyla aramızdakileri mahvettiğimi kabullenmek zorundaydım. Oldukça umut vadeden teselli ödülüm Edgar Thibaud tehlikesinde uzlaşmalıyım.

Telefonum çaldı ve ekranda Dyker Heights'taki Noel ışıklarıyla muazzam bir şekilde süslenmiş evin fotoğrafı belirdi. Telefonu açtım. "İki gün sonra mutlu Noeller, Carmine Amca." Noel'de defteri ondan aldığımı ama ona Alaycıyla ilgili hiçbir şey sormadığımı fark ettim. "Defteri evine bırakan çocuğu gördün mü?"

"Görmüş olabilirim, Lily'ciğim," dedi Carmine Amca. "Ama bunu konuşmak için aramadım. Duyduğum kadarıyla büyükbaban Florida'dan erken dönmüş ve orada işler pek iyi gitmemiş. Bu doğru mu?"

"Evet. Şimdi, şu çocukla ilgili olarak..."

"Onunla ilgili bilgi edinemedim, tatlım. Gerçi çocuk enteresan bir şey yapmış. Bahçede beş metrelik kırmızı askerin yanına koyduğumuz devasa fındıkkıran var ya..."

"Teğmen Clifford Dog mu? Evet?"

"Şey, gizemli arkadaşın kırmızı defteri bırakırken bir şey daha bırakmış. Hayatımda gördüğüm en çirkin kuklayı."

Alaycı bunu yapmış olamazdı. Yapmış mıydı?

"Muppet filmi için makyaj yapmış gibi görünen bir Beatles üyesine benziyor mu?"

"Öyle de denebilir," dedi Carmine Amca. "Gerçekten kötü bir makyaj."

Telefonum bir kez daha çaldı; bu defa ekranda Bayan Basil E.'nin evindeki kütüphanesinde bağdaş kurmuş çay içerken çekilmiş en sevdiğim fotoğrafı belirdi. Büyük teyze Ida şu an ne konuşmak istiyor olabilirdi ki? Muhtemelen o da büyükbabamla ilgili konuşmak istiyordu ama aklımda çok daha önemli şeyler vardı; Alaycı için özel olarak, *sev-gimi katarak* yaptığım Alaycı Kukla'nın onun tarafından düşüncesizce bir fındıkkıranın içine terk edilmiş olduğunu öğrenmiştim!

Bayan Basil E.'nin aramasını görmezden gelerek konuşmaya devam ettim. "Evet. Büyükbabam. Morali bozuk. Lütfen onu ziyarete gel ve sürekli nereye gittiğimi sormayı kesmesini söyle. Ayrıca şehre bir sonraki gelişinde o *güzel* kuklayı bana getirebilir misin?"

Carmine Amca, "Seni seviyorum, evet evet evet," diye şarkı söyleyerek karşılık verdi.

"Çok meşgulüm," dedim.

Amcam, "Bir bileti var," diye şarkı söylemeye devam etti. "Ama umurunda değil!"

"Büyükbabamı ara. Seninle konuşmak onu mutlu edecektir. Öptüm, görüşürüz." Son bir şey daha eklemekten edemedim: "İyi günler, gün ışığım," diye şarkıya devam ettim.

"Güzel bir şekilde kendimi iyi hissediyorum," diye karşılık verdi.

Böylece konuşmamız sona erdi. Bayan Basil E.'nin bana sesli mesaj bırakmış olduğunu gördüm ama dinleyesim gelmedi. Defterin ve Alaycı Kukla'yı bir kenara atan

Alaycı'yı mükemmel biri olarak hayal edişimin matemini tutmalıydım.

Deftere son bir şey yazarak onu belki de sonsuza dek kapadım.

Çok derin bir sevgiye kapıldım.

Parti barın arkasındaki bahçedeki masaya taşınmıştı. Aralık sonunda hava artık kışa yaraşacak kadar soğuktu ve grup sıcak içkileriyle toplanmıştı.

Beyaz bir Noel düşünüyorum, diye şarkı söylüyorlardı. Söylemesi bilhassa güzel olan bir şarkıydı. Yumuşak ve hoştu; kar yağmak üzereyken sessizleşen ve güzelleşen dünyaya çok uyuyordu.

Ben tuvaletteyken Edgar Thibaud gelmiş ve onlara katılmıştı. “Beyaz Noel”i söyledikleri sırada yumruğunu ağzına götürmüş, ritim tutuyor ve, “Hadi... kar... kar... yağdır Mary McGregor’a,” diye rap yapıyordu. Benim masaya yaklaştığını görünce korodakilerin şarkısına katılarak doğaçlama yaptı: “Tıpkı eskiden tanıdığım beyaz zambak gibi...”

Şarkı bittiğinde öfkeli Aryn bana döndü. “Hey, Lily. Şovenist, emperyalist arkadaşın Edgar Thibaud var ya?”

“Evet?” derken Edgar Thibaud’ya bir lakap takmasını bekleyerek beremin kırmızı ponponlarıyla kulaklarımı kapamak üzereydim.

“İyi bir bariton. Bir erkeğe göre.”

Shee’nah, Antwon, Roberta ve Melvin kadehlerini Edgar Thibaud’ya kaldırdılar. “Edgar’a!” diyerek tokuşturdular.

Aryn kadehini kaldırdı. “Bugün benim doğum günüm!”

Grup yeniden kadeh kaldırdı. “Aryn’e!”

Edgar Thibaud, “İyi ki Doğdun” şarkısının Steve Wonder versiyonunu söyledi. “İyi ki doğdun! İyi ki doooooğduuunnn...” derken gözlerini kapayıp dalgınca başını salladı ve piyano çalan kör bir adammış gibi ellerini masanın üzerine koydu.

Aryn kesinlikle sarhoştu çünkü normalde böyle uygun-
suz bir performans onu deliye döndürürdü. Bunun yerine,
“Doğum günümün resmi tatil olmasını istiyorum!” diye
bağırdı. Sandalyesine çıkıp duyma mesafesindekilere, “Mil-
let, bugün benden izinlisiniz!” diye seslendi.

Noel ve yılbaşı arasındaki haftada olduğumuz için za-
ten herkesin tatilde olduğunu ona hatırlatmak saçma geldi.

“Ne içiyorsun sen?” diye sordum Aryn’e.

“Nane şekerli içki!” dedi. “Denesene!”

Tehlikeyle flört ettiğim için içkisinden bir yudum aldım.

Tadı gerçekten de nane şekerı gibiydi... fakat daha
güzeldi! Noel’den birkaç hafta önce çıktığımız turlarda
grubumun neden naneli içki paylaşma huyu edindiğini
anlayabiliyordum.

Lezzetliydi.

Edgar’a baktım. Cep telefonuyla birinde bando botu,
diğerinde spor ayakkabısı olan ayaklarımın fotoğrafını çe-
kiyordu. “Botunun diğer tekini bulmak için arama emri
çıkartıyorum,” dedi ve Gossip Girl müdavimiymişçesine
Gönder tuşuna bastı.

Korodakiler güldü. “Lily’nin botlarına!” Bardaklar ye-
niden tokuşturuldu.

Lezzetli içkiden biraz daha istiyordum. Ve tehlikeden.

“Ben de kadeh kaldırmak istiyorum,” dedim. “Kim içeceğinden bir yudum almama izin vermek ister?”

Melvin’in bardağına uzanırken kırmızı defter hâlâ omzumda asılı olan çantamdan düştü.

Defteri yerde bıraktım.

Neden uğraşacaktım ki?

Grup –ve artık tüm bar– “Li-liiii! Li-liiii!” diye tezahürat ediyordu.

Masanın üzerinde dans edip yumruğumu kaldırarak Beatles şarkısının punk versiyonunu söylüyordum. “Uzun! Soğuk! Yalnız! Bir! Kış! Oldu!”

Onlarca ses, “İşte güneş çıkıyor,” diye şarkıya eşlik etti.

Yalnızca üç yudum naneli, dört yudum sıcak içki ve beş yudum da Shee’nah’nın Shirley Temple’ından içmiştim ve beni parti kızına çevirmeye yetmişti. Kendimi şimdiden değişmiş hissediyordum.

Noel’den beri çok şey olmuştu ve hepsi de barın zemninde bırakmaya karar verdiğim defterle başlamıştı. Artık değişmiş bir kızdım; hayır, *kadındım*.

Yalancı olmuşum. Gerbil katiliyle flört eden bir Lily’ydim. Sadece altı yudumla kazağının ikinci düğmesini açıp dekoltesini gösteren Mary MacGregor’dum.

Ama gerçek Lily –fazla çakırkeyif ve uykuya/kusmaya ihtiyacı olan on altı yaşındaki kız– merkezindeki parti kızı Lily’nin olduğu bu amacından sapmış partide kendini rahat hissetmiyordu.

Kışın erken karanlığı çökmüştü; saat daha altı olmasına rağmen hava kararmıştı ve yakın zamanda eve gitmezsem

büyükbabam beni aramaya buraya gelebilirdi. Ama eğer eve gidersem büyükbabam biraz... *biraz*... sarhoş olduğumu anlardı. Alkol sipariş etmemiş olmama ve bana servis yapılmamasına rağmen başkalarının içkilerinden içmiştim. Ayrıca büyükbabam, Edgar Thibaud'yu da öğrenebilirdi. Ne yapacaktım?

Bara yeni bir grup insan girdiğinde onlar da partiye katılmadan önce şarkı söylemeyi ve dans etmeyi kesmem gerektiğini biliyordum. Zaten yeterince abartmıştım.

Zaman daralıyordu. Sandalyemden atlayıp Edgar'ı bahçenin kuytu bir köşesine çektim. Beni eve başım derde girmeden nasıl bırakacağını açıklamasını istiyordum.

Beni öpmesini istiyordum.

Artık kar yağmasını istiyordum; buz gibi havadan ve gri gökyüzünden anlaşıldığı üzere her an yağabilirdi.

Diğer botumu istiyordum çünkü spor ayakkabı giydiğim ayağım gerçekten üşümeye başlamıştı.

Sesimin seksi çıkmasına uğraşarak, "*Edgar Thibaud*," diye mırıldandım. Kendimi onun sıcak, taş gibi vücuduna yasladım. Yaklaşan dudakları için dudaklarımı araladım.

İşte bu.

Sonunda.

Bunun için gözlerimi kapamak üzereydim ki gözücüyla yakında duran genç bir erkeğin, ihtiyacım olan bir şeyi elinde tuttuğunu gördüm.

Botum.

Edgar Thibaud çocuğa döndü. "Dash?" dedi şaşkınlıkla.

Bu çocuk -ismi belli ki Dash'ti- bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

“O yerdeki bizim kırmızı defterimiz mi?” diye sordu bana.

O olabilir miydi?

“Adın *Dash* mi?” dedim. Geçirdim. Ağzımın sunacağı bir saçmalık daha vardı. “Eğer evlenirsek ben Bayan Dash olacağım yani!”

Kahkahalara boğuldum.

Ardından Edgar Thibaud’nun kollarında kendimden geçtiğime eminim.

on üç

–Dash–

27 Aralık

“Lily’yi nereden tanıyorsun?” diye sordu Thibaud.

“Tanıdığımдан emin değilim,” dedim. “Ama cidden, ne bekliyordum ki?”

Thibaud başını iki yana salladı. “Her neyse, dostum. Bar-dan bir şey ister misin? Aryn çok seksi, yirmi bir yaşında ve *herkese* ısmarlıyor.”

“Sanırım bu akşam Yeşilaycıyım,” dedim.

“Sanırım burada verdikleri tek yeşil şey *Mojito*. Başının çaresine bak, dostum.”

Sanırım Lily de kendi başının çaresine bakıyordu. Thibaud kendinden geçmiş haldeki Lily’yi yakındaki bir banka oturttu.

“Beni öpüyor musun?” diye mırıldandı Lily.

“Pek sayılmaz,” diye fısıldayarak cevap verdi Thibaud.

Gökyüzüne bakarak *heba olmak* sözünü icat eden dâhinin kim olduğunu düşündüm çünkü her kimse bu kadar doğru bir şey söylediği için övgüyü hak ediyordu. Ne kadar heba olmuş

bir kızdı. Ne kadar heba olmuş bir umuttu. Ne kadar heba olmuş bir akşamdı.

Böylesi bir durumda verilebilecek doğru tepki oradan çekip gitmek olurdu. Ama bir öküz olmadığım için kendimde bunu yapacak öküzlüğü bulamadım. Bu yüzden tam tersi kendimi Lily'nin spor ayakkabısını çıkarıp ayağına teyzesinin diğer bortunun giydirirken buldum.

“Geri dönmüş!” diye mırıldandı.

“Hadi,” dedim hafifçe, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak. Bunu duyacak halde değildi.

“Tamam,” dedi. Ama kıpırdamadı.

“Seni eve götürmeliyim,” dedim.

Sallanmaya başladı. Sonunda başını iki yana salladığını fark ettim.

“Ev olmaz. Eve gidemem. Büyükbabam beni öldürür.”

“Eh, senin ölümüne katkıda bulunma niyetim yok,” dedim.

“Seni teyzene götüreceğim.”

“Bu çok çok çok iyi bir fikir.”

Lily'nin arkadaşlarının hakkını vermeliydim; onun için endişelenmişlerdi ve iyi olacağından emin olmak istiyorlardı. Thibaud'nun ise hakkını veremeyecektim çünkü doğum günü kızıyla o kadar ilgiliydi ki gittiğimizi fark etmedi bile.

“Drozofila,” dedim, kelimeyi hatırlayarak.

“Ne?” diye sordu Lily.

“Neden kızlar hep yalnızca bir drozofilanın dikkat süresine sahip erkeklerden hoşlanır?”

“Ne?”

“Meyve sineği. Meyve sineğinin dikkat süresine sahip erkekler.”

“Çünkü yakışıklılar?”

“Şu an dürüst olmanın sırası değil,” dedim.

Taksi çağırmanın sırasıydı. Çoğu Lily'nin araba çarpmış yol tabelası gibi bana yaslandığını görmüş ve yanımızdan geçip gitmişti. Sonunda iyi bir adam durup bizi aldı. Radyoda *country* müziği çalıyordu.

“Doğu 22. Cadde, Gramercy Parkı,” dedim.

Lily'nin yanımda uyuyakalacağını sanmıştım. Ama bunun yerine olanlar daha da kötüydü.

“Üzgünüm,” dedi. Sanki bir musluk açılmıştı ve oradan yalnızca tek bir düşünce akabiliyordu. “Çok üzgünüm. Ah, Tanrım, o kadar üzgünüm ki inanamıyorum. Defteri bilerek düşürmedim, Dash. Ve ben... yani, sadece çok üzgünüm. Orada olacağını hiç düşünmemiştim. Ben sadece oradaydım. Ve Tanrım, çok üzgünüm. Gerçekten, gerçekten üzgünüm. Eğer şu an taksiden inmek istersen seni kesinlikle anlarım. Kesinlikle tüm ücreti öderim. *Hepsini*. Üzgünüm. Bana inanıyorsun, değil mi? Çok, çok ÇOK üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedim. “Gerçekten, sorun değil.”

Tuhaf bir şekilde sorun değildi. Tek suçladığım kendi aptal beklentilerimdi.

“Hayır, sorun. Gerçekten üzgünüm.” Öne eğildi. “Şoför bey, ona üzgün olduğumu söyleyebilir misiniz? Böyle olmaması gerekiyordu. Yemin ederim.”

“Kız üzgünmüş,” dedi sürücü, dikiz aynasından bana acıyan bir bakış atarak.

Lily arkasına yaslandı. “Gördün mü? “O kadar üz...”

Onu dinlemeyi bırakmam gerekiyordu. Yoldaki insanlara, arabalara bakmam gerekiyordu. Taksicinin, nereden döneceğini

bildiğinden emin olmama rağmen ona nereden döneceğini söylemem gerekiyordu. Eve geldiğimizde ve taksinin parasını ödediğimde (bu daha da çok özür dilemesine sebep olmuş olsa da), Lily'yi dikkatlice taksiden indirip merdivenlerden çıkardığımda onu hâlâ dinlemiyordum. İnerken başını çarpmasını nasıl önleyeceğim, hâlâ elimde olan spor ayakkabısını düşürmeden onu merdivenlerden nasıl çıkaracağım bir fizik problemi haline gelmişti.

Daha zile basmadan kapının kilidi dönünce yeniden duymaya başladım. Lily'nin teyzesi bize bakıp, "Aman Tanrım," dedi. Aniden özür sağanağı yaşlı kadına yöneldi. Lily'yi tutuyor olmasaydım bunu gitmem için bir fırsat olarak görebilirdim.

"Beni takip edin," dedi kadın. Bizi evin arka tarafındaki bir odaya götürdü ve Lily'yi yatağa oturtmama yardım etti. Lily artık ağlamak üzereydi.

"Böyle olmamalıydı," dedi bana. "Olmamalıydı."

"Sorun değil," dedim ona yeniden. "Hiç sorun değil."

"Lily," dedi teyzesi, "ikinci çekmecedeki hâlâ pijamaların duruyor olmalı. Sen üzerini değiştirirken ben de Dash'i geçireceğim. Büyükbabanı da arayıp burada benimle olduğunu, iyi olduğunu söyleyeceğim. Yarın sen hatırlayacak durumdayken bir bahane buluruz."

Odadan çıkmadan önce dönüp ona son kez bakma hatasında bulundum. Yürek burkan bir görüntüydü, gerçekten... orada afallamış gibi öylece oturuyordu. Sanki tuhaf bir yerde uyanmış gibiydi fakat henüz uyumadığını ve olanların rüya olmadığını biliyordu.

"Gerçekten," dedim. "Sorun değil."

Kırmızı defteri cebimden çıkarıp şifoniyerin üzerine bıraktım.

“Onu hak etmiyorum!” diye itiraz etti.

“Tabii ki ediyorsun,” dedim kibarca. “Sen olmasan o kelimelerin hiçbiri var olmazdı.”

Koridordan bizi izleyen teyzesi odadan çıkmamı işaret etti. Yeterince uzaklaştığımızda, “Bu hiç de Lily’nin yapabileceği bir şey değil,” dedi.

“Hepsi çok saçmaydı,” dedim. “Lütfen ona özür dilemesine gerek olmadığını söyleyin. Bunu biz uydurduk. Ben asla onun kafasındaki erkek olmayacaktım. O da benim kafamdaki kız olmayacaktı. Sorun değil. Gerçekten.”

“Bunu neden ona kendin söylemiyorsun?”

“Çünkü istemiyorum,” dedim. “Şu anki hali yüzünden değil, normalde böyle biri olmadığını biliyorum. Deftere yazmak kadar kolay olmasının imkânı yok. Bunu şimdi anlıyorum.”

Kapıya gittim.

“Sizinle tanışmak bir zevkti,” dedim. “İkram etmediğiniz çay için teşekkür ederim.”

“O zevk bana ait,” diye karşılık verdi yaşlı kadın. “Daha sonra yine gel.”

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Sanırım ikimiz de gelmeyeceğimi biliyorduk.

Dışarı çıktığımda biriyle konuşmak istedim. Ama kiminle? Böyle anlarda, biriyle konuşmaya en çok ihtiyacınız olduğu anlarda dünyanın ufacık görünürdü. Boomer yaşadıklarını asla anlamazdı. Yohnny ve Dov anlayabilirdi ama onlar da o kadar çift modundalardı ki ağaçları eşleştirmekle meşgul oldukları için ormanı görebileceklerinden şüpheliydim. Sofia’nın da artık Amerika’da telefonu yoktu.

Ebeveynlerim?

Bu gülünç bir fikirdi.

Eve yürümeye başladım. Telefonum çaldı.

Ekrana baktım:

Thibaud.

Derinlerde yatan çekincelerime rağmen açtım.

“Dash!” diye bağırdı. “Neredesiniz?”

“Lily’yi eve bıraktım, Thibaud.”

“İyi mi?”

“Endişelendiğin için minnettar olacaktır, eminim.”

“Bir baktım yoksunuz.”

“Sana ne diyeceğimi bile bilmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

İç geçirdim. “Yani şöyle ki... benim asıl anlamadığım nasıl böylesine bir öküz olabildiğin.”

“Bu hiç adil değil, Dash.” Thibaud gerçekten de kırılmış gibiydi. “Onu kesinlikle önemsiyorum. Bu yüzden aradım. Çünkü önemsiyorum.”

“İşte bu da öküz olmanın iyi yanlarından biri; ne zaman önemseyip ne zaman önemsemeyeceğini seçebiliyorsun. Sen önemsemediğinde ise biz geride kalanlar uğraşıyoruz.”

“Dostum, çok fazla düşünüyorsun.”

“Dostum, ne var biliyor musun? Haklısın. Ve sen de yeterince düşünmüyorsun. Böylece sen sürekli kazık atarken ben de sürekli kazık yiyen oluyorum.”

“Yani kızdı mı?”

“Cidden umurunda mı?”

“Evet! Lily çok büyümüş, Dash. Onun havalı olduğunu düşünüyordum. Yani kendinden geçene kadar. Kızlar kendile-

rinden geçtiğinde onlara asılamıyorsun. Ya da kendilerinden geçmek üzerelerken.”

“Ne kadar da centilmensin.”

“Tanrım, sen cidden kızgınsın! Siz eskiden sevgili falan mıydınız? Senden hiç bahsetmedi. Bilseydim yemin ederim ki onunla flört etmezdim.”

“Yine centilmenlik yapıyorsun. Âdeta şövalyeliğe adaysın.”

Thibaud yeniden iç geçirdi. “Bak ben sadece onun iyi olduğundan emin olmak istedim. Hepsi bu. Ona sonra arayacağımı söyle olur mu? Ve sabah kendini çok kötü hissetmemesini umduğumu. Bol bol su içmesini söyle.”

“Kendin söylemen gerekecek, Thibaud,” dedim.

“Telefonunu açmadı.”

“Ben yanında değilim. Çıktım, Thibaud. Gidiyorum.”

“Sesin üzgün geliyor, Dash.”

“Telefon iletişimindeki olumsuzluklardan biri de bu: yorgunluk çoğu zaman üzüntüyle karıştırılıyor. Ama ilgin için teşekkürler.”

“Geri gelmek istersen hâlâ buradayız.”

“Biri bana asla geri dönülmediğini söylemişti. Bu yüzden ilerlemeyi seçiyorum.”

Telefonu kapadım. Yaşamının verdiği bitkinlik o kadar fazlaydı ki daha fazla konuşamayacaktım. En azından Thibaud’yla. Ayrıca evet, biraz üzgündüm de. Ve öfkeli. Ve kafası karışık. Ve hayal kırıklığına uğramış. Hepsi çok yorucuydu.

Yürümeye devam ettim. 27 Aralık için fazla soğuk değildi ve tatil için gelenler kalabalıklar halinde dışarıdaydı. Sofia’nın, ailesinin Kırk Sekizinci Cadde’deki Belvedere’de kaldığını söylediğini hatırladım ve o yöne doğru yürümeye

koyuldum. Times Meydanı'nın tüm parlaklığı havaya yayılırken ışığa doğru yavaş yavaş yürüdüm. Turistler hâlâ kalabalıklar halinde toplanıyorlardı ama artık Noel geçtiği için o kadar canımı sıkıyorlardı. Özellikle Times Meydanı'nda herkes sırf *burada olmaktan* mest oluyordu. Benim gibi her yorgun ruha karşılık neon ışıklara tuhaf bir hayranlıkla bakan en az üç surat düşüyordu. Her ne kadar taştan bir kalbe sahip olmak istesem de bu dokunaklı neşe insan kalbinin ne kadar sızıntılı bir organ olduğunu hissettiriyordu.

Belvedere'e ulaştığımda numarasını bulup Sofia'nın odasına bağlandım. Altı kez çaldıktan sonra telesekretere düştü. Telefonu yerine bırakıp lobideki koltuklardan birine oturdum. Onu beklemiyordum; sadece nereye gideceğimi bilmiyordum. Lobide sürekli bir koşuşturma vardı; misafirler şehir hakkında ve birbirleri hakkında konuşuyorlardı, bazıları yeniden kendini sokaklara vurmaya hazırlanıyordu. Ebeveynler gezmekten yorulmuş çocuklarını sürüklüyorlardı. Çiftler yaptıkları ya da yapmadıkları şeyler hakkında birbirlerine laf atıyorlardı. Diğer çiftler ise yarım yüzyıldır genç olmamalarına rağmen gençler gibi el ele tutuşuyorlardı. Artık Noel müziği duyulmuyordu ki bu daha sahici bir sıcaklık yaratıyordu. Ya da belki sadece bana öyle geliyordu. Belki gördüğüm her şey sadece bana öyle geliyordu.

Bunu yazmak istedim. Lily yalnızca benim onunla ilgili yarattığım bir düşünceden, Lily *kavramından* ibaret olsa da onunla paylaşmak istedim. Lobinin yanındaki ufak hediyelik eşya dükkânından altı tane kartpostal ve bir kalem aldım. Sonra tekrar oturdum ve bıraktım düşüncelerim aksın... Bu kez Lily'ye yazmıyordum. Herhangi bir şeye yönelik yazmıyor-

düm. Su gibi akıp yolunu bulacaktı... ya da kan gibi. Nereye gitmesi gerekiyorsa oraya gidecekti.

1. Kartpostal: New York'tan Sevgiler!

Burada doğup büyümüş biri olarak bu şehrin bir turistin gözünden nasıl görüldüğünü hep merak etmişimdir. Hayal kırıklığı yarattığı oluyor mudur? New York'un her zaman şanına layık olduğuna inanmak zorundayım. Binalar gerçekten de anlatıldığı kadar uzun. Işıklar gerçekten de o kadar parlak. Gerçekten de her köşede ayrı bir hikâye var. Ama yine de şoke edici olabilir. O yürüyen milyonların içinde sadece tek bir hikâye olduğunuzu fark etmek yani... Havayı doldursalar da parlak ışıkları hissetmemek. Uzun binaları görmek ve yalnızca yıldızların hasretini çekmek.

2. Kartpostal: Broadway Bebesiyim!

Bir yabancıyla konuşmak neden daha kolay? Bağlanmak için neden bağlantı olmamasına ihtiyaç duyuyoruz? Bu kartın başına "Sevgili Sofia", "Sevgili Boomer" ya da "Sevgili Lily'nin Büyük Teyzesi" yazarsam, sonraki yazacağım kelimeler değişmez mi? Tabii ki değişir. Ama asıl soru şu: "Sevgili Lily" yazmak yalnızca "Sevgili Kendim" demenin başka bir yolu mu? Bundan fazlası olduğunu biliyorum. Ama bir yandan da daha az...

3. Kartpostal: Özgürlük Heykeli

Senin için şarkı söylüyorum. Ne kadar olağanüstü bir söz.

"Dash?"

Başımı kaldırdığımda Sofia, elinde Hedda Gabler'in afişiyle karşımda duruyordu.

“Selam, Sofia. Dünya ne kadar da küçük!”

“Dash...”

“Yani, şu an içinde sadece ikimiz olsak mutlu olurum demek istiyorum. Ve bunu kesinlikle sohbet maksatlı söylüyorum.”

“Kesin olman hep hoşuma gitmiştir.”

Lobide ailesine bakındım. “Annenle baban seni yalnız mı bıraktılar?” diye sordum.

“Bir şeyler içmeye çıktılar. Ben dönmeye karar verdim.”

“Anladım.”

“Evet.”

Ayağa kalkmadım. O da yanıma oturmadi. Orada öylece durup birbirimize baktık ve bir an için birbirimizi gördük ve sonra bir an daha öyle kaldık ve bir an daha. Olacaklara dair hiç şüphe yoktu. Bunun nereye gittiğiyle ilgili hiç şüphe yoktu. Konuşmamıza gerek bile yoktu.

on dört

(Lily)

28 Aralık

Hayali: sıfat (haya:li): 1. Gerçekte var olmayan, gerçek olmayan, fantastik, ütopik.

Bayan Basil E.'nin dediğine göre Alaycı'nın –yani Dash'in– en sevdiği sıfat hayaliydi. Zaten bu Strand'de bulduğu kırmızı deftere cevap verip oyunu devam ettirmesinden belliydi. Ta ki hayalindeki Lily'nin aksine gerçek Lily'nin ona *hayali* bir macera yaşatmak yerine onu *suratsız* (3: Aksi, huysuz) biri haline getirdiğini keşfedene dek.

Her şey heba olmuştu.

Gerçi *hayali*'nin tahminen 1627 yılına dayanan kökeni kelimeyi her şeye rağmen sevmemi sağlamıştı; Alaycı'yla (Yani *DASH*!) iletişimimize atfen kullanılma ihtimalini mahvetmiş olsam da... Bayan Mary Poppencock'ın eski İngiltere'nin Thamesburyshire kasabasındaki sazdan çatılı taş kulübesine girip kocasına, “Bay Bruce, yeşil kırlarımıza

yağmur yağdığı zamanlarda sızdırmayan bir çatımızın olması harika olmaz mıydı?” diye sorduğunu hayal edebiliyordum. Ve Bruce Poppencock da ona, “Hanım, bugün ne kadar hayali fikirlere kapılıyorsun,” diyordu. Bayan P. de buna karşılık olarak, “Efendi P., bir kelime uydurdunuz! Hangi yıldayız? 1627 civarı olmalı! Hadi kimsenin unutmaması için bu –tahmin ettiğimiz– yılı bir taşla kazıyalım. Hayali! Tanrım, sen bir dâhisin. Babam beni seninle evlenmeye zorladığı ve her sene hamile bırakmanı sağladığı için çok mutluyum.”

Başucu kitaplarına düşkün olan Bayan Basil E. içinden oldukça sert kahve kokusu yayılan çaydanlık tepsisiyle salona geldiği sırada ben de sözlüğü ciltli Modern Şiirler kitabının yanına bıraktım.

“Ne öğrendik, Lily?” diye sordu Bayan Basil E. bana bir fincan kahve doldururken.

“Başkalarının içkilerinden çok fazla içmek talihsiz sonuçlar doğurabiliyormuş.”

“Kesinlikle,” dedi buyurgan bir tavırla. “Ama daha da önemlisi?”

“İçkileri karıştırmamalıyız. Eğer naneli içkiden bir yudum alacaksak yalnızca naneli içkiden bir yudum almalıyız.”

“Teşekkür ederim.”

Yaptığı sakın gözlemlere minnettardım, ebeveynler ile büyük teyzeler arasındaki fark buydu. Büyük teyzeler, gereksiz isteri krizleri geçirebilecek ebeveynlerin aksine durumla ilgili makul, eğitici tepkiler verebiliyordu.

“Büyükbabama ne söyledin?” diye sordum.

“Dün akşam bana yemeğe geldiğini ve sabah kapının önündeki karları küremen için bende kalmanı istediğimi söyledim. Ki bu tamamen doğru... yemek boyunca uyumuş olsan da.”

“Kar mı?” Ağır brokar perdeyi aralayıp pencereden dışarı baktım.

KAR!!!!!!!!!!

Bir önceki akşamın kar havasını tamamen unutmuştum. Çok fazla içki yudumlamaktan ve umuttan kendimden geçerek –altüst olduğum da söylenebilir– yağışı kaçırdığıma lanet ettim. Hepsi benim hatamdı.

Gramercery evleri en az beş santim karla kaplıydı; çok değildi ama güzel bir kardanadam yapmaya yeterdi. Kar hâlâ yeni yağmış gibi görünüyordu, sokak beyaz bir örtüyle kaplanmıştı, arabaların ve kaldırım korkuluklarının üzerinde pamuksu öbekler birikmişti. Parıltılı ayak izleri, sarı köpek çişleri ve motorlardan çıkan duman izleriyle henüz kirlenmemişti.

Karmakarışık olmuş beynimde belli belirsiz bir fikir oluştu.

“Arka bahçede kardanadam yapabilir miyim?” diye sordum Bayan Basil E.’ye.

“Yapabilirsin. Ön kaldırımımdaki karları küredikten sonra. Botumun diğer tekini geri alman iyi oldu, değil mi?”

Büyük teyzemin karşısına oturup kahveden bir yudum aldım.

“Bu kahve pancake’lerin yanında mı veriliyor?” diye sordum.

“Aç olur musun, bilemedim.”

“Açlıktan ölüyorum!”

“Baş ağrısıyla kalkacağını düşünmüştüm.”

“Öyle kalktım! Ama iyi türden!” Başım zonkluyordu ama kafamın içindeki olabilecek sağır edici kükremenin aksine şakaklarımda hafif, tatlı bir zonklamaydı. Akçaağaç pekmezine batırılmış pancake’ler baş ağrıma ve midemin açlığına iyi gelirdi. Bir önceki akşam yemek yemediğim için arayı kapamam gerekiyordu.

Hafif baş ağrısına ve aç karnıma rağmen az da olsa bir tatmin hissetmeden edemiyordum.

Başarmıştım. Tehlikeye kucak açmıştım.

Tam bir felaketle sonuçlanmış olabilirdi ama sonuçta...
deneyimdi.

Güzel.

“Dash,” diye mırıldandım tepeleme pancake’lerin üzerinden. “Dash. Dash. Dash.” Pancake’ler yağı ve pekmezi özümserken benim de onun ismini özümsemem gerekiyordu. Görünüşünü doğru düzgün hatırlayamıyordum; zihnimdeki görüntüsü şampanya rengi sisle gizleniyordu, tatlı ve bulanıktı, belirsiz. Uzun boylu olduğunu hatırlıyordum. Saçları düzgün, yeni taranmış görünüyordu, klasik kot ve muhtemelen vintage bir denizci montu giymişti ve erkek gibi kokuyordu ama iğrenç değil hoş bir anlamda.

Ayrıca gördüğüm en mavi gözlere ve neredeyse bir kırzıncı gibi uzun siyah kirpiklere sahipti.

“Dash, Dashiell’in kısaltması,” dedi Bayan Basil E. bana bir bardak portakal suyu verirken.

“Neden olmasın?” dedim.

“Kesinlikle.”

“Sanırım onunla aramızda gerçek aşk olmayacak,” diye farkındalığımı dile getirdim.

“Gerçek aşk mı? Fasa fiso. Hollywood tarafından uy-
durulmuş bir kavram.”

“Ha ha. *Fasa fiso* dedin.”

“Zırva,” diye ekledi.

“Saçmalığın daniskası.”

“Yeter, Lily.”

İç geçirdim. “Yani sanırım aramızdaki her şeyi mah-
vettim.”

“Onda yarattığın ilk izlenimi atlatmasının zor olacağını
düşünüyorum,” dedi Bayan Basil E. “Ama diğer yandan,
hayatta ikinci şansı hak eden biri varsa o da sensin.”

“Ama bana bir şans daha vermesini nasıl sağlayacağım?”

“Bir şey bulursun. Sana inanıyorum.”

“Ondan hoşlanmışsın,” diye dalga geçtim.

“Genç Dashiell’i ergen bir erkeğe göre rezil bulmadım.
Kılı kırk yarması onun sandığı kadar hoş değil ama kendine
özgü bir cazibesi var. Haddinden fazla açık sözlü ama bu
mazur görülebilir ve bana kalırsa takdire şayan bir suç.”

Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Yani ikinci kez denemeye değer mi?”

“Doğru soru şu, tatlım: Sen değer misin?”

İyi bir noktaya değinmişti.

Collation’daki kahraman zimba gibi, Dash ayaklarım
donmak üzereyken botumu getirmekle kalmamış, bir de
ben kendimden geçtikten sonra onu ayağıma giydirmişti
ve eve sağ salım döndüğümünden emin olmak istemişti. Peki,

ben büyük ihtimalle umutlarını yıkmış olmak dışında onun için ne yapmıştım?

Ondan özür dilediğimi umuyordum.

Gerbil katili alçak Edgar Thibaud'ya mesaj attım.

Dash'i nerede bulabilirim?

Sapığ1 mısın?

Olabilir.

Harika. Annesinin yeri Doğu 9. Cadde ile Üniversite'nin köşesinde.

Hangi bina?

İyi bir sapık bunu sorma ihtiyacı duymaz.

Edgar'a şunu sormak istiyordum: Dün gece öpüştük mü?
Dudaklarımı yaladım. Ağzıma pancake ve pekmez dışında lezzetli bir şey dokunmamış gibi hissediyordum.

Bu gece de kafayı çekmek ister misin?

Edgar Thibaud'ydu yine.

Birden hatırladım. Sefil ve sarhoş halime rağmen Dash bardan çıkmama yardımcı olurken Edgar, Aryn'e yazmıştı.

1. Hayır. O işten emekli oluyorum.
 2. Özellikle de seninle istemem.
- Sevgiler, Lily.

Akşamüzeri eve dönerken ayağımın altında ezilen karın hışırtısını dinliyordum. Doğu 9. Cadde, Bayan Basil E.'nin Gramercy Park'taki evi ile benim East Village'daki evim arasında uğrayabileceğim bir noktaydı ve ben de zaten karda yürümekten zevk alıyordum. Karı sevmemin sebebi de Noel'i sevmemle aynıydı: Zamanı durdurup insanları bir araya getiriyordu. Çiftler sokaklarda boş boş dolaşüyor, çocuklar kızaklarını çekiyor, köpekler kartoplarını kovalıyordu. İnsanların günün güzelliğini nerede ve nasıl olursa olsun doya doya yaşamak dışında bir telaşları yoktu.

Doğu 9. Cadde ile Üniversite'nin kesiştiği her bir köşede birer bina vardı. İlkine gidip kapı görevlisine, "Dash burada mı yaşıyor?" diye sordum.

"Neden? Kim bilmek istiyor?"

"Ben bilmek istiyorum. Lütfen."

"Bildiğim kadarıyla burada oturan bir Dash yok."

"O zaman neden kimin bilmek istediğini sordunuz?"

"Nerede oturduğunu bilmiyorsan neden Dash'i soruyorsun?"

Çantamdaki *lebkuchen* baharatlı kurabiye torbasını çıkarıp adama uzattım. "Bence biraz kurabiyeye ihtiyacınız var," dedim. "Mutlu 28 Aralıklar."

Karşıya geçip bir sonraki binaya yürüdüm. Üniformalı bir görevli yoktu ama arkasından yürüteçli yaşlıların geçtiği lobideki masada bir adam oturuyordu. "Merhaba," diye selam

verdim. “Burada Dash diye birinin yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum.”

“Dash seksen yaşında, emekli bir kabare şarkıcısı mı?”

“Öyle olmadığına eminim.”

“Öyleyse burada hiç Dash yok, evlat. Burası huzurevi.”

“Burada yaşayan körler var mı?”

“Neden?”

Ona kartımı verdim. “Çünkü onlara kitap okumak istiyorum. Üniversite başvurularım için. Ayrıca yaşlıları severim.”

“Ne kadar da kibarsın. Bir şey duyarsam diye kartını saklayacağım.” Kartıma baktı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Köpekbakıcısı Lily.”

“Ben de!”

Karşıya geçip üçüncü binaya gittim. Bir görevli kapının önündeki karları kürüyordu. “Selam! Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi beni şüpheyle süzerek. “Sendika kuralları. Yardım almamız yasak.”

Köpek yürütme müşterilerimden birinin bana Noel’den önce verdiği Starbucks hediye kartını ona verdim. “Molanızda bir kahve için, bayım.”

“Teşekkürler! Söyle bakalım, ne istiyorsun?”

“Dash burada mı yaşıyor?”

“Dash. Hangi Dash?”

“Soyadından emin değilim. Genç bir erkek, uzun boylu, rüya gibi mavi gözleri var. Denizci montlu. Yakınlardaki Strand’den alışveriş yapıyor, belki oranın poşetleriyle gelmiştir?”

“Tanıdık gelmedi.”

“Biraz... alaycı görünümlü?”

“Ah, o çocuk. Evet. Şu binada oturuyor.”

Dördüncü köşedeki binayı işaret etti.

O binaya gittim.

“Merhaba,” dedim *New Yorker* okuyan görevliye. “Dash burada yaşıyor, değil mi?”

Görevli başını dergiden kaldırdı. “İ6E? Annesi psikisyatrist olan?”

“Evet,” dedim. Tabii, neden olmasın?

Görevli, dergisini çekmeceye koydu. “Yaklaşık bir saat önce çıktı. Mesaj bırakmak ister misin?”

Çantamdan bir paket çıkardım. “Bunu ona bırakabilir miyim?”

“Tabii.”

“Teşekkürler,” dedim.

Kapıcıya kartımı da verdim. Karta baktı ve “Bu binada evcil hayvan yasak,” dedi.

“Bu *trajik*,” dedim.

Dash’in bu kadar alaycı olmasına şaşmamalıydı.

Dash’e bıraktığım paketin içinde İngiliz kahvaltılık çayı ve kırmızı defter vardı.

Sevgili Dash:

Bu defter aracılığıyla seninle tanışmak benim için çok değerliydi. Özellikle de bu Noel.

Ama bu büyüğü ciddi anlamda bozduğumu biliyorum.

Çok üzgünüm.

Beni bulduğunda sarhoş bir aptal olduğum için değil. Tabii ki onun için de üzgünüm ama daha çok büyük bir fırsatı kaçırmamıza sebep olan aptallığım için üzgünüm. Benimle tanışıp bana sıırıslıklam âşık olacağını hayal etmemiştim ama benimle farklı koşullarda tanışsaydın güzel bir şeyler olabileceğini düşünüyordum.

Arkadaş olabilirdik.

Oyun bitti. Anlıyorum.

Ama eğer yeni bir (ayık) Lily arkadaşın olsun istersen ben buradayım.

Senin özel ve iyi biri olduğunu hissediyorum. Özel ve iyi insanlarla tanışmayı kendime vazife haline getirmek istiyorum. Özellikle de benim yaşımda erkeklerse.

Gerçek bir kahraman zımba olduğun için teşekkürler.

Büyük teyzemin evinin bahçesinde seninle tanışmak isteyen bir kardan adam var. Cesaretin varsa onunla tanışman için sana meydan okuyorum.

*Sevgiler,
Lily*

Not: Edgar Thibaud'yla tanışıklığını sana karşı kullanmayacağım, umarım sen de bana aynı inceliği gösterirsin.

Meydan okumamın altına Lily Köpekbakıcısı'nın kartını zımbaladım. Dash'in kardan adam teklifimi kabul etmesini ya da beni aramasını beklemiyordum ama benimle yeniden iletişime geçmek isterse onu en azından akrabalarımın gitme zahmetinden kurtarabilirdim.

Deftere son yazdıklarımın sonra Bayan Basil E.'nin kütüphanesindeki *Modern Şiirler* kitabının fotokopisini çektiğim sayfasından bir bölümü kesip yapıştırdım.

Strand, Mark

[Biyografi bilgileri falan filan... Üzerlerini karaladım.]

Hayatlarımızın hikâyesini okuyoruz

Sanki içindeymişiz gibi,

Sanki kendimiz yazmışız gibi.

on beş

–Dash–

28 Aralık

Sofia'nın yanında uyandım. Gece bir ara bana arkasını dönmüştü ama bir eli hâlâ geriye uzanmış halde elimin üstündeydi. Pencereden sızan güneş ışığı sabahın habercisiydi. Sofia'nın elini hissettim, nefes alıp verişimizi hissettim. Kendimi şanslı, minnettar hissettim. Caddeden gelen trafik gürültüsü bölük pörçük sohbetlere karışıyordu. Boynuna baktım, saçlarını geriye itip öptüm. Kımıldadı. Şaşırdım.

Kıyafetlerimiz üzerimizdeydi. Seks değil, huzur arayarak sarılmıştık. Tahmin bile edemeyeceğim kadar kolayca uykuya dalmıştık.

Tak. Tak. Tak.

GÜM. GÜM. GÜM.

Bir erkek sesi. "Sofia? ¿Estás lista?"²⁰

Sofia elimi tuttu. Sıktı.

20 (İsp.) Sophia, hazır mısın? (ed.n.)

"*Un minuto, Papa!*"²¹ diye seslendi.

Bu sırada Belvedere'deki çalışanlar temizlik konusunda iyi iş çıkarmışlardı çünkü yatağın altına saklandığımda üzerime ne fare ne de toz akarı saldırdı. Yalnızca otel odasına dalan hınçlı bir babanın yaydığı genel korku vardı.

Kapı biraz daha çalındı. Sofia kapıya yürüdü.

Çok geç... Ayakkabılarımın yerde, kol mesafesi uzağımda durduklarını fark ettim. Sofia'nın babası içeri girdiğinde –okul servisini andıran yapıda, iri bir adamdı– onlara uzanacakken elim Sofia'nın çıplak ayağı tarafından tekmelendi. Hemen ardından da ayakkabılar suratıma çarptı. Ani acıyla istemsizce haykırdım fakat Sofia babasına yüksek sesle çıkmak üzere olduğunu söyleyerek sesimi bastırdı.

Babası onun dünkü kıyafetlerini giydiğini fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Bunun yerine yatağa iyice yaklaştı. Ben hareket edemeden tüm ağırlığını yatağa bıraktı ve kendimi geniş kalçasının çıkıntısıyla yanak yanağa buldum.

"¿*Dónde está Mamá?*"²² diye sordu Sofia. Ayakkabılarını almak için eğildiğinde bana *Sakın kıpırdama* bakışı attı. Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Resmen yere yapıştırılmışım ve alnım, kendi ayakkabımın saldırısından kanıyordu.

"*En el vestíbulo, esperando.*"

"¿*Por qué no vas a esperar con ella? Bajo en un seg undo.*"²³

Konuşmalarını pek anlamıyordum, yalnızca bir an önce bitmesi için dua ediyordum. O sırada üzerimdeki ağırlık hare-

21 (İsp.) Bir dakika, baba. (ed.n.)

22 (İsp.) Annem nerede? (ed.n.)

23 (İsp.) Aşağıda, lobide bekliyor./Neden gidip onunla beklemiyorsun. Bir dakika sonra geliyor. (ed.n.)

ket etti ve Sofia'nın babası tekrar ayakta duruyordu. Yatağın altındaki alan bir anda şehir merkezindeki bir çatı katı dairesi kadar büyük göründü. Sırf yapabildiğim için dönmek istiyordum.

Babası gider gitmez Sofia yatağın altına girdi.

"Eğlenceli bir uyandırma servisi oldu, değil mi?" diye sordu. Ardından alnıma bakmak için saçımı geriye itti. "Tanrım, yaralanmışsın. Nasıl oldu?"

"Başımı çarptım," diye cevap verdim. "İş kazası. Tabii eğer işin eski sevgilinle uyumaksa."

"İyi kazandırıyor mu bari?"

"Kesinlikle." Onu öpmek için atılım yaptım ama tekrar başımı çarptım.

"Hadi," dedi Sofia, benden uzaklaşmaya başlayarak. "Seni daha güvenli bir yere götürelim."

Onun peşinden karnımın üzerinde sürünerek yatağın altından çıktım ve üstümü başımı temizlemek için tuvalete girdim. O sırada Sofia da diğer odada üzerini değiştirdi. Dolabın aynasından çaktırmadan ona baktım.

"Senin beni görebildiğin gibi ben de seni görebiliyorum," diye belirtti Sofia.

"Bu bir sorun mu?" diye sordum.

"Aslına bakarsan hayır," dedi, tişörtünü başından çıkarırken.

Kendi kendime babasının hiç şüphesiz onu beklemekte olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Oynaşma içgüdüğü ne kadar baskın olsa da şimdi oynama zamanı değildi.

Yeni bir tişört giyen Sofia bana doğru geldi ve banyo aynasında yanımda görünecek şekilde durdu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," dedim.

“Çıktığımız zamanlarda hiç bu kadar eğlenceli değildi, değil mi?” diye sordu.

“Seni temin ederim ki hiç bu kadar eğlenceli değildi,” diye karşılık verdim.

Gideceğini biliyordum. Uzun mesafe ilişkisine başlamaya-
cağımızı ikimiz de biliyorduk. Çıktığımız zaman böyle olama-
dığımızı biliyordum, bu yüzden olmamış bir şey için pişman
olmanın anlamı yoktu. Otel odalarında olanların, dışarıda
nadiren devam ettiğini düşünüyordum. Bir şey aynı anda hem
başlangıç hem de sonsa, onun ancak şimdiki zamanda var
olabileceğini düşünüyordum.

Yine de... Bundan fazlasını istiyordum.

“Plan yapalım,” diye önerdim.

Sofia gülümsedi ve “Hayır, akışına bırakalım,” dedi.

Dışarıda yağan kar, havayı yoldan geçen herkesin paylaştığı
sessiz hayranlıkla kutsuyordu. Annemin evine döndüğümde
sersemletici bir heyecan-mutluluk ve kafa karışıklığı içindeydim:
Sofia’yla ilgili hiçbir şeyi akışına bırakmak istemiyordum ve aynı
zamanda onun bir adım uzağında olmaktan zevk alıyordum.
Bir şarkı mırıldanarak banyoya girdim, ayakkabıdan kaynak-
lanan yarama baktım, ardından mutfığa gidip dolabı açtım ve
hiç yoğurt olmadığını fark ettim. Çabucak çizgili bere, şapka
ve eldivenlerimi taktım –kar havasına göre giyinmek insanı
anaokulu zamanlarına döndüren en müthiş şeylerden biri– ve
Washington Square Park’tan Morton Williams’a doğru yavaş
yavaş yürüdüm.

Geri dönerken serseri çocuklarla karşılaştım. Onları kış-
kırtacak ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında

herhangi bir kışkırtma olduğunu bile düşünmüyordum; kendi yaramazlıklarına odaklandıkları için hedeflerini rasgele seçiyorlardı.

“Düşman!” diye bağırdı bir tanesi. Kartopu bombardımına tutulmadan önce yoğurt torbalarını önümde siper etmeye vaktim bile olmadı.

Tıpkı köpekler ve aslanlar gibi küçük çocuklar da korkuyu sezebiliyorlardı. En ufak bir kaçınma, en ufak bir gönülsüzlük üzerinize atlayıp sizi parçalamalarına yeterdi. Kar belime, bacaklarıma, alışveriş torbalarıma yağıyordu. Çocukların hiçbiri tanıdık değildi; dokuz on kişilerdi ve dokuz on yaşlarındalardı. “Saldırın!” diye bağırdılar. Saklanma girişiminde bulunmamış olmama rağmen, “İşte orada!” diye bağırdılar.

Peki, diye düşündüm ve eğilip yerden biraz kar aldım fakat bu defa da arkamı saldırıya açık bırakmış oldum.

Elinizde alışveriş poşetleri varken kartopu yapmak kolay değildi, bu yüzden ilk denemelerim pek başarılı olmadı ve ıskaladım. Dokuz on tane dokuz on yaşlarındaki çocuk benimle eğleniyordu; birine hedef alsam dört tanesi birden yanlardan ve arkadan saldırarak beni alt ediyordu. Eski bir deyişle belamı arıyordum ve mağrur bir genç oradan uzaklaşacakken ya da daha asabi bir genç torbalarını bırakıp birkaçının çocuk kıçlarına tekme basacakken ben kartopuna kartopuyla karşılık vermeye devam ediyordum ve sanki Boomer’la okul bahçesinde oyun oynuyormuşum gibi kakhaha atıyor, etrafımı kuşatanlara umursamazca saldırıyor, Sofia’nın yanımda olmasını diliyordum...

Ta ki kartoplarından birini çocuklardan birinin gözüne isabet ettirene kadar...

Özellikle hedef alarak atmamıştım. Yalnızca kartopunu fırlattım ve –bam!– çocuk yere düştü. Diğer çocuklar ellerindeki kartoplarını bırakıp ne olduğunu görmek için onun yanına gittiler.

Ben de iyi olup olmadığını sormak için yanına gittim. Sarıntı geçirmiş gibi görünmüyordu ve gözünde de bir şey yoktu. Ama şimdi dokuz on yaşındakilerin yüzünden intikam akmaya başlamıştı ve bu ufak, şirin bir intikam bakışı değildi. Bazıları cep telefonlarını çıkarıp fotoğraf çekti, bazıları da annelerine seslendi. Diğerleri çakıltaşlarının bol olduğu yerlerden yeniden kartopu yapmaya başladı.

Hemen fırladım. 5. Cadde'ye koştum, oradan 8. Cadde'ye girip ortaokul çetesi geçene dek Au Bon Pain'de saklandım.

Annemin evine döndüğümde kapı görevlisi bana bir paket verdi. Ona teşekkür ettim ama paketi eve girene dek açmadım çünkü bu görevli her on dergiden birini çalarak apartman sakinlerinden “vergi almasıyla” nam salmıştı ve kutunun içindeki olası harikaları paylaşmak istemiyordum.

Eve girdiğim sırada telefon çaldı. Boomer'dı.

“Selam,” dedi ben açar açmaz. “Bugün için bir planımız var mıydı?”

“Sanmıyorum.”

“O zaman yapmalıyız!”

“Olur. Aklında ne var?”

“Ünlü birini takip etmek! Sana link göndereceğim!”

Botlarımı, eldivenlerimi ve atkıyı çıkardım, beremi bir kenara koydum ve bilgisayarın başına gittim. Boomer'ın e-postasını açtım.

“Washington Meydanı Anneleri mi?” diye sordum telefonu yeniden elime alıp.

“Evet, tıklasana!”

Annelerin blog sitesiydi ve anasayfada büyük harflerle şu başlık vardı:

KIRMIZI ALARM!
PARKTA SALDIRGAN VAR
28 Aralık, 11.28
elizabethbennettlives tarafından
gönderildi

Kırmızı alarm veriyorum çünkü bir genç –yirmili yaşlara yakın– on dakika önce parkta bir çocuğa saldırdı. Lütfen fotoğrafları inceleyin ve onu görürseniz derhal polise haber verin. Morton Williams’dan alışveriş yaptığını (torbalara bakın) ve en son 8. Cadde’de görüldüğünü biliyoruz. ***Sizin çocuğunuza karşı da güç kullanmaktan çekinmeyecektir, bu nedenle dikkatli olun!***

maclarenpusher: böyle insanlar vurulmalı.

zacephron: sapık

**christwearsarmani: kırmızı alarm ile
fuşya arasındaki farkı söyler misiniz? hep
karıştırıyorum!**

Yazının altındaki fotoğraflarda berem ve atkım dışında pek bir şey belli olmuyordu.

“Benim olduğumu nasıl anladın?” diye sordum Boomer’a.

“Kıyafetlerinden ve aldığın yoğurt markasından ve isabetsiz atışlarından; yani en azından çocuğu benzetene kadar isabetsiz olduklarına eminim.”

“Peki senin WashingtonMeydanıAnneleri sitesinde ne işin var?”

“Birbirlerine karşı acımasız olmalarına bayılıyorum,” dedi Boomer. “Sık kullanılanlarıma ekledim.”

“Eh, kırmızı alarmla aranan biriyle takılmayı sorun etmeyeceksen bana gel.”

“Sorun değil. Hatta bunu biraz heyecan verici buluyorum!”

Telefonu kapatır kapatmaz paketi açtım (iple bağlanmış kahverengi bir paketti) ve içinde kırmızı defteri buldum.

Boomer’ın gelmesinin uzun sürmeyeceğini bildiğimden hemen defteri açtım.

Defterimizi sana bırakmadığım için üzgünüm.

Şimdiden, üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu.

Sen bana bir yabancı gibi gelmiyorsun.

Ona, *Bir yabancı nasıl olur?* diye sormak istiyordum. Eleştirel ya da kinayeli olarak değil. Çünkü gerçekten bir fark olup olmadığını öğrenmek istiyordum, birini gerçekten tanımanın bir yolu olup olmadığını, yabancı olmadığını insanlara karşı bile seni her zaman yabancı gibi hissettiren bir şey olup olmadığını...

Prens, Külkedisi'ni bulduktan sonra, muazzam at arabasıyla birkaç kilometre uzaklaşmalarının ardından Külkedisi'nin şöyle dediğini ummuşumdur hep: "Beni yolda bırakabilir misin? Sonunda o korkunç evden kaçtım ve dünyayı görmek istiyorum, anlarsın ya?"

Belki böylece prens rahatlardı. Belki kiminle evleneceğinin sorulup durulmasından bıkmıştı. Belki tek istediği kütüphanesine dönüp yüzlerce kitap okumaktı ama herkes asla yalnız kalamayacağını söyleyerek onu engelliyordu.

Biraz cesaretimi toplayıp söylemek isterim ki seninle dans etmek isteyebilirdim...

Şöyle düşündüm:

Bu da bir dans değil mi? Tüm bunlar bir dans değil mi? Sözcüklerle yaptığımız dans değil de ne? Konuştuğumuzda, yazdığımızda, planlar yaptığımızda ve işleri akışına bıraktığımızda yaptığımız bir dans değil mi? Kimi hareketlerin koreografisi önceden yapılmış, kimi adımlar asırlardır o şekilde atılıyor.

Kalanıysa... Kalanı spontane geliyor. Kalanına sahnede, anın içinde, müzik sona ermeden karar vermek gerekiyor.

Tehlikeye kucak açmaya çalışıyorum...

Ben tehlikeli değilim. Tehlikeli olan sadece hikâyelerdir. Sadece yarattığımız ve sonra beklentiye dönüşen kurgular tehlikelidir.

Sanırım defter dışındaki hayatı tecrübe etmenin vakti geldi.

Ama farkında değil misin? Tam da bunu yapıyorduk.

Çok üzgünüm.

Özür dilemene gerek yok. Oyun bitti demene gerek yok. Hayal kırıklığının beni üzüyor.

Ve sonra Mark Strand:

Hayatlarımızın hikâyesini okuyoruz

Sanki içindeymişiz gibi,

Sanki kendimiz yazmışız gibi.

Mark Strand'in en popüler üç dizesi şöyleydi:

Bir alanda

Alanın

Yokluğu benim

Dördüncü kartpostalı çıkarıp yazmaya koyuldum:

4. Kartpostal: Times Meydanı'nda Yılbaşı

Bir alanda, alanın yokluğu benim. Kalabalıkta, kalabalığın yokluğu benim. Rüyada, rüyanın yokluğu benim. Ama bir şeylerin yokluğu olarak yaşamak istemiyorum. Her şeyi bütün halde tutmaya çalışıyorum. Çünkü bazen iyimserlikten sarhoş olduğumu hissediyorum. Bazen kelimelerin ve yaşamların karmaşasından büyüleniyorum ve o karmaşanın bir parçası olmak istiyorum. "Oyun bitti" diyorsun ve ben hangisine daha çok itiraz ettiğimi bilmiyorum: bittiğini söylemiş olmana mı yoksa bunun bir oyun olduğunu söylemiş olmana mı... Bu yalnızca ikimizden biri defteri sonsuza dek kendisine sakladığında biter. Ve yalnızca anlam yokluğu varsa oyun olur. Oysa anlamsız olmadığından emin olacak kadar çok mesafe kat ettik.

Sadece iki kartpostal kalmıştı.

5. Kartpostal: Gündoğumunda Empire State Binası

Hayatlarımızın hikâyesi BİZİZ. Ve kırmızı defter de hikâye anlatıcımız ki bu gerçekleri anlatmakla aynı anlama geliyor. Ya da ona olabilecek en yakın şeyi. Sırf yanlış bir şekilde tanıştık diye defterin ya da arkadaşlığımızın sona ermesini istemiyorum. O olayı önemsiz bir şey olarak görüp kaldığımız yerden devam edelim. Buluşmayı bir daha denememeliyiz diye düşünüyorum; ters gidebilecek çok fazla şey var buluşmalarda. Bunun yerine bırakalım da kelimelerimiz buluşmaya devam etsin. (Bir sonraki kartpostala bak.)

Son kartpostalı defterin bir sonraki durağına sakladım. Kapı çaldı –Boomer– ve hızlıca talimatlarımı yazıverdim.

“Orada mısın?” diye bağırdı Boomer.

“Hayır!” diye seslendim, her bir kartpostalı deftere bantlarken.

“Cidden... orada mısın?” dedi Boomer kapıya yeniden vurarak.

Boomer’ı çağırırken aklımda böyle bir şey yoktu ama onu yeni bir görev için göndereceğimi şimdiden biliyordum. Lily’nin kardan adamını merak ediyor olsam da büyük teyzeyle tekrar konuşmaya başlarsam ya da o eve tekrar girersem uzun süre çıkamayacağımı biliyordum. Ve bu defterin buna kesinlikle ihtiyacı yoktu.

“Boomer, dostum,” dedim, “Apollon’um olmaya var mısın?”

“Ama orada şarkı söylemen için siyahi olman gerekmiyor mu?” diye karşılık verdi Boomer.

“Benim habercim. Aracım. Vekilim.”

“Haberci olabilirim. Lily’yle mi alakalı?”

“Evet, kesinlikle.”

Boomer gülümsedi. “Güzel. Onu sevdim.”

Bir önceki gece Thibaud’yla olan talihsizlikten sonra erkek arkadaşlarımın birinin iyilikle dolup taşıyor olması güzel geldi.

“Ne var biliyor musun, Boomer?”

“Ne, Dash?”

“Sayende insanlığa olan inancımı kaybetmiyorum. Son zamanlarda düşünüyorum da insanın yapabileceği en iyi şey etrafını insanlığa olan inancını kaybetmemesini sağlayan insanlarla çevirmek.”

“Benim gibi.”

“Senin gibi. Ve Sofia. Ve Yohnny. Ve Dov. Ve Lily.”

“Lily!”

“Evet, Lily.”

Hayatımın hikâyesini yazmaya girişiyordum. Konudan çok karakterle ilgiliydi.

on altı

(Lily)

29 Aralık

Erkekler dünyanın en anlaşılmaaz yaratıkları.

Dash denen çocuk kardan adamını görmeye gitmemiş. Ben olsam ve biri benim için kardan adam yapmış olsa giderdim ama *ben* kadınıam. Mantıklı.

Bayan Basil E. arayıp kardan adamın eridiğini haber verdi. Şöyle düşündüm: *Yerinde olmak istemezdim, Dash. Bir kız sırf senin için gözleri, burnu ve ağzı lebkuchen kurabiyesinden oluşan bir kardan adam yaptı. Ne kaçırdığını bilmiyorsun bile.* Gerçi Bayan Basil E. kardan adamın ölümünün sorun olmaması gerektiğini söyledi. “Eriirse yenisini yaparsın,” dedi. Kadınlar gururla sunar: mantık.

Mantıksız Langston’sa iyileşmiş ve Benny’den ayrılmıştı çünkü Benny *abuelita*’sını²⁴ ziyaret etmek için iki haftalığına Porto Riko’ya gitmişti. Langston ve Benny

24 (İspanyolca) Büyükanne. (ç.n.)

ilişkilerinin iki haftalık ayrılığı kaldıramayacak kadar yeni ve hassas olduğuna karar vermişti, yani ayrılık onların uzlaşma şekliydi. Benny döndüğünde belki yeniden birlikte olabileceklerini konuşmuşlardı ama ikisinden biri bu iki haftalık süreçte biriyle tanışırsa o kişiyle devam etme izinleri vardı. Bence çok saçmaydı. Böyle bir mantıkla birbirlerini hak ediyorlardı... ya da birbirleriyle olmamayı hak ediyorlardı. Erkekler çılgındı; çok fazla drama yaratıyorlardı.

Erkeklerin yüzkarası ise büyükbabamdı. Noel'de Mabel'a evlenme teklifi etmek için Florida'ya gitmiş, reddedilince ilişkilerinin bittiğinden emin bir şekilde Noel günü apar topar arabayla New York'a dönmüştü. Dört gün sonra, 29 Aralık'taysa tamamen farklı bir bakış açısıyla Florida'ya geri dönüyordu.

Kahvaltıda Langston ile bana, "Mabel'la işleri yoluna sokacağım," demişti. "Birkaç saat içinde çıkacağım." Büyükbabam ile Mabel'ın daha kalıcı bir birliktelik kurma fikrinden hoşlanmasam da ihtiyar mutlu olacaksa sanırım birlikteliklerine alışabilirdim. Ayrıca, daha mantıklı bir bakış açısıyla düşünecek olursam, büyükbabamın tam da Lily evreninde işlerin ilginç bir hal aldığı dönemde şehirden ayrılması, sürekli nereye gittiğimi sormayacağı anlamına geldiği için işime de gelirdi.

"İşleri yoluna koymayı nasıl teklif edeceksin?" diye sordu Langston. Yüzü hâlâ solgundu, sesi boğuk çıkıyordu ve burnu akıyordu ama ikinci omletini yiyen ve öncesinde

reçelli ekmek yemiş olan ağabeyim belli ki kendini çok daha iyi hissediyordu.

“Evlenmemiz gerektiğini düşünürken nasıl bir kafadaydım ki?” dedi büyükbabam. “Eski moda bir şey. Mabel’a yalnızca birbirimizle birlikte olmayı teklif edeceğim. Yüzük olmayacak, düğün olmayacak, yalnızca... birliktelik. Tek erkek arkadaş ben olacağım.”

“Bil bakalım kimin erkek arkadaşı var, büyükbaba?” diye sordu Langston tehditkâr bir tonda. “Lily’nin!”

“Hayır, yok!” dedim hafif Cırtlak ses tonuyla.

Büyükbabam bana baktı. “Yirmi yıl daha sevgilin olması yasak, tatlı Lily. Hatta hatırladığım kadarıyla annene hâlâ yasak. Ama bir şekilde yasağı deldi.”

Annemin isminin geçmesiyle onu özlediğimi fark ettim. Hem de çok. Geçtiğimiz hafta defter ve diğer talihsiz maceralardan dolayı ebeveynlerimin isimlerini bile hatırlayamayacak kadar meşguldüm ama aniden onların hemen şimdi evde olmalarını istedim. Fiji’ye taşınmanın neden iyi bir fikir olduğunu bana anlatmalarını, maalesef bronzlaşmış suratlarını görmeyi ve onlarla vakit geçirip hikâyeler anlatmayı, birlikte kahkahalar atmayı istedim. ARTIK NOEL HEDİYELERİMİ AÇMAYI istedim.

Eminim onlar da aynı şekilde beni özlemeye başlamışlardı. Eminim beni özledikleri, beni Noel’de yalnız bıraktıkları ve ben dünyanın merkezi olan Manhattan adasında yaşamaktan gayet memnunken dünyanın bir ucuna taşınmamı istedikleri için berbat hissediyorlardı.

(Ama belki yeni bir yerde yaşamayı denemek ilginç olabilirdi. Belki.)

Gerçek apaçık ortadaydı: Bu durumdan bir yavru köpek elde etmemem için hiçbir sebep yoktu. Onlar ebeveyn olarak fazlasıyla suçlu hissediyorlardı ve köpeğe ihtiyacım olduğunu düşüneceklerdi. Kendimi geliştirdiğimi ve köpek gezdiricisi değil de köpek sahibi olabileceğimi kanıtlayabileceğime inanıyordum. Bu kez evcil hayvan sahibi olmayı idare edebilirdim.

Mutlu Noeller, Lily.

Asla bir tavşanla yetinmeyeceğimi de belirtmek isterim.

Sahiplenmeye uygun bir köpek bulma amacıyla Fiji'deki köpek barınaklarının sitelerini araştırmaya başlamıştım ki kuzenim Mark'tan bir mesaj aldım.

Tatlı Lily: İş arkadaşım Marc, eggnog'dan zehirlenen annesiyle ilgilenmek için şehir dışına çıkmak zorunda. Köpeği Boris için boş vaktin var mı? Yemeğinin verilip günde iki kere gezdirilmesi gerekiyor. Sadece birkaç günlüğüne.

Tabii, diye cevap yazdım. İtiraf etmeliyim ki bir yanım Mark'ın mesajının Dash'i görme imkânı yaratmasını umuyordu ama yeni bir köpek işi dikkatimin dağılması için yeterliydi.

Dükkâna gelip anahtarlarını alabilir misin?

Hemen gelirim.

Strand her zamanki gibi telaşlı müşteriler ve koridorlarında kitap okuyan az sayıda insanla doluydu. Gittiğimde Mark danışmada değildi, bu nedenle ben de biraz araştırma yapmaya karar verdim. İlk olarak hayvan bölümüne gittim ama oradaki neredeyse her kitabı okumuştum ve köpek fotoğraflarına da onları sahiplenme arzusu duymadan, yalnızca fotoğrafları severek ancak birkaç defa bakabilirdim. Gezinirken kendimi bodrumda, oldukça gerilerde, üzerinde SEKS VE CİNSELLİK SOL RAFTAN BAŞLIYOR duyurusu olan bir kitaplığın önünde buldum. Yazıyı görünce aklıma Eşcinsel Seksin Hazzı (üçüncü baskı) geldi ve haliyle kızarmama, ardından da J.D. Salinger'ı düşünmeme sebep oldu. Yukarı çıkıp kurgu bölümüne gittim ve dünyanın en tuhaf erkeklerinden birinin *Franny ve Zoey* ile *Yükseltin Tavan Kirişlerini, Ustalar ve Seymour: Bir Giriş* kitaplarının arasına kırmızı defteri bıraktığını gördüm.

“Boomer?” dedim.

Hırsızlık yaparken yakalanmış gibi şaşırان ve suçlu görünen Boomer defteri raftan beceriksizce geri alırken birkaç tane ciltli *Dokuz Öykü*'nün gürültüyle yere düşmesine sebep oldu. Boomer kırmızı defteri İncil'mişçesine göğsüne bastırdı.

“Lily!” seni burada görmeyi beklemiyordum. Yani, biraz umuyordum ama aslında ummuyordum da, sonra bu fikre alıştım ama şimdi tam da ben seni görmeyi düşünmüyorken karşımdasın ve...”

Ellerimi uzattım. “Defter bana mı?” diye sordum. Defteri ondan kapıp hızlıca okumak istiyordum ama sakın görünmeye çalıştım: *Ah, evet, o eski şey. Bir boş vaktimde okurum. Biraz vakit alabilir. Dash'i ya da defteri falan düşünmemekle inanılmaz yoğunum.*

“Evet!” dedi Boomer. Ama onu bana vermek için herhangi bir girişimde bulunmadı.

“Alabilir miyim?” diye sordum.

“Hayır!”

“Neden?”

“Çünkü onu raflarda kendin bulman gerekiyordu! Ben burada yokken!”

Defterin el değişimi için kural olduğunu bilmiyordum. “Peki, ben gitsem ve sen defteri yeniden rafa koyup buradan çıksan ve sen gittikten sonra ben geri dönüp defteri alsam nasıl olur?”

“Tamam!”

Planı uygulamak üzere uzaklaşıyordum ki Boomer seslendi.

“Lily!”

“Efendim?”

“Sokağın karşısında Max Brenner var! Aklımdan çıkmış!”

Boomer'ın sözünü ettiği yer Strand'e bir blok uzaklıktaki Willy Wonka tarzı çikolata temalı muhteşem bir restorandı;

turist tuzağıydı elbette ama Madame Tussauds'nun aksine olabilecek en iyi türdendi.

“Çikolatalı pizza paylaşmak ister misin?” diye sordum.

“Evet!”

“On dakika içinde orada buluşalım,” dedim uzaklaşırken.

“Ben gittikten sonra defteri almaya gelmeyi unutma!” dedi Boomer. Oldukça aksi biri gibi görünen Dash'in bu kadar ünlem kullanan, heyecanlı Boomer'la yakın arkadaş olması beni hem şaşırtıyor hem de meraklandırıyordu. Dash'in Boomer denen bu çocuğa değer vermesinin onun için artı puan olduğunu düşündüm.

“Unutmam,” diye seslendim.

Mark'ı da bizimle birlikte Max Brenner'a gelmeye ikna ettim çünkü yanımızda bir yetişkinin olması hesabı onun ödeyeceği anlamına geliyordu; faturayı büyük ihtimalle büyükbabama kesecek olsa da...

Boomer ve ben çikolatalı pizza istedik: pizza şeklinde sıcak, ince hamurun üzerindeki eritilmiş çikolata “sosunun” üzerinde eritilmiş marshmallow, şekerli fındık parçacıkları vardı ve gerçek pizza gibi üçgen kesiliyordu. Mark çikolata şırıngası istedi, gerçekten de içi ağzınıza sıkabileceğiniz çikolatayla dolu plastik şırınga getiriyorlardı.

Mark şırınga siparişi verince, “Ama pizzamızı seninle paylaşabilirdik!” dedi Boomer. “Şeker komasına hep birlikte girersek daha eğlenceli olur.”

“Teşekkürler çocuk ama karbonhidratı azaltmaya çalışıyorum,” dedi Mark. “Doğrudan çikolata sıkamakla yetineceğim.” Garson yanımızdan ayrılınca Mark tüm ciddiyetiyle Boomer’a baktı. “Şimdi, bize şu küçük serseri arkadaşın Dash’le ilgili her şeyi anlat.”

“Serseri değil! Aksine gayet düzgün biri.”

“Sabıka kaydı yok mu?”

“Kırmızı alarmı saymazsan yok!”

“Neyi?” dedik Mark’la aynı anda.

Boomer telefonunu çıkarıp Washington Meydanı An-neleri diye bir site gösterdi.

Mark’la birlikte kırmızı alarm yazısını okuyup sitedeki tüm kanıtları inceledik.

“Yoğurt mu yiyor?” diye sordu Mark. “Ne tür bir genç bu böyle?”

“Laktoz duyarlılığı olmayan bir genç!” dedi Boomer. “Dash yoğurda ve içinde krema olan her şeye bayılır ve özellikle İspanyol peynirini çok sever.”

Mark beni teselli edercesine konuştu. “Lily. Tatlım. Dash’in heteroseksüel olmayabileceğinin farkında mısınız?”

“Dash kesinlikle heteroseksüel!” dedi Boomer. “Sofia adında aşırı güzel bir kız arkadaşı vardı ki ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyorum. Ayrıca yedinci sınıfta şişe çevirmece oynarken sıra bana geldiğinde şişe Dash’te durmuştu ama onu öpmeme izin vermedi.”

“Bu bir şey kanıtlamaz,” diye söylendi Mark.

Sofia mı? Sofia mı?

Tuvalete gitmem gerekiyordu.

Buluşmayı bir daha denememeliyiz diye düşünüyorum; ters gidebilecek çok fazla şey var buluşmalarda.

Şimdi de Dash son numarası olarak beni aşağılamıştı.

6. Kartpostal: Metropolitan Sanat Müzesi

Buluşmak: a: nsz, -le Bir araya gelmek. **Bulmak:** b: Arayarak veya aramadan bir şeyle, bir kimse ile karşılaşmak c: Bir yere, bir noktaya erişmek, ulaşmak. **Katılmak:** d: Bir topluluğa girmek, iştirak...

Ben Dash'in anlaşılmaz (bir anlam ifade etmeyen; bkz. *ERKEKLER*) son mesajını okurken yan lavabodaki kişi, "İyi misin, Lily?" diye sordu.

Kırmızı defteri kapayıp başımı kaldırdım. Aynada Alice Gamble'ı gördüm; okuldan ve hatta futbol takımından bir kızdı.

"Ah, selam, Alice," dedim. "Burada ne yapıyorsun?" Okulda "popüler tayfadan" olmadığım için bir yanımda onun arkasını dönüp gitmesini ve beni tuvalette yalnız bırakmasını bekledi. Belki de tatilde olduğumuz için böyle yapmadı.

"Köşede oturuyorum," dedi Alice. "İkiz kardeşlerim burayı çok seviyorlar, ben de büyükannemler ne zaman şehirde olsa buraya sürükleniyorum."

"Erkekler anlaşılmaz yaratıklar," dedim.

“Kesinlikle!” Alice ikiz kardeşler ve büyükannelerden daha ilgi çekici bir konu açılmış olmasından memnun görünüyordu. Merakla kırmızı deftere baktı. “Aklında belli bir erkek var mı?”

“Hiçbir fikrim yok!” Gerçekten de yoktu. Son mesajını okuyunca Dash’in yeniden buluşmamız gerektiğini mi yoksa yalnızca defter aracılığıyla iletişim kurmamız gerektiğini mi söylediğini anlamamıştım. Neden umurumda olduğunu da anlayamıyordum. Özellikle de ortada Sofia diye başka bir kız varken.

“Yarın kahve içip durumu enine boyuna anlatmak ister misin?” diye sordu Alice.

“Büyükkannenler o kadar kötü mü?” Alice’in çaresiz kalmadıkça benimle takılıp durmadan erkekler hakkında konuşmak gibi kız aktiviteleri yapmak isteyeceğini hayal bile edemiyordum.

“Gayet iyi insanlar. Ama evimiz küçük ve tatilde çok fazla misafir geliyor. Evden çıkmaya ihtiyacım var. Ayrıca sonunda seni biraz tanımak hoş olur.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. Bu tür davetleri her zaman alıyordum da Cırtlak korkusuna fazla kapıldığım için fark etmiyor muydum diye merak ettim.

“Gerçekten!” dedi Alice.

“Seni de öyle!” dedim.

Ertesi gün için kahve programı yaptık.

Dash’e kimin ihtiyacı vardı ki zaten?

Benim olmadığı kesindi.

* * *

Masaya döndüğümde kuzenim Mark büyük bir plastik şırıngadan ağzına çikolata sıkıyordu. “Harika!” diye bağırdı ağzını şapırdatarak.

“Gerçi buradaki çikolata muhtemelen adil ticaret ürünü değil!” diye açıklama yaptı Boomer.

“Fikrini sordum mu?” dedi Mark.

“Hayır!” diye karşılık verdi Boomer. “Ama sormaman umurumda değil!”

Benimse Boomer’ın fikrini istediğim bir konu vardı. “Dash ona yaptığım Alaycı Kukla’yı beğendi mi?”

“Pek değil! Miss Piggy ile Animal seks yapmış olsaydı çocuklarının ona benzeyeceğini söyledi.”

“Gözlerim!” dedi Mark. Hayır, yanlışlıkla gözüne çikolata sıkmamıştı. “İğrenç bir düşünce. Siz gençlerin gerçekten sapkın fikirleri var.” Mark çikolata şırıngasını bıraktı. “İştahımı kaçırdın, Boomer.”

“Annem de sürekli bunu söylüyor!” dedi Boomer. Bana döndü. “Senin ailen de tıpkı benimki gibi olmalı!”

“Sanmam,” dedi Mark.

Zavallı Alaycı’m. Keçeden küçük dostumu kurtarıp ona Dash’in asla veremediği sevgi dolu yuvayı vereceğime dair sessizce yemin ettim.

“Bu Dash denen çocuk...” diye devam etti Mark. “Üzgünüm Lily. Onu sevmedim.”

“Onu tanıyor musun ki?” diye sordu Boomer.

“Fikrimi belirtecek kadar tanıyorum,” dedi Mark.

“Dash iyi çocuktur, gerçekten,” dedi Boomer. “Sanırım annesi onu tarif etmek için kılı kırk yaran deyimini kulla-

nıyor ki bu kısmen doğru ama inanın bana iyi biridir. En iyisi! Özellikle de berbat bir boşanma süreci geçirmiş olan ve artık birbirleriyle hiç konuşmayan ebeveynleri olduğunu düşünürseniz. Ne kadar tuhaf, değil mi? Size bunu söylememi muhtemelen istemezdi ama Dash çocukken korkunç bir velayet savaşının içine çekildi. Babası sırf annesine inat olsun diye Dash'in velayetini istedi ve Dash de avukatlar, yargıçlar ve sosyal hizmet görevlileriyle bitmek bilmeyen konuşmalar yapmak zorunda kaldı. *Berbattı*. Siz böyle bir şeyin ortasında kalmış olsaydınız inanılmaz arkadaş canlısı olmayı başarabilir miydiniz? Dash her şeyi kendi başına halletmek zorunda olan bir çocuk. Ama onunla ilgili en havalı şey ne biliyor musunuz? Her zaman her şeyi hallediyor! Bir insanın sahip olabileceği en sadık arkadaştır. Güvenini kazanmak zordur ama kazandığınızda sizin için yapmayacağı şey yoktur. Ona her konuda güvenebilirsiniz. Bazen biraz yalnız takılır ama bu da seri katil olduğu için değil, sadece bazen kendisinin en iyi arkadaşı oluyor ve bu durumdan da memnun. Sanırım bunda yanlış bir şey yok.”

Alaycı konusunda hâlâ kızgın olsam da Boomer'ın içten bir şekilde Dash'i savunmasından etkilenmiştim fakat Mark omuz silkti. “Pff,” dedi.

“Dash'i, gerçekten sevimsiz biri olduğunu düşündüğün için mi sevmedin yoksa içinde az da olsa benim erkeklerle yeni arkadaşlıklar kurmamı istemeyen büyükbabam mı var?” diye sordum kuzenime.

“Ben senin erkek olan yeni arkadaşını, Lily,” diye belirtti Boomer. “Beni seviyorsun, değil mi Mark?”

“Pff,” diye tekrarladı Mark. Cevap açıktı: Mark, Dash’e ilgi duymadığım sürece onu sevmiştir. Boomer’ı da.

Gezdirilmesi gereken köpek Boris daha çok koşturulması gereken bir taydı. Belime kadar gelen bir Bullmastiff’ti ve o kadar enerji doluydu ki beni resmen Washington Meydanı Parkı’na sürükledi. Boris ağaca yapıştırmak için hazırladığım duyuruyu asmam için bana zar zor zaman verdi. Duyurunun ortasında kırmızı alarm fotoğrafı vardı ve altında şöyle yazıyordu: *ARANIYOR: sapık değil, serseri değil, yalnızca yoğurt seven bir çocuk. ARANIYOR: açıklama yapması bekleniyor.*

Gerçi posterini asmasam da olurdu.

Çünkü onu astıktan beş dakika sonra, hayatımda gördüğüm en büyük köpek kakasını yerden temizlerken Boris bana yaklaşan birine havlamaya başladı.

“Lily?”

İçinde devasa kakanın olduğu poşetten başımı kaldırdım.

Tabii ki.

Dash’ti.

Başka kim beni tam bu anda bulabilirdi ki? Önce beni sarhoş halde bulmuştu, şimdiyse her an saldırmaya hazır, havlayan bir tayın kakasını temizlerken...

Harika.

Hiç erkek arkadaşım olmamasına şaşmamak gerekirdi.

“Selam,” dedim aşırı sakın davranmaya çalışarak ama sesimin aşırı tiz ve biraz da Cırtlak gibi çıktığının farkındaydım.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Dash, benden ve Boris’ten birkaç adım uzaklaşarak. “Ve neden bu kadar çok anahtarın var?” Çantama taktığım, üzerinde köpek gezdirme müşterilerimin anahtarlarının olduğu devasa anahtarlığı işaret etti. “Bina yöneticisi falan mısınız?”

“KÖPEKLERİ GEZDİRİYORUM!” diye bağırdım, Boris’in havlamasını bastırmaya çalışarak.

“BELLİ!” diye bağırdı Dash. “Ama sanki o seni gezdiriyor gibi görünüyor!”

Boris yeniden harekete geçti ve beni peşinde sürüklemeye başladı. Dash de yanımızda koşuyordu ama bu gösteriye katılmak istediğinden emin değilmişçesine çok da yanımızda değildi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum Dash’e.

“Yoğurdum bitti,” dedi Dash. “Yoğurt almak için çıktım.”

“Ve adını temizlemek için mi?”

“Ah, Tanrım. Kırmızı alarmı mı duydun?”

“Kim duymadı ki?”

Benim duyurumu henüz görmemiş olmalıydı. O ağaca ulaşmadan önce onu çıkarabilir miydim?

Washington Meydanı’ndan uzaklaşıp ters yöne, şehir merkezine doğru gitmek için Boris’in tasmağını çektim. Bilinmeyen bir nedenle, yol değişikliği Boris’i rahatlattı ve dörtmala koşmak yerine tırıs gitmeye başladı.

Mantıken, erkeklerle ilgili genel bilgime dayanarak, bu noktada Dash'in ters yöne gitmesini bekliyordum.

Fakat bunun yerine, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Ben de gelebilir miyim?"

Gerçekten mi?

"Harika olur. Nereye gitmeliyiz?"

"Biraz yürüyelim, bakalız."

on yedi

–Dash–

29 Aralık

Bir şey olma olasılığı ile hiçbir şey olmama olasılığı arasında bocalıyor olmamız oldukça tuhaftı.

“Ee, hangi yöne gitmeliyiz?” diye sordu Lily.

“Bilmem... hangi yöne gitmek istersin?”

“İkisi de olur.”

“Emin misin?”

Ayıkken kesinlikle daha çekiciydi; birçok insanın olduğu gibi. Şimdi bir alımlılığı vardı; zeki bir alımlılığı vardı, boş değil.

“High Lane’e gidebiliriz,” dedim.

“Boris’le olmaz.”

Ah, Boris. Bize olan sabrı tükeniyormuş gibi görünüyordu.

“Normalde yürüdüğün belli bir köpek gezdirme rotası var mı?” diye sordum.

“Evet ama oradan gitmek zorunda değiliz.”

Durgunluk. Tam bir durgunluk. Gözucuyla bana bakıyordu. Ben gözucuyla ona bakıyordum. Bocalama. Bocalama. Bocalama.

Sonunda birimiz karar verdi.

Fakat bu ben ya da Lily değildi.

Sanki bir anda *1812 Overture*'de köpek ıslığı orkestrası başlamıştı. Ya da sincaplar Washington Meydanı Parkı'nın diğer ucuna gidip kendilerini yağlamaya başlamışlardı. Tetikleyici unsur her ne ise, Boris şimşek gibi atıldı. Hazırlıksız yakalanan Lily ıslak yolda sürüklendi ve dengesini tamamen kaybetti. Dışkı dolu torba havaya uçtu. Lily düşerken beni şaşırtarak, "AŞAĞILIK PİSLİK!" diye bağırdı, ki ondan daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

Paldır küldür düştü ama yaralanmadı. Torba da şakağını birkaç santimle ıskaladı. Bu sırada Boris'in tasmasını bırakmıştı ve ben aptal gibi tasmayı yakaladım. Bu kez kaldırımda su kayağı yapan bendim.

"Durdur onu!" diye bağırdı Lily, sanki bir yerde köpeği kapatma düğmesi varmış gibi. Boris koşarken ben de arkasından çaresizce onu durdurmaya çalıştım.

Köpeğin bir hedefi olduğu belliydi. Bir grup anneye, bebek arabasına ve çocuğa doğru gidiyordu. Etraftaki, olabilecek en zayıf kurbana odaklandığını fark edince dehşete kapıldım: yulaflı gofretini yiyen, göz bantlı bir çocuk.

"Hayır, Boris! Hayır!" diye bağırdım.

Fakat ben izin versem de vermesem de Boris hedefine ilerliyordu. Çocuk köpeğin kendisine doğru geldiğini görünce açıkçası kendisinin yarısı yaşındaki bir kızıdan beklenecek şe-

kilde ıgık attı. Annesi onu ekemedten Boris beni peşinden sürükleyerek çocuğın üzerine atlayıp onu yere devirdi.

“ok özür dilerim,” dedim Boris’i durdurmaya çalışırken ama bu, NFL defans oyuncularıyla halat çekme oynamak gibiydi.

“Bu o!” diye bağırdı ocuk. “BU O SALDIRGAN!”

“Emin misin?” diye sordu, çocuğın annesi olduğunu düşündüğüm kadın.

ocuk göz bandını kaldırıncı gözünün gayet iyi durumda olduğunu fark ettim.

“O, yemin ederim,” dedi.

Bir başka kadın, elinde “aranıyor” posterine benzer bir şeyle yanıma yaklaştı.

“KIRMIZI ALARM!” diye bağırdı. “MANGOYA YÜKSELTİYORUZ!”

Bebeğini bebek arabasından çıkarmak üzere olan bir başka anne ısıık almak için bebeği geri bıraktı: kırmızı alarmı duyurma yöntemi olduğunu sandığım dört kısa ısııktı.

Isık alma çok da akıllıca bir fikir değildi. Boris duyunca dönüp kadının üzerine atıldı.

Kadın onun önünden çekildi ama bebek arabası kaldı. Olabildiğince ağırlık sağlayabilmek için kendimi yere savurdum. Kafası karışan Boris bebek arabasına çarparak içindeki bebeğin havaya fırlamasına neden oldu. Bebeğin, yüzünde şok ifadesiyle ağır çekimde havaya uçtuğunu gördüm.

Gözlerimi kapamak istiyordum. Ona zamanında yetişebilmem imkânsızdı. Hepimiz donakalmıştık. Boris bile durmuş, izliyordu.

Gözucuyla bir hareket gördüm. Bir ıgık. Ardından muazzam bir sahne: Lily havada uçuyordu. Saçları dalgalanıyordu.

Kolları öne uzanmıştı. Yüzünde panikten eser yoktu. Yalnızca kararlı bir ifade vardı. Bebeğin altına atılıp onu yakaladı. Bebek, Lily'nin kollarına iner inmez ağlamaya başladı.

“Tanrım,” diye mırıldandım. Daha önce hiç bu kadar sersemletici bir şey görmemiştim.

Kalabalıktan alkış kopacağını sandım. Fakat Lily uçuşunun ardından kendine gelip de birkaç adım atınca arkamdan bir anne, “Çocuk hırsızı! Durdurun onu!” diye bağırdı.

Anneler ve yanımdan geçenler cep telefonlarını çıkardılar. Bazı anneler kendi aralarında kimin kırmızı alarını göndereceği ve kimin polisi arayacağı hakkında tartışıyorlardı. Bu sırada Lily ise velvenin farkında olmadan zaferinin tadını çıkarıyordu. Travmatik uçuşunun ardından kucağındaki bebeği sakinleştirmeye çalışıyordu.

Yerden kalkmak istedim ama aniden sırtımda korkunç bir ağırlık hissettim.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi annelerden biri sertçe üzerine oturarak. “Bu bir vatandaş tutuklaması.”

İki anne daha ve göz bantlı çocuk da başıma üşüştü. Az kalsın tasmayı bırakacaktım. Neyse ki Boris bir gün için yeterince heyecan yaşamış gibi görünüyordu ve şimdi havlayarak etrafa emirler yağıdırıyordu.

“Polis geliyor!” diye bağırdı biri.

Bebeğin annesi Lily'ye koştı ama Lily, kadının bebeğin annesi olduğunu bilmiyordu. Bebeği susturmaya çalışırken kadına, “Bir saniye,” dediğini gördüm. Sanırım annesi ona teşekkür ediyordu ama sonra birkaç anne başlarında toplandı ve Lily'yi sıkıştırdı.

“Bunu *Dateline*’da görmüştüm,” dedi gürültücü annelerden biri. “Dikkat dağıtmak için olay çıkarıyorlar, sonra da bebeği kaçırmıyorlar. Hem de güpegündüz!”

“Bu çok saçma,” diye bağırdım. Çocuk kuyruksokumumun üzerinde zıplamaya başladı.

İki polis geldiğinde anında olayın farklı versiyonları anlatılmaya başlandı. Gerçek fazlasıyla çarpıtılıyordu. Lily bebeği verirken kafası karışmış görünüyordu; doğru olanı yapmamış mıydı? Polis ona beni tanıyıp tanımadığını sordu ve o da tabii ki tanıdığını söyledi.

“Gördünüz mü!” diye bağırdı bir anne. “Ekipler!”

Yer soğuk ve ıslaktı ve annelerin ağırlıkları kaliteli iç organlarımı parçalamaya başlıyordu. Sırf oradan gitmek için yapmadığım bir suçu itiraf edebilirdim.

Tutuklanıp tutuklanmayacağımız belli değildi.

“Sanırım bizimle gelmelisiniz,” dedi polislerden biri. Görünüşe bakılırsa, *Aslında bunu yapmamayı tercih ederim* cevabı vermek pek uygun olmayacaktı.

Bizi kelepçelemediler ama ekip arabasına götürüp Boris’le birlikte arka koltuğa oturtular. Bazı annelerin arkamızdan hâlâ intikam için bağırdığı ve bebeğin annesinin onun iyi olup olmadığını kontrol ettiği sırada arabaya bindiğimizde sonunda Lily’ye bir şey söyleme fırsatı bulabildim.

“İyi yakaladın,” dedim.

“Teşekkürler,” dedi. Şoke olmuş halde pencereden dışarı bakıyordu.

“Güzeldi. Gerçekten. Hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi.”

Bana baktığında sanki ilk defa bakmış gibi hissettim. Ekip arabası parktan uzaklaşırken sirenleri açma gereği duymadılar.

“Sanırım şimdi nereye gittiğimizi biliyoruz,” dedi Lily.

“Kaderin tuhaf bir plan yapma anlayışı var,” diyerek onu onayladım.

Lily’nin beş ilçede de akrabaları vardı ama ne yazık ki hiçbiri emniyet mensubu değildi.

Hangisinin bizi bu sıkıntıdan kurtarabileceğine karar vermeye çalışarak bana akrabalarının listesini çıkardı.

“Murray Amca’ya dava açılmıştı, ki bu da şu an ihtiyacımız olan şeyin tam tersi. Büyük teyzem Bayan Basil E. bir süre bir avukatla birlikteydi... ama sanırım iyi bitmedi. Kuzenlerimden biri CIA’e girdi ama hangisi olduğunu söylemeye iznim yok. Bu çok sinir bozucu!”

Neyse ki nezarethaneye atılmamıştık. Onun yerine sorgu odasına götürülmüştük ama bizi sorgulamak için henüz kimse gelmemişti. Belki de birbirimize bir şey itiraf edecek miyiz diye aynanın arkasından bizi izliyorlardı.

Lily’nin tutuklanmamızı bu kadar iyi karşılamasına şaşırmıştım. Ağlamaklı, ürkek, minik bir yaratık olmaktan çok uzaktı; hatta tam tersi, gözaltına alınınca sinirleri bozulan bendim. Ebeveynlerimizin kefaletle bizi çıkaracak uzaklıkta olmamaları iki polisi de etkilememiş gibiydi. Lily ağabeyini aradı. Ben de Boomer’ı aradım ve Yohnny ile Dov’la birlikte olduğunu öğrendim.

“Olay haberlerde!” dedi Boomer. “Bazı insanlar sizin kahraman olduğunuzu, bazılarıysa suçlu olduğunuzu söylüyorlar. Videolar internette yayıldı. Akşam altı haberlerine bile çıkabilirsiniz.”

Günümün böyle geçeceğini hiç düşünmezdim.

Lily ile bana ne haklarımız okunmuştu ne de avukat teklif edilmişti; bu durumda sanırım henüz herhangi bir şeyle suçlanmıyorduk.

Bu sırada Boris acıkmaya başladı.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Lily onun sızlanmasına karşılık. “Umarım babanın gittiği yerde internet yoktur.”

Konuşacak ilginç konular bulmaya çalıştım. Bu isim ona çiçekten yola çıkılarak mı verilmişti? Ne zamandır köpek gezdiriyordu? Polislerin cop kullanmayı düşünmemiş olmaları onu da rahatlatmamış mıydı?

“Tuhaf bir şekilde sessizsin,” dedi, sorgu masasına oturup kırmızı defteri montunun cebinden çıkarırken. “Bir şeyler yazıp bana vermek ister misin?”

“Kalemin var mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Çantamda ve çantamı aldılar.”

“Öyleyse sanırım konuşmamız gerekecek,” dedim.

“Belki de Beşinci Cadde’den gidebilirdik.”

“İlk hapis deneyimin mi?”

Başını onaylarcasına salladı. “Senin?”

“Bir keresinde annem babamın kefaletle serbest bırakılması için gelmişti ve evde bana bakacak kimse olmadığı için beni de yanında götürmüştü. Yedi ya da sekiz yaşındaydım. Başta bana babamın ufak bir kaza geçirdiğini söylemişti ve bu da bana onun uygunsuz bir yerde altına yaptığını düşündürmüştü. Sonradan bunun ‘kamu düzenini bozan davranış’ olduğu söylendi; mahkeme olmadığı için resmi kayıtlara geçmedi.”

“Bu korkunç,” dedi Lily.

“Sanırım öyle. O zaman normal gelmişti. Ondan kısa süre sonra da boşandılar.”

Boris havlamaya başladı.

“Boşanma taraftarı değil,” dedim.

“Ödül mamaları da çantamda,” dedi Lily iç geçirerek.

Birkaç dakikalığına gözlerini kapadı. Her şeyin geçmesi, konudışı kalması için orada öylece oturdu. Benim de kayboluyor olmamı sorun etmedim. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve ben de buna izin vermeye razıyım.

“Gel, Boris,” dedim canavara arkadaşça yaklaşmaya çalışarak. Bana dikkatlice baktı ve ardından yeri yalamaya başladı.

Gözleri hâlâ kapalı olan Lily sonunda, “Sanırım seninle buluştuğum için gerginim,” dedi.

“Aynen,” diye karşılık verdim. “Sözlerimle çok nadiren uyumlu olduğumu biliyorum. Sen de beni sözlerim aracılığıyla tanıdığın için, seni pek çok açıdan hayal kırıklığına uğratabilirim.”

Lily gözlerini açtı. “Sadece o değil. Beni son gördüğünde...”

“... kendinde değildin. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Evet ama aslında o zaman *kendimde* olma olasılığım yok mu? Belki de öyle biri olmam gerekiyordur da o kızın çok fazla çıkmasına izin vermiyorumdur.”

“Sanırım ben köpek gezdiren, bebek yakalayan, doğruları söyleyen Lily’yi daha çok sevdim,” dedim. “Bedeli ne olursa olsun.”

Asıl soru da bu değil miydi zaten? Bedeli neydi?

“O Lily hapse girmemize sebep oldu,” diye belirtti Lily.

“Eh, tehlike istemiştin, değil mi? Ayrıca hapse girmemize sebep olan kişi aslında Boris. Ya da kırmızı defter. Kırmızı defter çok iyi fikirdi bu arada.”

“Ağabeyimin fikriydi,” diye itiraf etti Lily. “Üzgünüm.”

“Ama sonuçta senin başına kaldı, değil mi?”

Lily başını onaylarcasına salladı. “Bedeli ne olursa olsun.”

Yan yana oturabilelim diye sandalyemi kenara çektim.

“Buna değdiği kesin,” dedim. “Hem de çok. Birbirimizi hâlâ tanımıyoruz, değil mi? Ayrıca itiraf edeyim, doksana yazmamıza gelene kadar yazmaya devam edip defter aracılığıyla iletişim kurmamızın en iyisi olacağını düşünmüştüm. Fakat belli ki böyle olmaması gerekiyormuş. Ben kimim ki buna karşı koyacağım?”

Lily kızardı. “‘Ee, ilk buluşmanızda ne yaptınız, Lily?’, ‘Şey, polis merkezine gidip plastik bardaklarda su içtik.’ ‘Bu çok romantik.’ ‘Ah, gerçekten de romantikti.’”

“‘Peki ikinci buluşmanızda ne yaptınız?’” diye devam ettirdim. “‘Bu defa da banka soymaya karar verdik. Fakat sperm bankasıydı ve öfkeli anne adayları tarafından etrafımız sarıldı. Sonuç yine hapisane.’ ‘Heyecanlı görünüyor.’ ‘Ah, öyleydi. Ve böyle devam etti. Artık bir tarih hatırlamak istediğim zaman tek yapmam gereken karakol kaydına bakmak.’”

“‘Peki onda seni çeken ne oldu?’” diye sordu Lily.

“‘Şey,’” dedim hayalet sunucuya. “‘Bebekleri yakalama şekli olduğunu söyleyebilirim. Gerçekten müthişti. Peki ya sen? Seni *Vay canına bu adam düzgün biri*, diye düşündüren neydi?’”

“Ne olursa olsun tasmayı bırakmayan erkeklere bayılırım, bu başını belaya sokacak olsa bile.”

“Aferin,” dedim. “Aferin.”

Lily’nin bu iltifata sevineceğini sanmıştım. Fakat o iç geçirip sandalyesine çöktü.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Peki ya Sofia?”

“Sofia mı?”

“Evet. Boomer, Sofia’dan bahsetti.”

“Ah, Boomer...”

“Onu seviyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Onu sevemem. İspanya’da yaşıyor.”

Lily güldü. “Sanırım dürüstlüğün sana puan kazandırıyor.”

“Hayır, cidden,” dedim. “Onun harika biri olduğunu düşünüyorum ve açıkçası şu an ondan çıktığımız zamana göre daha çok hoşlanıyorum. Ama aşkın geleceği olmalı. Sofia ve benim geleceğimiz yok. Sadece anı yaşayıp iyi vakit geçirdik, hepsi bu.”

“Gerçekten aşkın geleceği olması gerektiğine mi inanıyorsun?”

“Kesinlikle.”

“Güzel,” dedi Lily. “Ben de.”

“Güzel,” diye tekrarladım. “Sen de.”

“Söylediklerimi tekrar etme,” dedi koluma vurarak.

“Söylediklerimi tekrar etme,” diye mırıldandım gülümseyerek.

“Şapşalsın,” dedi ama sesinde şapşallık yoktu.

“Sen şapşalsın,” dedim ona.

“Lily gelmiş geçmiş en müthiş kız.”

Ona yaklaştım. “*Lily gelmiş geçmiş en müthiş kız.*”

Sanırım bir anlığına nerede olduğumuzu unutmuştuk.

Sonra polisler geri dönerek bir kez daha hatırlattılar.

Siyahi olan Memur White konuştu. “Bu öğlenki kahramanlığınızın videosunun YouTube’da iki yüz binden fazla izlendiğini duymak sizi mutlu edecektir. Ayrıca olabilecek her açıdan kaydınız alınmış; George Washington heykelinin cebinden bir iPhone çıkarıp fotoğraflarınızı arkadaşlarına göndermemiş olması enteresan.”

“Görüntüleri yakından inceledik,” dedi beyaz olan Memur Black, “bu odada yalnızca bir suçlu olduğuna karar verdik.”

“Biliyorum, efendim,” diye araya girdim. “Hepsi benim suçumdu. Gerçekten, Lily’nin olayla hiç ilgisi yok.”

“Hayır, hayır, hayır,” diye itiraz etti Lily. “O posterini asan bendim. Şaka amaçlıydı. Ama anneleri biraz çılgına çevirdi.”

“Cidden,” dedim Lily’ye dönerek. “Sen yardım etmekten başka bir şey yapmadın. Aradıkları benim.”

“Hayır, bebeği benim kaçırdığımı sandılar. Ve inan bana, bebek istemiyorum bile.”

“İkiniz de suçlu değilsiniz,” diye böldü Memur White.

Memur Black, Boris’i işaret etti. “Suçlanacak biri varsa, o da bu dört ayaklı.”

Boris suçlu gibi geri çekildi.

Memur White bana baktı. “Tek Gözlü Johnny’ye gelince, çocukta herhangi bir sorun göremedik. Yani kar topu sava-

şında ona kar topu atmış olsan bile –yaptın ya da yapmadın demiyorum– herhangi bir zarar vermemişsin.”

“Yani gidebilir miyiz?” diye sordu Lily.

Memur Black başını onaylarcasına salladı. “Dışarıda sizi bekleyen kalabalık bir grup var.”

Memur Black şaka yapmamıştı. Boomer’ın yanında yalnızca Yohnny ile Dov değil, Sofia ile Priya da vardı. Ve görünüşe bakılırsa Lily’nin ailesi Bayan Basil E.’nin önderliğinde hazırda bekliyordu.

“Bakın!” dedi Boomer, *Post* ve *Daily News* sitelerinden aldığı çıktıları kaldırarak.

İkisinde de Lily’nin kollarına düşen bebeğin müthiş fotoğrafı vardı.

Daily News, KAHRAMANIMIZ! diye başlık atmıştı.

Post ise BEBEK HIRSIZI! yazmıştı.

“Dışarıda gazeteciler var,” dedi Bayan Basil E. “Çoğu oldukça kaba.”

Memur Black bize döndü.

“Pekâlâ, ünlü olmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

Lily’yle birbirimize baktık.

Cevap barizdi.

“İstemiyoruz,” dedim.

“Kesinlikle istemiyoruz,” diye ekledi Lily.

“Öyleyse arka kapıya!” dedi Memur Black. “Beni takip edin.”

Bizi almaya gelen kalabalığın arasında Lily’yle birbirimizi kaybettik. Sofia iyi olup olmadığını soruyordu; Boomer, Lily’yle

sonunda tanışmamın heyecanı içindeydi ve geri kalanımızsa olanları kavramaya çalışıyordu.

Birbirimize veda etme şansımız bile olmadı. Kapılar açıldı ve polis hızlı olmamızı çünkü gazetecilerin bizi hemen yakalayabileceğini söyledi.

Lily, kendi grubuyla gitti; ben de kendi grubumla.

Kurnaz kız, defteri çaktırmadan bana vermişti.

on sekiz

(Lily)

30 Aralık

Haberler hızlıca uzaklara yayılıyordu. Fiji'ye bile.

Onların haberi yoktu ama ebeveynlerimin bağırp durduğu video görüşmesinde belli aralıklarla bilgisayarımın sesini kapatıyordum. Arada sırada sesi açıp nutuklarından bölümler dinliyordum:

“Seni yalnız bıraktığımızda sana nasıl güveneceğiz, Lily? Eğer böyle...”

Sessizlik.

Dünyanın bir ucundan çılgınca ellerini salladıkları sırada benim ellerim de yeni örgüme odaklanmıştı.

“Kim bu Dash? Büyükbaban onu...”

Sessizlik.

Annemle babamın bir yandan bilgisayara bağırp bir yandan da aceleyle valizlerini hazırlama çabalarını izledim.

“Uçağa geç kaldık! Yetiştirebilirsek şanslıyız. Ne kadar çok kişinin aradığını...”

Sessizlik.

Görünüşe bakılırsa babam yine çaldığı için cep telefonuna bağırıyordu. Annem bilgisayar ekranına baktı.

“Tüm bunlar yaşanırken Langston *nereyeydi?*”

Sessizlik.

Yeni projem üzerinde çalışmaya devam ettim: Boris için ince çizgili, hapishane üniforması tarzında köpek kazağı. Başımı kaldırıncı annemin işaretparmağını bana salladığını gördüm.

Sesi açtım.

“Ve bir şey daha, Lily!” Annemin suratı, ekrana ola bildiğince yaklaştı. Daha önce fark etmemiştim ama mü-kemmel gözenekleri vardı, ki bu benim yaşlanma sürecimde işime gelirdi.

“Evet, anneciğim?” dedim, babam arkasında yatağa oturup kendisini arayan kişiye elini kolunu sallayarak durumu bir kez daha açıklarken.

“Bebegi müthiş yakalamışsın, tatlım.”

Bay Borş ve onun peşinden olaylardan utanmış diğer beyler –Köri ve Kanoli– arayıp manşetleri haber verdiğinde büyükbabam arabayla Delaware’den (kendi deyimiyle oto-yol dünyasının geçiş ücreti başkentinden) geçiyormuş. Büyükbabam ilk başta az kalsın araba kullanırken kalp krizi geçirecekmiş. Sonra sakinleşmek için McDonald’s’a gidip kendine bir Bic Mac almış. Ardından Langston’ı arayıp, kendisi Florida için yola çıktıktan sonra onun benden sorumlu olduğu birkaç saat içinde benim bir hapishane kuşuna ve uluslararası ünlüye dönüşmeme izin verdiği için bağırmış.

“Ailen eve dönüp bu karmaşayı çözene dek cezalısn!” diye bağırdı bana. Zavallı, küçük Boris’i işaret etti. “Ve o dehşet saçan köpeği üst kattaki kedimden uzak tut!” Yüksek sesle havlayan Boris, büyükbabamı da alt etmeye hazır görünüyordu.

“Otur, Boris,” dedim canavara.

Boris hemen oturup başını ayaklarımın üzerine koydu ve büyükbabama doğru alçak sesle hırladı.

“Boris’le ceza konusuna katıldığımızı sanmıyorum,” dedim büyükbabama.

“Bu saçmalık, Arthur,” diye araya girdi Bayan Basil E. “Lily yanlış bir şey yapmadı. Her şey koca bir yanlış anlaşılardan ibaret. Bebeği kurtardı! Araba kaçırıp gezmeye çıkmadı ya!”

“*New York Post*’un kapağına çıkan genç kızların başına iyi şeyler gelmediğini herkes bilir!” diye bağırdı büyükbabam. Parmağını bana doğrulttu. “Cezalısn!”

Bayan Basil E., “Odana git, Lily,” diye fısıldadı kulağıma. “Ben hallederim. O tayı da yanında götür.”

“Lütfen büyükbabama Dash’ten bahsetme,” diye fısıldadım.

“Bunun sözünü veremem,” dedi yüksek sesle.

Tüm ebeveyn ve büyükbaba çılgınlığının sonucunda aslında teknik olarak ceza almadım. Yalnızca olumlu bir dille, annem ve babam Fiji’den dönene kadar göze batmamam söylendi. Bu süreçte evde kalıp dinlenmem *tavsiye edildi*.

İstediğimden değildi zaten ama basınla konuşmamın yasak olduğu söylendi; tüm çöplerim kâğıt öğütücüsünden

geçmeliydi, *People* dergisinin kapağında (büyük olasılıkla tek seferde tüm üniversite masrafımı karşılayabilecek özel sayısında) nasıl çıkacağımın planını yapmayacaktım ve eğer Oprah ararsa önce benimle değil annemle konuşacaktı. Açıkçası tüm ailem mümkün olan en kısa sürede bir ünlünün ölmesini ya da kötü bir skandal yaşamasını istiyordu, böylece gazeteler Lily Köpekbakıcısı haberlerine bir son verebilirdi.

Ruh sağlığım açısından kendimi Google'da aratmamam tavsiye edildi.

Aile müfettişlerinin söylediklerine göre dünyada aileniz dışında güvenilebileceğiniz çok fazla kişi yoktu. Olay yatışana kadar ailenin sıcak kanatları altında kalmak en iyisiydi.

Kesin olarak bildiğim şeyse şuydu: Bir köpeğe her zaman güvenilebilirdiniz.

Boris, Dash'i sevmiştir.

Bir insanın, hayvanlara nasıl davrandığına bakarak karakteri hakkında pek çok şey anlayabilirdiniz. Kriz çıktığında Dash, Boris'in tasmaını tutmakta hiç tereddüt etmemiştir. Zor zamanlarınızda yanınızda durabilecek (ya da kırmızı alarm anneleri durumunda kadınların altında durabilecek) türden bir çocuktur.

Bir köpeği andıran Boomer da Dash'i seviyordu.

Köpek içgüdüleri her zaman doğru çıkardı.

Dash oldukça sempatik biri olmalıydı.

Dünyada birçok olasılık olduğuna karar verdim. Dash. Boris. Olabileceklere karşı zihnimi açık tutmalıydım ve istediklerim gerçekleşmezse dünyanın ümitsiz bir yer ol-

duğunu düşünmemeliydim. Çünkü o sırada daha güzel bir şey olabilirdi.

Öyleyse Boris'in verdiği karar açıktı: Dash güvenilir biriydi.

Boris'in sahibi, kuzenim Mark'ın Sttand'deki iş arkadaşı Marc evcil hayvana izin verilmeyen apartmandaki stüdyo dairesinde Boris'i yasadışı bir şekilde barındırıyordu. Apartman yöneticisi ya da sahibi olmadığı için daha önce sorun yaşamamayı başarmıştı ama artık Boris çok meşhur olduğundan (*New York Post*'un yaptığı *online* ankete katılanların yüzde altmış dördü Boris'in toplum için tehlike arz ettiğini; yüzde otuz biri onun istemeyerek gücünün kurbanı olduğunu ve yüzde beşi de Boris'in ağza alınmayacak şekilde hayata göz yumması gerektiğini düşünüyordu) onu "eve" götüremeyecekti.

Bu sorun değildi çünkü ben benim evimin Boris'in de evi olduğuna karar vermiştim. Benim gözetimimde geçirdiği yirmi dört saatten kısa süre içinde Boris Otur, Yanımda Yürü, Masa Başında Yemek için Yalvarma ve Bırak (büyük-babamın çiğnenmek üzere olan ayakkabılarını bırakması anlamında) komutlarını öğrenmişti. Başından beri sorun, Boris'in sahibinin onun gelişmesi ve toplumun asil bir üyesi olması için ihtiyacı olan ilgiyi ve eğitimi vermemiş olmasıydı. Ayrıca internetten edindiğim bilgilere göre Marc güvenilir bir dışkı toplayıcı değildi ve Boris'i sırf kızlarla tanışmak için yem olarak kullanıyordu. Daha da rahatsız edici olanıysa, Marc birkaç defa bana mesaj atıp Boris'in benimle istediğim kadar kalabileceğini söylemişti. Boris özel ilgi

gösterilmesi gereken bir köpekti. Marc'ın onu zaten hak etmediği ortadaydı.

Boris ve ben kodeste bir akşam geçirmiştik. Artık sonsuza dek birbirimize bağlanmıştık. Yani aslında polis merkezindeki sorgu odasında, yanımızda aşırı tatlı bir çocukla birkaç saat geçirmiştik. Bu da sayılırdı. Boris'in evi artık benim yanımdı ve annem, babam ve diğer herkes buna alışmak zorundaydı. Aile, birbirine destek olurdu ve Boris artık ailedendi.

Alice Gamble, Heather Wong, Nikesha Johnson ve futbol takımından iki kız daha kriz yönetimi ekibimi oluşturmuşlardı.

Hep birlikte odamda takılırken Alice şöyle dedi: "Ee, Lily. Birbirimizi uzun zamandır tanıyor olmamıza rağmen seni aslında hiç gerçekten *tanımadık*, öyle değil mi? Hazır büyükbaban seni dışarı çıkmaktan alıkoymak için bizi pijama partisine davet etmişken..."

"Pijama partisi benim fikrimdi," diye sözünü kestim. "Sadece büyükbabam size benim sormama fırsat bırakmadan telefonumu saklamış."

"Telefonunu nerede buldun?" diye sordu Alice.

"Kurabiye kavanozunda. Fazlasıyla. Tahmin edilebilir. Uğraşamış bile."

Alice gülümsedi. "Biz de kızlarla senin için tatlı bir şey bulduk." Bilgisayarımın başına oturup YouTube'dan bir video açtı. "Kendini savunmak için basının karşısına çıkamadığın için bunu senin yerine futbolun yapmasına karar verdik."

“Ne?” dedim.

“İnanılmaz bir kalecisin! İnanılmaz bir kaleciden başka kim o bebeği öyle yakalayabilirdi? Bir kaleci, bebeği içgüdüsel olarak yakalar; onu kaçırmak için değil! Onu kurtarmak için,” dedi Nikesha.

Heather, “Hazır mısın?” dedi ve videoyu başlattı.

İşte karşımdaydı. Takım arkadaşlarım Spice Girls’ün *Stop* şarkısıyla benim kaleci hareketlerimi bir araya getirmişlerdi: koşarken, homurdanırken, tekme atarken, sıçrarken, zıplarken, havaya uçarken...

Bu kadar iyi oynadığımı hiç bilmiyordum.

Takım arkadaşlarımın bunu fark ettiğini ya da umursadıklarını hiç bilmiyordum.

Belki de daha önce onları hiç takım arkadaşlarım olarak düşünme zahmetine girmemiştim. Belki de arkadaşlık çıkmazındaki en büyük engel bendim.

Tıpkı dedikleri gibi, *takım* kelimesinde *ben* yoktu.

Video bittiğinde kızlar sahada yaptığımız gibi odamda zafer kucaklaşması yaptılar. Elimde değildi. Ağlıyordum. Utanç verici bir ağlama krizi değildi, yalnızca saçma da olsa neşe ve minnetle sahici gözyaşları döküyordum.

Tek söyleyebildiğim, “Vay canına, kızlar. Teşekkür ederim,” oldu.

“Şarkı olarak *Stop*’ı tercih ettik çünkü tam da bunu yapıyorsun; diğer takımın sayı almasını durduruyorsun,” dedi Heather. “Tıpkı bebeğin kaldırımı düşmesini durdurduğun gibi.”

“Bir de Beckham’a saygıdan tabii,” dedi Nikesha.

“Tabii ki,” dedik Alice’le aynı anda.

Heather konuştu: “Yorumları okursan... yani şu an 845 tane var, bu yüzden belki de okumazsın. Ama seni savunmak için bu videoyu koyduğumuzda hepsini okudum ve Lily şimdiye dek beş evlenme teklifi aldın, en azından ben okumayı bırakana dek. Yani 95.223 defa izlenmiş; hayır, şu saniye itibarıyla 95.225 oldu. Evlenme tekliflerinin ve diğer uygunsuz tekliflerin sadece bir kısmını okuyabildim. Takımlarında şansını denemeni yazan birkaç üniversite çalışanı bile var.”

Boris odamın köşesinde duran yeni yatağının üzerinden onaylarcasına havladı.

31 Aralık

“Benny’yle yeniden birlikteyiz,” diye duyurdu Langston öğle yemeğinde. Pijama partisi ekibi yeni yıl hazırlıklarını yapmak üzere evlerine gitmişti ve büyükbabam da üst katta Mabel’la telefonda konuşuyor, Miami’den vazgeçip New York’a kendisini ziyarete gelmesi için *–ocak ayında!–* ikna etmeye çalışıyordu. Böylece kendisi yeniden Florida’ya gidip New York’a dönmek, sonra yeniden Florida’ya gitmek ve tekrar New York’a dönmek zorunda kalmayacaktı. Üstelik sadece birkaç gün içinde.

Erkekler ne istediklerine bir türlü karar veremiyorlardı.

“Birkaç günlük ayrılık size çok mu geldi?” diye sordum ağabeyime.

“Evet, o da var. Ama aynı zamanda düşündük de, kırmızı defter olayını senin için biz başlattık. Birlikte bir şansımız var.”

“Ve birbirinizi çok özlediniz! Ve bunu itiraf etmeye ve yalnızca birbirinize ait olmaya karar verdiniz?”

“Ben *o kadar* abartmazdım,” dedi Langston. “Şöyle diyelim, Benny hâlâ Porto Riko’da olduğu için bu yılbaşı gecesi kapalı kapılar ardında Skype randevumuz var. Sana ve curcunana bebek bakıcılığı yapmayacağım yani.”

“İğrenç. Ayrıca bana hiçbir zaman bebek bakıcılığı yapmıyorsun ki.”

“Biliyorum. İnan bana, olanlar için hayatım boyunca beni suçlayacaklar.”

“Sorumluluk alma konusunda berbat bir iş çıkardığın için teşekkürler. Harika vakit geçirdim.” Yine de kırmızı defterin ortaya çıkışıyla ilgili kafamı kurcalayan bir şeyler vardı. “Langston?”

“Efendim, ünlü Tatlı Lily? Ah, Ünlü-ly! Yeni adın bu olacak.”

Son yorumunu duymazdan geldim. “Ya gerçekten hoşlandığı kişi sensen?”

“Kim? Ne demek istiyorsun?”

“Dash. Kırmızı defteri bulması. Bu senin fikrindi. İlk mesajı ben yazdım ama kelimeler ve fikirler senindi. Belki de Dash’in yılbaşında dışarı çıkmak istediği kişi aslında senin yarattığın hayale dayanıyordur?”

“Öyle olsa ne olur ki? Defteri devam ettiren sendin. Maceraya sen devam ettin. Ve bak nasıl bir şeye dönüştü! Ben odamda öksürüp duruyordum ve yanlışlıkla erkek arkadaşımdan ayrıldım. Sen dışarı çıktın ve o defterle kendi kaderini yazdın!”

Anlamıyordu.

“Ama Langston... Ya Dash... benden hoşlanmazsa? *Benden*; benimle ilgili kafasında yarattığı *fikirden* değil.”

“Hoşlanmasa ne olur?”

Ağabeyimin beni savunmasını, Dash’in benden kesinlikle hoşlanacağından emin olduğunu söylemesini bekliyordum. “Ne?” dedim alınarak.

“Yani diyelim ki Dash seni tanıyınca senden hoşlanmadı, bunda ne var ki?”

“Bu riski almak istediğimden emin değilim.” İncinmek. Reddedilmek. Tıpkı bir zamanlar Langston’ın yaşadığı gibi.

“Kazanacakların bu riskte yatıyor. Sonsuza dek büyük-babamın aşırı korumacı pelerininin altında gizlenemezsin. Bir süredir bunun dışına çıkmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun. Annemle babamın gitmesi ve kırmızı defter de bunu yapmana yardımcı oldu. Şimdi Dash’in bu resimdeki yerini belirlemek sana kalmış. *Kendinin* bu resimdeki yerini belirlemek. Bu riske gir.”

Buna inanmayı o kadar istiyordum ki. Ama korku da isteğim kadar güçlü ve baskındı. “Ya tüm bunlar bir hayal-den ibaretse? Ya sadece birbirimizin vaktini harcıyorsak?”

“Denemezsen nasıl bileceksin?” Langston bunu söyledikten sonra, adını aldığı şair Langston Hughes’dan alıntı yaptı: “Ertelenen düş, inkâr edilen düştür.”

“Onu unuttun mu?” diye sordum.

İkimiz de Benny’yi değil, Langston’ın kalbini kıran kişiyi kastettiğimi biliyorduk. Langston’ın ilk aşkı.

“Bazı yönlerden, sanırım onu asla unutmayacağım,” dedi Langston.

“Bu hiç de tatmin edici bir cevap değil.”

“Çünkü yanlış açıdan yorumluyorsun. Bu öyle hüzünlü, aşırı duygusal bir cevap değildi. Ona karşı hissettiğim aşk çok büyüktü ve gerçektir. Acı vermiş olsa da beni insan olarak sonsuza dek değiştirdi, tıpkı senin ağabeyin olmamın benim gelişimimi yansıtır ve değiştirdiği gibi. Senin için de aynı şey geçerli. Hayatımıza giren önemli insanlar iz bırakırlar. Fiziksel olarak hayatında kalabilir ya da çıkabilirler ama hep kalbindedirler çünkü kalbini şekillendirmene yardım etmişlerdir. Bunu unutamazsın.”

Kalbim hiç şüphesiz Dash'i kucaklamak ve/veya onun tarafından ezilmek istiyordu. O kadarı kesindi. Risk, ödülünü kendisi keşfetmek zorundaydı.

Boris masanın altından bileklerimi yaladı. “Boris bizimle kalıyor çünkü kalbimde iz bıraktı ve annemle babam bu gerçeğe yaşamak zorundalar.”

“Hadi iyisin, Ünlü-ly. Yılbaşında büyük Noel hediyen annemlerin sonunda evcil hayvan almana izin vermeleri olacaktı.”

“Gerçekten mi? Ama ya Fiji'ye taşınırsak?”

“Onlar hallederler. Gitmeye karar verirlerse bu evi kapamayacaklar ve ben NYU'ya giderken burada kalacağım. Yıl boyunca orada yaşamayı planladıklarını sanmıyorum; sadece okul dönemlerinde. Eğer sen de onlarla gidersen ve Boris Fiji kanunlarına göre ülkeye alınmazsa ben onunla ilgilenirim. Sana Noel hediyem bu olsun, ne dersin?”

“Çünkü Benny'yle meşgul olmaktan bana hediye alacak vakit bulamadın değil mi?”

“Evet. Ve karşılığında bana hiç şüphesiz ördüğün kazak ve hiç şüphesiz yaptığın sayısız kurabiye yerine büyükbabama

senin curcunanın suçlusunun ben olmadığımı söyleyen de beni rahat bıraksa nasıl olur?”

“Tamam,” diye onayladım. “Kuralları kızlar koysun. Olması gerektiği gibi.”

“Kurallardan bahsetmişken... yılbaşında ne yapacaksın Lily? Yeniden dışarı çıkmana izin verilecek elbette. Mösyö Dashiell sana kaval-yelik yapıp şehirde gezdirecek mi?”

İç geçirip başımı iki yana salladım. İtiraf etmekten başka seçeneğim yoktu: “Polis merkezinden beri ne aradı ne e-posta gönderdi ne de defterle iletişim kurdu.”

Odama gidip kendim için aşırı derecede üzü- lüp gizli gizli bir sürü çikolata yemek üzere hızla sandalyeden kalktım.

Sanırım ben de Dash’e mesaj ya da e-posta gönderebilirdim (hatta *arayabilirdim*... ne?!?!?) ama tüm yaşadıklarımızdan sonra bu seçenekler zorlama geliyordu. Dash özel hayatına saygı duyulmasını bekleyen biriydi ve yalnızlıktan zevk alıyor gibi görünüyordu. Buna saygı duyabilirdim.

Benimle iletişime geçmesi gereken oydu.

Öyle değil mi?

Bu durum benim hakkımda onun söylemediği ne söy- lüyordu?

Benim ondan hoşlandığım kadar benden hoşlanmamış olabilirdi. Dash’in yakışıklı suratı hayallerimi süslemeye devam ededursun, ben asla Sofia denen kız kadar güzel ve ilgi çekici olmayacaktım.

Karşılıksız.

Onu biraz özlüyor olmam adil değildi. Varlığını o ka- dar değil –onu doğru düzgün tanımiyordum– ama onunla

kurduğum kırmızı defter başını özlüyordum. Bir yerlerde sürpriz bir şekilde benimle iletişime geçmek için bir şey düşündüğünü ya da yaptığını biliyor olmayı...

Yatağında yatıp Dash'le ilgili hayal kurarken Boris'in güven verircesine yalaması için elimi aşağı sarkıttım ama Boris orada değildi. Yürüyüşe çıkmıştı.

Kapı zili gürültülü bir şekilde çalınca açmak için kapıya koştum. "Kim o?" diye seslendim içeriden.

"En sevdiğin büyük teyzen. Boris'i yürüyüşe çıkarmaya geldiğimde anahtarımı evde unutmuşum."

Boris!

O gittiğinden beri geçen yirmi dakika beni neredeyse mahvetmişti. Boris beni asla Dash denen çocuk gibi yok saymazdı.

Bayan Basil E. ile Boris'in girmeleri için kapıyı açtım.

Dikkatimi çekmek için bileklerime pati atan Boris'e baktım.

Boris'in ağzında köpek kemiği ya da postacı ceketi yoktu. Dişlerinin arasındaki etrafına kırmızı kurdele sarılmış kırmızı defteri salyalarını akıtarak bana uzatıyordu.

on dokuz

–Dash–

30 Aralık

Hapisten çıkmamın ardından annemin evine gittik. Hepimizin içindeki adrenalin inanılmazdı; kaçışımızın heyecanı sanki dünyayı devasa bir trampoline dönüştürmüş gibi zıplıyor, süzülüyorduk.

Kapıdan girer girmez Yohnny ile Dov buzdolabını yağmalama girişiminde bulundular ve buldukları karşısında hayal kırıklığına uğradılar.

“Fırında noodle mı?” diye sordu Yohnny.

“Evet, annem yaptı,” diye açıkladım. “Onu hep sona bırakıyorum.”

Priya tuvalete gittiğinde, Boomer da telefonundan e-postalarını kontrol ederken Sofia odama girdi. Şehvet uyandırıcı bir sebepten değil; yalnızca bakmak için.

“Pek değişmemiş,” dedi duvarlarıma raptiyelediğim sözlerle bakarken.

“Ufak tefek şeyler,” dedim. “Duvarda yeni sözler var. Kitaplıkta yeni kitaplar var. Kalemelerin bazıları silgilerini kaybetti. Çarşafklar her hafta değişiyor.”

“Yani bir şey değişmemiş gibi görünse de...”

“... her şey sürekli değişir, çoğu zaman ufak ufak. Sanırım hayat böyle şekilleniyor.”

Sofia başını onaylarcasına salladı. “Şekillenmek kelimesini bu şekilde kullanıyor olmamız değişik. Hayat böyle şekilleniyor.”

“Hayat böyle şekilleniyor, kulağa çok tuhaf geliyor.”

“Bazen geleceğin şekillenmeye başladığını görebilirsin, değil mi? Hatta bazen mesela bebeği yakalarsın.”

Kinaye ya da aşağılama ifadesi bulmak için yüzünü inceledim. Bir de üzüntü; aynı zamanda üzüntü ya da pişmanlık arıyordum. Ama tek bulduğum eğlenme ifadesi oldu.

Yatağıma oturup başımı ellerimin arasına aldım. Ardından bunun fazla abartılı bir hareket olduğunu fark ederek ona baktım.

“Olanlara gerçekten hiç anlam veremiyorum,” diye itiraf ettim.

Olduğu yerde kalıp bana baktı.

“Keşke yardımcı olabilseydim,” dedi. “Ama olamam.”

İşte. Bir zamanlar, kısa ilişkimiz zamanında ondan yalnızca biraz hoşlanırken ona âşık olmam mümkünmüş gibi davranıyordum. Şimdi ise birbirimize âşık olacağımıza dair numara yapmak gibi bir arzum yoktu ve ondan deliler gibi hoşlanıyordum.

“Birbirimize karşı uzun süre mantıklı davranmayı deneyebilir miyiz?” diye sordum.

Sofia güldü. “Yani aptalca hatalarımızı birbirimizle paylaşıp onlardan akıllıca bir sonuç çıkarıp çıkaramayacağımızı görmeyi mi kastediyorsun?”

“Evet,” dedim. “Güzel olurdu.”

Anlaşmamızı tasdik etmemiz gerektiğini düşündüm. Öpüşmek olmazdı. Sarılmak fazla kaçardı. Bu nedenle elimi uzattım. Sofia elimi sıktı ve diğer arkadaşlarımızın yanına gittik.

Lily’nin ne yaptığını merak etmeden duramıyordum. Nasıl hissettiğini. Ne hissettiğini. Evet, kafa karıştırıcıydı ama kötü bir kafa karışıklığı değildi. Onu, daha önce istemediğim bir şekilde, yeniden görmek istiyordum.

Defterin bende olduğunu farkındaydım. Sadece söyleyecek doğru şeyi bulmak istiyordum.

Annem nasıl olduğumu sormak için aradı. Spa’da internet yoktu ve evde olmadığı zamanlarda televizyonu açan bir insan değildi. Bu nedenle ona bir açıklama yapmak zorunda kalmadım. Yalnızca birkaç arkadaşımın geldiğini ve uslu olduğumuzu söyledim.

Babam genelde beş dakikada bir telefonundan haberlere bakardı. Muhtemelen *Post*’un internet sitesindeki başlığı ve fotoğrafları görmüştü. Sadece kendi oğlunu tanımamıştı.

Akşam ilerleyen saatlerde John Hughes filmleri maratonunun ardından Boomer, Sofia, Priya, Yohnny ve Dov’u salonda bekletip annemin çalışma odasından yazı tahtası getirdim.

“Gitmeden önce size aşk üzerine bir seminer vermek istiyorum,” dedim.

Kırmızı kalemi alıp –yani neden olmasın?– tahtaya *aşk* yazdım.

“İşte, burada bir *aşk* var,” dedim. Yanına bir de kalp çizdim. Organ olanı değil. Sonradan uydurulmuş şekli.

“Henüz saf durumda, ideallerini muhafaza ediyor. Ama sonra... sözler geliyor.”

Tahtanın her yerine, *aşk* kelimesinin üstü de dahil olmak üzere, defalarca *sözler* yazdım.

“Ve duygular.”

Aynı şekilde, daha önce yazdığım her şeyin üzerine *duygular* yazdım.

“Ve beklentiler. Ve geçmiş. Ve düşünceler. Yardım etsene, Boomer.”

Bu üç kelimeyi de en az yirmi defa yazdık.

Sonuç mu?

Tam bir karmaşa. *Aşk*’ın gittiği yetmiyormuş gibi bir de diğer yazılanları da anlayamıyordunuz.

“İşte mücadelemiz buna karşı,” dedim.

Priya rahatsız olmuş gibi görünüyordu; söylediklerimden çok benden. Sofia hâlâ eğleniyor görünüyordu. Yohnny ile Dov birbirlerine biraz daha yaklaştı. Kalem hâlâ elinde olan Boomer bir şey çözmeye çalışıyordu.

Elini kaldırdı.

“Evet, Boomer?” dedim.

“Yani şunu söylemeye çalışıyorsun: âşıkırsındır ya da değil-sindir. Eğer âşıkırsan da durum bu oluyor.”

“Ona benzer bir şey.”

“Peki ya bu evet-hayır sorusu değilse?”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Yani, ya aşk evet-hayır sorusu değilse? Aşkıksındır ya da değildir diye bir şey yok. Sonuçta farklı seviyeler yok mu? Belki bu sözler ya da beklentiler ya da her neyse, aşkın üzerine çıkmıyordur. Belki harita gibidir ve hepsinin ayrı bir yeri vardır ve gökyüzünden onlara baktığında... vay canına.”

Tahtaya baktım. “Bence senin haritan benimkinden daha açık,” dedim. “Ama doğru iki insanın doğru zamanda çarpışması böyle görünmez mi? Tam bir karmaşa.”

Sofia kıkırdadı.

“Ne var?” diye sordum.

“Doğru insan, doğru zaman yanlış bir kavram, Dash,” dedi. Boomer, “Kesinlikle,” diyerek ona katıldı.

“Ne demek istiyor?” diye sordum Boomer’a.

“Demek istediğim şu,” diye başladı Sofia. “İnsanların doğru insan, yanlış zaman ya da yanlış insan, doğru zaman söylemleri genelde yalnızca bir bahane. Kaderin kendileriyle oyun oynadığını düşünüyorlar. Tanrı’nın izlemekten keyif aldığı romantik bir reality programının oyuncularını olduğumuzu düşünüyorlar. Ama neyin doğru neyin yanlış olduğuna evren karar vermiyor. Sen karar veriyorsun. Evet, başka bir zaman gerçekleşmiş olsa yolunda gider miydi diye dilin damağın kuruyana kadar konuşup teoriler kurabilirsin. Ama sonuçta ne elde edersin biliyor musun?”

“Kurumuş dil ve damak mı?” diye sordum.

“Evet.”

“Defter sende, değil mi?” diye araya girdi Dov.

“Umarım kaybetmemişsindir,” diye ekledi Yohnny.

“Hayır,” dedim.

“Öyleyse ne bekliyorsun?” diye sordu Sofia.

“Sizin gitmenizi?” dedim.

“Güzel,” dedi. “Bir yazı ödevin var. Ne var biliyor musun?
Bu sana bağlı, kadere değil.”

Hâlâ ne yazacağımı bilmiyordum. Defterle yan yana, ikimiz
de tavana bakar halde uyuyakaldım.

31 Aralık

Ertesi sabah kahvaltıda aklıma müthiş bir fikir geldi.

Hemen Boomer’ı aradım.

“Senden bir iyilik isteyeceğim,” dedim.

“Kimle görüşüyorum?”

“Teyzen burada mı?”

“Teyzem.”

Ona fikrimi anlattım.

“Teyzemle çıkmak mı istiyorsun?” diye sordu.

Ona fikrimi yeniden anlattım.

“Ah,” dedi. “Sorun olacağını sanmıyorum.”

Fazla detay vermek istemiyordum. Tek yazdığım buluşma
zamanı ve yeri oldu. Makul bir saatte Bayan Basil E.’nin evine
gittim ve onu Boris’le dışarıda buldum.

“Ailen dışarı çıkmana izin verdi mi?” diye sordu Bayan
Basil E.

“Öyle denebilir,” dedim.

Ona defteri verdim.

“Lily’nin bir sonraki maceraya hazır olduğunu varsayıyo-
rum,” dedim.

“Ne derler bilirsin,” dedi Bayan Basil E. “Sıkıntı, hayatın tuzu biberidir. Bu yüzden hep başka baharatlar kullanmalıyız.”

Defteri aldı ama Boris ondan kaptı.

“Kötü kız!” diye kızdı Bayan Basil E.

“Boris’in erkek olduğuna eminim,” dedim.

“Ah, biliyorum,” diye cevap verdi Bayan Basil E. “Sadece onun kafasını karıştırmak hoşuma gidiyor.”

Ve geleceğimle birlikte uzaklaştılar.

Lily saat beşte geldiğinde biraz hayal kırıklığına uğramış olduğunun farkındaydım.

“Ah, bak,” dedi Rockefeller Center buz pistine bakarak. “Patenciler. Milyonlarca. Elli eyaletten kazaklar giymişler.”

Sinirlerim onu görmek için can atıyordu. Çünkü aslında bu ilk yarı-normal konuşma denememiz olacaktı; anne ya da köpek müdahalesi olmayacağını varsayıyordum. Ve ben yarı-normal konuşmalarda deftere yazdıklarım veya adrenalin patlaması yaşadığım gerçeküstü anlarda olduğu kadar iyi değildim. Ondan hoşlanmak ve onun da benden hoşlanmasını istiyordum ve çok uzun zamandır istediğim en büyük şeydi.

Sana bağlı, kadere değil.

Doğru. Ama Lily’ye de bağlıydı.

Zor kısmı da buydu.

Klişe randevu rotamıza verdiği heyecansız tepkiye kırılmış gibi yaptım. “Buza çıkmak istemiyor musun?” dedim, dudak bükerek. “Bunun çok *romantik* olacağını düşünmüştüm. *Filmlerdeki* gibi. Prometheus bizi izlerken. Çünkü bilirsin, *buz pistinde* Prometheus’dan daha uygun başka ne olabilir ki? Ateşi çalmasıının sebebinin bu olduğuna eminim; buz pistleri yapabilelim

diye. Buz pistindeki trafikte kaymayı bitirdiğimizde de Times Meydanı'na gidip *iki milyon insanın* içine girebiliriz ve sonrakı yedi saati *tuvalet olmadan* geçiririz. Hadi ama, istediğini biliyorsun.”

Komikti. Belli ki ne giyeceğini bilememişti, bu yüzden pes ederek yalnızca kendisi için giyinmişti. Bu çok hoşuma gitti. Kalabalıkta pek de yalnız kalmama fikrinden rahatsız olduğunu gizleyememiş olması da öyle.

“Ya da...” dedim. “B planını uygulayabiliriz.”

“B planı,” dedi hemen.

“Şaşırtılmayı sever misin yoksa beklenti içinde olmayı mı tercih edersin?”

“Ah, kesinlikle şaşırtılmayı tercih ederim.”

Pistteki Prometheus’tan uzaklaşmaya başladık. Yaklaşık üç adım sonra Lily durdu.

“Aslında,” dedi, “yalan söyledim. Beklentiyi tercih ederim.”

Ona söyledim.

Koluma vurdu.

“Ya, tabii,” dedi.

“Evet,” dedim. “Tabii.”

“Söylediğinin tek kelimesine bile inanmıyorum... ama tekrar et.”

Tekrar ettim. Bu defa cebimden anahtar çıkarıp gözlerinin önünde salladım.

Boomer’ın teyzesi ünlüydü. İsim vermeyeceğim ama herkesin tanıdığı biriydi. Kendi dergisi vardı. Hatta kendi kanalı. Büyük bir mağaza zincirinde satılan kendi ev eşyaları markası.

Mutfak stüdyosu dünyaca ünlüydü. Ve elimde onun anahtarını tutuyordum.

Tüm ışıkları açtım ve işte New York'un en büyüleyici mutfağındaydık.

"Pekâlâ, ne yapmak istersin?" diye sordum Lily'ye.

"Şaka yapıyorsun," dedi. "Bunlara dokunabiliyor muyuz?"

"NBC turunda değiliz. Bak, malzemeler. Sen on numara fırıncısın, bu nedenle on numara malzemeleri hak ediyorsun."

Her boyda bakır tencereler ve tavalar vardı. A.B.D güm-rüğünün izin verdiği tüm tatlı/tuzlu/ekşi malzeme vardı.

Lily neşesini zor zapt ediyordu. Çok kısa bir an daha sessiz kaldıktan sonra çekmeceleri açmaya, seçeneklerini değerlendirmeye başladı.

"Bu gizli dolap," dedim, uzak bir köşedeki kapıyı işaret ederek.

Lily gidip o kapıyı açtı.

"Vay canına!" diye bağırdı.

Boomer ve ben küçükken burası bizim için dünyanın en büyüğü yeri idi. Sanki ben de Lily de yine sekiz yaşındaymışız gibi hissediyordum. Önümüzdeki muazzam malzeme dolabına bakakaldık.

"Sanırım daha önce hiç bu kadar çok *Rice Krispies*²⁵ kutusu görmemiştim," dedi Lily.

"*Marshmallow* ve hamur karışımlarını da unutma. Burada her türlü *marshmallow* ve hamur karışımı var."

Evet, tüm o mükemmel çiçek düzenlemelerine ve adına düzenlenen şarap turlarına rağmen, en sevdiği atıştırılabilir *Rice Krispies*'ti ve hayattaki tek amacı mükemmel tarifi bulmaktı.

25 Pirinç gevreği. (ç.n.)

Bunu Lily'ye açıkladım.

“Eh, hadi işe koyulalım,” dedi.

Rice Krispies'in yapımı kolaydı; un yoktu, elemek yoktu, pişirmek yoktu.

Buna rağmen, Lily'yle ortalığı inanılmaz dağıtmıştık.

Çoğunlukla hamur karışımlarında deneme yanılma yöntemi kullandık: fıstık ezmesinden kurutulmuş vişnelere, yanlılıkla tepelediğimiz patates cipslerine kadar... Liderliği Lily'nin yapmasına izin verdim ve o da sırayla içindeki fırıncının kafayı yemesine izin verdi. Bir de baktım her yerde *marshmallow*'lar eriyordu, gevrek kutuları devrilmişti ve Rice Krispies saçımıza, ayakkabılarımıza ve –hiç şüphesiz– iç çamaşırlarımıza girmişti.

Önemli değildi.

Lily'nin sistemli ilerleyen, kontrol listesi olan bir fırıncı olduğunu sanmıştım. Hiç de öyle olmaması beni hem şaşırttı hem de hoşuma gitti. Kafa yormadan, içgüdüsel davranarak malzemeleri aklına estiği gibi karıştırıyordu. Bu sırada ciddiyetini de koruyordu –düzgün yapmak istiyordu– ama aynı zamanda maskaralık da yapıyordu çünkü sonuçta oyun oynadığımızın farkındaydı.

“Çat!” dedi Lily bana Oreo'lu Krispie verirken.

“Pat!” dedim hırıltıyla, ona muz kremalı Krispie verirken.

“Pop!” dedik aynı anda, birbirimize erikli ve krem peynirli Krispie verirken, ki tadı korkunçtu.

Beni, kendisine bakarken yakaladı.

“Ne?” diye sordu.

“Canlılığın,” dedim ne dediğimin farkında olmadan. “Yatıştırıcı.”

“Benim de sana bir ikramım var.”

Yaptığımız onlarca tava dolusu atıştırma baktım.

“Geniş ailedeki herkese yetecek kadar ikramımız var sanırım,” dedim. “Ki bu da çok şey anlatıyor.”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Farklı türden bir ikram. Gizli plan yapabilen tek kişi sen değilsin.”

“Nedir?” diye sordum.

“Şaşırtılmak mı istersin yoksa beklenti içine girmek mi?”

“Beklenti,” dedim. Lily bana söylemek üzere ağzını açtığı anda, “Hayır hayır hayır... Şaşırtılmak istiyorum,” diye atladım.

“Peki o zaman,” dedi, neredeyse şeytani bir gülümsemeyle. “Yaptıklarımızı paketleyip mutfağı temizleyelim ve işe koyulalım.”

“Bir yerlerde yakalanması gereken bebekler var,” dedim.

“Ve bulunması gereken kelimeler,” diye ekledi sinsice. Ama başka bir şey söylemedi.

Kendimi sürprize hazırladım.

yirmi

(Lily)

31 Aralık

Bir düşünün:

Meşhur teyzesinin yemek stüdyosunun anahtarlarına ulaşabilen Boomer adında bir arkadaşına sahip olmayabilirdiniz.

Ama bu anahtardan yararlanacak kişi olmanın tadını fazlasıyla çıkarabilirdiniz.

Çat. Pat. Leziz.

Bu ayrıcalığın karşılığında Bayan Basil E. takma adlı büyük teyzemi arayıp ondan, bana çok farklı bir krallığın anahtarını vermesi için kuzenim Mark'ı aramasını isteme fırsatı doğmuş olabilirdi.

Ne yapardınız?

Cevap açıktı:

Anahtarı alırdınız.

“Ucuz numaraydı, Lily,” dedi Strand’in girişinde duran Mark. “Bir dahaki sefere kendin sor.”

“Ben sorsaydım hayır derdin.”

“Evet. Büyük teyze Ida konusunda ne kadar yağcı olduğumu bildiğin için sinsice ilerledin.” Zavallı Dash’e bakıp onu uyarırcasına parmağını kaldırdı. “Ve sen! Bu gece burada tuhaf şeyler yapmak yok, anlaşıldı mı?”

“Seni temin ederim ki, buraya neden geldiğimizi bile bilmediğim için senin o sözde tuhaf şeylerini yapmayı düşünemiyorum bile.”

Mark dudak büktü. “Seni kitap kurdu küçük sapık.”

“Teşekkür ederim, bayım!” dedi Dash sevinçle.

Mark anahtarı kilide sokup mağazayı bize açtı. 31 Aralık gecesi saat on birdi. Eğlenceye çıkmış insanlar Broadway’e akıyorlardı ve birkaç blok uzaklıktaki Union Square’deki gürültücü, eğlenen kalabalığın seslerini duyabiliyorduk.

Akşamki varış noktamız olan bu sessiz kitapçı, saatler önce kapanmıştı.

Sadece ve sadece bizim için, yılbaşında açılmıştı.

Tanıdıklarınız olması işe yarıyordu.

Ya da bazı kuzenlerinizi arayıp üniversite eğitimi için yıllar önce kimin vakıf fonu açtığını hatırlatacak ve karşılığında tatlı Lily için minicik bir iyilik isteyecek tanıdıklarınız olması.

Dash’le içeri girdiğimizde Mark kapıyı kapayıp kilitledi. “Yönetim bu ayrıcalığın karşılığında Strand tişörtleri giyip Strand çantalarıyla fotoğraflarınızı çekmek istiyor. Basın sizi unutmadan ününüzden faydalanmak istiyoruz.”

“Hayır,” dedik Dash’le aynı anda.

Mark gözlerini devirdi. “Zamane çocukları. Her şey sizin için sanıyorsunuz.”

Fikrimizi değiştirmemizi umuyormuş gibi bekledi.

Birkaç saniye daha bekledi ve ellerini kaldırdı.

“Lily, çıkarken kapıyı kilitle,” dedi bana ve Dash’e baktı.

“Bu değerli küçük kıza bir şey yapmaya kalkarsan...”

“ÜZERİME DşMEYİ KES!” diye bağırdı Cırtlak.

Eyvah.

Sessizce, “Gayet iyi olacağız, Mark. Teşekkür ederim.

Lütfen git. Mutlu yıllar,” diye ekledim.

“Fotoğraflar hakkında fikrinizi değiştirmez miydiniz?”

“Hayır,” dedik Dash’le yine.

“Bebek hırsızları,” diye mırıldandı Mark.

“Yarın yeni yıl yemeğine geliyorsun, değil mi?” diye sordum Mark’a. “Annemle babam sabah gelmiş olacaklar.”

“Geleceğim,” dedi Mark. Eğilip beni yanağımdan öptü.

“Seni seviyorum.”

Ben de onu öptüm. “Ben de seni. Dikkat et de büyük-babam gibi aksi bir ihtiyara dönüşme.”

“Nerede ben de o şans,” dedi Mark.

Ardından kapıyı açıp yeni yıl gecesine adımını attı.

Dash’le içeride kalıp birbirimize baktık.

Burada, şehrimizin kitap kurtları için en kutsal mekânında, en büyük tatil zamanı baş başaydık.

“şimdi ne yapacağız?” diye sordu Dash gülümseyerek.

“Bir dans daha?”

Yemek stüdyosundan Union Square’e ve Strand’e gelmek için bindiğimiz metroda Meksikalı bir sokak grubu müzik çalıyordu. Geleneksel kıyafetler giymiş beş kişilik bir gruptu ve fötr şapka takmış yakışıklı, bıyıklı şarkıcı güzel bir aşk

şarkısı söylüyordu. Yani aşk şarkısı olduğunu düşünüyordum; İspanyolca söylediği için emin değildim (Kendime not: İspanyolca öğren!). Fakat adam güzel güzel şarkı söylerken iki ayrı çift farklı zamanlarda öpüşmeye başladı ve bunun sebebini şarkının sözlerinin romantik olmasına bağladım; şapkasını gezdirerek para toplayan şarkıcıya *dinero*²⁶ vermek istememelerine değil.

Dash şapkanın içine bir dolar attı.

Risk alıp bahsi yükselttim. “Benimle dans edersen *cinco*²⁷ dolar veririm.” Dash yılbaşı arifesinde dışarı çıkmak istemişti. Karşılığında en azından onu dansa kaldırılabilirdim. Birinin artık harekete geçmesi gerekiyordu.

“Burada mı?” diye sordu Dash utanarak.

“Burada!” dedim. “Sana meydan okuyorum.”

Dash başını iki yana salladı. Yanakları kıpkırmızı oldu.

Köşedeki koltuğa çökmüş bir serseri, “Kızla dans et-sene, seni serseri!” diye seslendi.

Dash bana baktı. Omuz silkti. “Çıkar paranı, hanımefendi,” dedi.

Müzisyenin şapkasına beş dolar koydum. Grup yenilenmiş bir enerjiyle çalmaya başladı. Trendeki eğlence düşkünü kalabalığın beklenti içinde olduğu hissediliyordu. Biri, “Bu o bebek hırsız değil mi?” diye mırıldandı.

“Bebek yakalayıcısı!” diye savundu Dash. Ellerini uzattı.

Meydan okumama karşılık alacağımı hiç düşünmemiştim. Dash’in kulağına doğru eğilip, “Berbat dans ederim,” diye fısıldadım.

26 (İsp.) Para. (ç.n.)

27 (İsp.) Beş (ç.n.)

“Ben de,” diye karşılık verdi fısıldayarak.

“Hadi dans etsenize!” dedi serseri.

Kalabalık alkışlayarak bizi teşvik etti. Grup daha da yüksek sesle çalmaya başladı.

Tren On Dördüncü Cadde Union Square’de durdu.

Kapılar açıldı. Kollarımı Dash’in omuzlarına koydum. O da ellerini belime koydu.

Polka yaparak trenden indik.

Kapılar kapandı.

Ellerimiz saygın sahiplerinin yanlarındaki yerlerini aldı.

Strand’in özel deposunun kapısında duruyorduk.

“İçeride ne olduğunu tahmin etmek ister misin?” diye sordum.

“Sanırım çözdüm. İçeride bir sürü kırmızı defter var ve mesela Nicholas Sparks’ın eserleriyle ilgili ipuçlarıyla doldurmamızı istiyorsun.”

“Kim?” diye sordum. Lütfen, daha fazla düşünceli şair istemiyordum. Yetişemiyordum.

“Nicholas Sparks’ın kim olduğunu bilmiyor musun?” diye sordu Dash.

Başımı iki yana salladım.

“Lütfen hiç öğrenme,” dedi.

Kapının yanındaki kancadan deponun anahtarını çıkardım.

“Gözlerini kapa,” dedim.

Dash’ten gözlerini kapamasını istememe gerek yoktu. Güzel, eski kitap kokusu dışında bodrum zaten yeterince soğuk, karanlık ve ürkütücüydü. Ama bir sürpriz etkisi

olması gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ayrıca göğsüme yapışmış Rice Krispies'in bir kısmını ona fark ettirmeden çıkarmak istiyordum.

Dash gözlerini kapadı.

Anahtarı çevirip kapıyı açtım.

"Daha açma," dedim.

Sutyenime yapışmış *marshmallow*'lu bir gevrek daha çıkardım, ardından çantamdan mum çıkarıp yaktım.

Soğuk, küflü oda aydınlandı.

Dash'in elini tutup onu içeri yönlendirdim.

Gözleri hâlâ kapalıyken gözlüğümü çıkardım, böylece mum ışığında, bilmiyorum –daha seksi?– görünebilirdim.

Kapı arkamızdan kapandı.

"Şimdi gözlerini aç. Bu sende kalabilecek bir hediye değil. Sadece ziyaret amaçlı."

Dash gözlerini açtı.

Gözlüksüz yeni imajımı fark etmedi. (Ya da ben onun tepkisini fark edemeyecek kadar kör de olabilirdim.)

"Yok artık!" diye bağırdı Dash. Bu kadar loş ışıkta bile beton duvarın önüne yığılmış ciltlerin ne olduğunu anlaması için açıklamaya ihtiyacı yoktu. Kitaplara dokunmak için koşup yanlarına gitti. "*Oxford İngilizce Sözlüğü*'nün tüm ciltleri! Ah, vay canına, VAY CANINA!" Tıpkı Homer Simpson'ın "Mmmm donut..." derken yaşadığı büyük mutlulukla adeta kendinden geçti.

Mutlu yıllar.

Bu kadar şapşal açıklamam için üzgünüm ama genç Dashiell'in çok... baş döndürücü bir yanı vardı. Taktığı fotr

şapka ya da mavi tişörtünün derin mavi gözleriyle yarattığı uyum değil; daha çok yüzüydü: yakışıklı, tatlı, genç fakat bilge, kurnaz fakat şefkatli ifadesiydi.

Sanki sürekli böyle şeyler yaşıyormuşum gibi sakin ve kayıtsız kalmak istiyordum ama yapamadım. “Hoşuna gitti mi? Hoşuna gitti mi?” diye sordum, dünyanın en güzel kekinin tadına bakmak isteyen beş yaşında çocuk gibi.

“*Siktir, bayıldım,*” dedi Dash. Teşekkür edencesine şapkasını çıkardı.

Of. Küfür... pek de baş döndürücü değildi.

Yalnızca, “Bayıldım,” demiş gibi davranmaya karar verdim.

Yere oturduk ve incelemek için bir cilt seçtik.

“Kelimelerin kökenlerini seviyorum,” dedim Dash’e. “Kelimenin ortaya çıkışında neler olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor.”

Çantamdan defterin ucu görünüyordu. Dash onu aldı, ardından sözlüğün Z cildinden bir kelimeye bakıp kırmızı deftere yazdı.

“Buna ne dersin?” dedi.

Zevk yazmıştı. Dash’in kucağından Z cildini alıp kelimenin açıklamasını sesli okudum. “Hımm,” dedim. “*Zevk*. Takriben 1300, ‘hoş duygu, haz.’ Başka?.. *Zevk* duymak: ‘hoşlanmak, beğenmek’, takriben 1325.”

Dash’in yazdığı *zevk* kelimesinin yanına şöyle yazdım: *Ye şunu, kadın. Bugün yılbaşı! O zavallı danayı katletmekten zevk duyalım ve kahvaltıda pastırma yiyelim! Z-E-V-K.*

Dash cümlemi okuyup güldü. “Şimdi sen bir kelime seç.”

E cildini açıp kırmızı deftere kelimeyi yazdıktan sonra anlamını okudum. *Epigin*: Ovaryumun etrafında bir çanak gibi büyüyerek ovaryumla birleşmiş olan çiçek ekseninin kenarından çıkan kısım. Elma, salatalık ya da nergis çiçeklerinde görülebilir.

Daha imalı bir kelime seçemezdim.

Şimdi Dash benim sürtük olduğumu düşünecekti.

Sürtük kelimesini seçmeliydim.

Dash'ın telefonu çaldı.

Sanırım ikimiz de rahatladık.

“Selam, baba,” diye açtı Dash. Baş döndürücülüğü bir an için solar gibi oldu çünkü omuzları düştü, sesi ağırlaştı ve babasıyla konuşurken kullandığı ses tonunu ancak... *sabırlı* kelimesiyle açıklayabilirdim. “Ah, standart bir yılbaşı geçiriyorum. Alkol ve kadınlar.” Duraksama. “Ah, evet, duydun mu? Komik bir hikâye...” Duraksama. “Hayır, avukatınla konuşmak istemiyorum.” Duraksama. “Evet, yarın gece evde olacağını biliyorum.” Duraksama. “Harika. Hayatımdaki önemli olayları konuştuğumuz baba-oğul sohbetlerinden daha çok sevdiğim bir şey yok.”

Nasıl bir cesarete kapıldım bilmiyorum ama Dash'in ciddiyeti kalbimi parçalamakla tehdit ediyordu. Onu rahatlatmak için serçeparmağımı onunkine doladım. Tıpkı bir mıknaş gibi onun parmağı da benimkine dolandı.

Mıknaşları çok severdim.

“Peki, şu kelimeye dönecek olursak,” dedi Dash, babasıyla konuşması bittikten sonra. *“Epigin.”*

Hemen ayağa fırlayıp daha az utanç verici kelimeler bulmak için başka bir kitap aradım. *Kolay Şehir Dili Sözlüü* diye bir şey bulup rastgele bir sayfa açtım.

“Kahve molası,” dedim yüksek sesle. “Kahve içmek için işe ara vermek.”

Dash kırmızı deftere yazmaya devam etti.

Bar mitzvah'ı kaçırdığım için üzgünüm, kahve molasından daydım.

Kalemi alıp şöyle ekledim: *Smokinine kahve döktüğüm için de üzgünüm!*

Dash saatine baktı. “Neredeyse gece yarısı oldu.”

Epigin bölgem endişelendi. Dash onu korkunç (ya da muhteşem?) bir yeni yıl öpücüğü için depoda tuzağa düşürdüğümü düşünür müydü?

Burada biraz daha kalırsak Dash –kendisiyle– tecrübe etmek istediğim konularda tamamen tecrübesiz olduğumu öğrenebilirdi.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedim sessizce. *Ne yaptığımı bilmiyorum. Lütfen bana gülme. Eğer felaketsem lütfen beni kibarca ve yavaş yavaş alıştırarak hayal kırıklığına uğrat.*

“Ne?”

Ona söylemek istiyordum, gerçekten. Ama ağzımdan çıkanlar şunlar oldu: “Carmine Amca Alaycı Kukla’yı bana geri verdi. Bu depoda kaynak kitaplarla birlikte yaşamak istediğini söyledi. Fındıkkıranın içinde boğulmaktansa küflü ciltleri tercih ediyormuş.”

“Akıllı Alaycı.”

“Alaycı’yı ziyaret edeceğine söz veriyor musun?”

“Söz veremem. Bu saçma olur.”

“Bence söz vermelisin.”

Dash iç geçirdi. “Deneyeceğime söz veriyorum. Huy-suz kuzenin Mark bir daha Strand’e girmeme izin verirse.”

Dash’ın başının üzerindeki saate baktım.

Geceyarısını geçmişti.

Fiyuv.

1 Ocak

“Ender bir fırsat yakaladık, Lily. Strand’de yalnızız. Bence bundan olabildiğince faydalanmalıyız.”

“Nasıl?” Kalbimin de ellerim kadar şiddetli titremesi mümkün müydü?

“Yukarıdaki rafların arasında gezinmeliyiz. Sirk ucube-leri ve gemi enkazlarıyla ilgili ciltlerin arasına dalmalıyız. Mükemmel Rice Krispie tarifi için yemek kitaplarını talan etmeliyiz. Ah, bir de *Eşcinsel Seksin Hazzı*’nın dördüncü basımını...”

“Tamam!” diye bağırdım. “Yukarı çıkalım. Ucubelerle ilgili kitaplara bayılırım.” *Çünkü ben de öyleydim. Birlikte ucube olalım mı?*

Deponun kapısına doğru yürüdük.

Dash gizemli bir ifadeyle bana doğru eğildi. Flört edercesine. Tek kaşını kaldırdı. “Gece uzun. Geri döndüğümüzde bakabileceğimiz ciltler dolusu OİS var.”

Kapı koluna uzanıp çevirdim.

Kol kıpırdamadı.

Odaya ilk girdiğimizde mum ışığıyla ortam yaratmaya odaklandığım için açmaya zahmet etmediğim ışık

düğmesinin yanında elyazısıyla yazılmış bir not olduğunu fark ettim.

DİKKAT!

*Kapının dışındaki devasa uyarıcı okumadıysan
diye yazıyorum; DOSTUM! Kaç defa hatırlatmam
gerekecek? Depo kapısı DIŞARIDAN kilitleniyor.
İçeriden açabilmek için anahtarı üzerinde taşımayı
ihmal etme yoksa dışarı çıkamazsın.*

Hayır.

Hayır hayır hayır hayır hayır hayır.

HAYIR!!!!!!!!!!!!

Dönüp Dash'e baktım.

"Ee, Dash?"

"Ee, evet?"

"Bizi buraya kilitledim."

Yardım için kuzenim Mark'ı aramaktan başka çarem yoktu.

"Beni uyandırdın, Lily Köpekgezdircisi," diye homurdandı.

"O aptal top Times Meydanı'na düşmeden önce uyuma geleneğim olduğunu biliyorsun."

Talihsiz durumumuzu anlattım.

"Oo, büyük teyze Ida seni bu durumdan kurtaramaz ama değil mi?"

"Sen kurtarabilirsin, Mark!"

"Kurtarmamayı tercih edebilirim."

"Bunu yapmazsın."

“Yaparım. Seni ve punk’çı arkadaşını bu duruma düşüren, bana yaptığın o duygusal şantajdı.”

Haklıydı.

“Yardıma gelmezsen bizi çıkarması için polisi çağırırım.”

“Bunu yaparsan *Post* ve *News* duyar. İkinci kez manşet olursun. Tam da annenle baban JFK’de gazete bayilerinin önündeyken. Büyükbabamın, geceyi bir erkekle değil, kız arkadaşında geçirdiğini sandığını ve yardakçıların Langston ile Bayan Basil E.’nin de yalanını desteklediğini zannediyorum. Bu skandal duyulursa ailen seni bir daha asla dışarı çıkarmaz. Basın durumundan dolayı işimi kaybedeceğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ve Lily, en kötüsü ne biliyor musun? Sen ve senin kitap kurdu küçük sapık arkadaşının yılbaşında sözlük ciltlerini okuma hevesiniz yüzünden dünya çapında tüm gençler bodrumdaki gizli OİS’ye erişimlerini kaybedecekler. Bununla yaşayabilir misin, Lily? Dehşet!”

Cevap vermeden önce duraksadım. Yanımda durup tüm konuşmayı dinleyen Dash gülüyordu. Bu rahatlatıcıydı.

“Bu kadar şeytan olduğunu bilmiyordum, Mark.”

“Elbette biliyordun. Şimdi Mark’cık uykusuna devam etmek istiyor. Tam bir örnek insan olduğu için sabah yedide kalkıp sizi ufak talihsizliğinizden kurtaracak. Ama güneş doğmadan önce değil.”

Son bir taktik denedim. “Dash bana sulanıyor, Mark.” Aslında, *keşke Dash bana sulansaydı*, demek istiyordum.

Dash bir kez daha tek kaşını kaldırdı.

“Hayır, sulanmıyor,” dedi Mark.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü öyle olsaydı sizi kurtarmam için beni aramazdın, dört göz. Şöyle yapacağız. Sen bu çocuğu tanımak istiyordun. İşte sana fırsat. Geceyi baş başa geçireceksiniz. Ben de güzel bir uyku çektikten sonra geleceğim. Deponun arka tarafındaki bir odada tuvalet var, eğer tutamazsanız diye söylüyorum. Çok temiz olmayabilir ve büyük ihtimalle tuvalet kâğıdı yok.”

“Şu an senden gerçekten nefret ediyorum, Mark.”

“Bana sabah teşekkür edebilirsin, tatlı Lily.”

Strand’in deposunda mahsur kalan iki genç ne yaparsa, biz de Dash’le onu yaptık.

Yerde yan yana oturup defterde adam asmaca oynadık.

S-I-N-I-R-L-I

D-U-R-G-U-N

Konuştuk. Güldük.

Bana karşı ters bir harekette bulunmadı.

Hayatımın bütününü ve hayatım boyunca karşılaştığım insanları –özellikle erkekleri– düşünmeye çalıştım. Doğru an olduğunu, beklentilerin umutlarla karşılaştığını ve... bir bağ oluşturduğunu nasıl anlayacaktım?

“Lily?” dedi Dash saat ikide. “Uyusak olur mu? Ayrıca kuzeninden biraz nefret ediyorum.”

“Seni burada benimle tutsak ettiği için mi?”

“Hayır, beni burada yoğurtsuz tutsak ettiği için.”

Yemek!

Çantamda *lebkuchen* baharatlı kurabiyeler ile korkunç miktarda Rice Krispie olduğunu unutmuştum. Bir tane daha

gevrek yiyecek halim yoktu yoksa insandan çat-pat-pop'a dönüşecektim, bu yüzden kurabiye torbasına uzandım.

Çantamı karıştırırken başımı kaldırdığımda dünyanın en baş döndürücü suratının bana *baktığımı* gördüm. Bir anlam ifade etmesi gerektiğini bildiğim bir şekilde bakıyordu.

“Çok güzel kurabiyeler yapıyorsun,” dedi Dash, *Mmm... donut* sesiyle.

Bir hamle yapması için onu mu beklemeliydim yoksa ilk hamleyi ben mi yapmalıyım?

O da aynı şeyi merak ediyormuşçasına yaklaştı. Ve dudaklarımız sonunda birleşti... romantik bir öpücükle uzaktan yakından alakası olmayan kafa tokuşturmasıyla.

İkimiz de geri çekildik.

İkimiz de, “Ah,” dedik.

Duraksama.

“Bir kez daha deneyelim mi?” dedi Dash.

Bunun konuşma gerektireceğini hiç düşünmemiştim. Bu dudak oynatma işi karmaşıktı.

“Evet, lütfen?”

Gözlerimi kapayıp bekledim ve sonra onu hissettim. Ağzı ağzımı buldu, dudakları yumuşak, oyunbaz bir şekilde dudaklarımın üzerinde dolaştı. Ne yapacağımı bilemeyerek onun hareketlerini taklit ettim; dudaklarımla dudaklarını yavaşça, mutlulukla keşfettim. Bu gerçek öpüşme bir dakika kadar bu şekilde devam etti.

Sözlükte bu duyguyu *duygusal*'dan başka tanımlayacak bir kelime yoktu.

Nefes almak için alınlarımız birbirine değer halde ayrıldığımızda, “Biraz daha?” dedim.

“Sana karşı dürüst olabilir miyim, Lily?”

Eyvah. Tüm umutlarım ve korkularım, reddedilmemle altüst olacaktı. Kötü öpüşüyordum. Üstelik henüz iyi bir başlangıç bile yapamadan.

“Gerçekten o kadar yorgunum ki her an bayılabilirmişim gibi hissediyorum. Şimdi uyuyup yarın devam edebilir miyiz?”

“Sık sık tekrar ederek?”

“Evet, lütfen.”

Kafa tokuşturmanın ardından bir dakikalık duygusal öpüşmeyle yetinebilirdim. Şimdilik.

Başımı omzuna koydum, o da başını benimkinin üzerine koydu.

Uykuya daldık.

Kuzenim Mark, tıpkı söylediği gibi yeni yıl sabahı saat yediden sonra bizi kurtarmaya geldi. Mark'ın aşağıya inen ayak seslerini duyduğumda ve kapının altından ışık yandığını gördüğümde başım hâlâ Dash'in omzundaydı.

Dash'i uyandırmam gerekiyordu. Ve tüm bunların rüya olmadığına inanmam.

Dash'in kucağında duran kırmızı deftere baktım. Gece ben uyurken, uyanıp bir şeyler yazmış olmalıydı. Kalem hâlâ elindeydi ve defterde bir şeyler yazdığı sayfa açıktı.

Beklenti kelimesini ve anlamını yazmıştı, yanına da büyük harflerle *TÜREVİ: BEKLENTİLİ* yazmıştı.

Altına çizgi roman kahramanlarını andıran iki karakter çizmişti. Pelerinli iki asker genç vardı: fötr şapkalı erkek ve siyah gözlüklü, bandocu botu giymiş bir kız birbirlerine

kırmızı defter veriyordu. Çizimin ismini *BEKLENTİLİLER* koymuştu.

Gülümsedim ve onu uyandırmaya hazırlanırken gülümsememi bozmadım. Gözünü açtığı anda gördüğü ilk şeyin ondan çok hoşlanan, bu yeni günde, yeni yılda sonunda ismini bildiği bu yeni insanı mutlu etmek için elinden geleni yapacak olan kız olmasını istiyordum.

Kolunu dürttüm.

“Dash, uyan.”